

ناول: خوږ عذاب

ليکوال:

ژباړونکي: خواجه-زي خپرونډيه اداره.

نشرکونکې چينل: <https://t.me/pashtoonovels0>

خواجه زي خپرونډيه اداره

[HTTPS://T.ME/PASHTOONOVELS0](https://t.me/pashtoonovels0)

@shuhab09

Ketabton.com

خورد
عذاب

Azab ...

ژباړه

خواجه زی خپرندویه اداره

"بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ"

خُمکي سپيني جامی پر تن کړی وه شاوخوا چوپتیا بنوره وه، د کړکي تر څنگ ولاړه وم او د واوري د سپینو ملغرو د دانه، دانه غورځیدو ننداره مې کوله، خومره په زړه پوري منظره وه د سپین وریځو د تل څخه سپینه واړوه وریده؟ د هغه صحنو په لیدلو کی ورکه وم. د خُمکی دا چوپتیا می خوبښېده، لکه خُمکه چې په دې دومره چوپتیا سربیره بیا هم پیری خبري درلود د ویلو لپاره او زه په کامل هوش او حواس کې غوږ وم د خُمکی نا ویل شوي خبرو ته. د خُمکي خومره د زړه خبري زما د حال په شان وه؟

ناخپه می سترگو ته د چاي پیاله ونيول شوه.

- ولی دومره خاموش یې؟ طبیعت خو دې ښه دې حرم؟

ژوره ساه می واخیسته، او په خفگان سره می وویل: نه پوهیږم کله ناکله د داسي منظرې په لیدو سره می زړه خفه کېږي.

- د څه په اړه خبری کوي؟ ماته هم ووايه.

- پوهیږې ما خو پخوا له دې ژوند ته ماته خوړلې وه، زما ژوند بلکل د دې موسم په خیر ده. وگوره زړه می د دې اسمان په خیر ورپځ ده، سترگی می د ملغرو په خیر اوبنکی تویوې، زړه می د اور د لمبو په شأن سوځېږي، وجود مې لکه د دې بې ثمره او بې روح ونې په خیر بی ځانه ده، لکه زما روح یی چی له ما اخیستی وی.

- غواړې ما خپل د دردونو هم راز وگرځوي؟

د شيبه غلی وم او بيا می وویل: آیا ستا په نظر امکان لري ته دې زما هم راز نه شي؟
عايشې نن شپه راسره پاتې شه ترڅو هر څه درته ووايم .
عايشه- امممم که ته غواړې نو زر شپي به درسره پاتی شم، پوهیږي ته راته له خور
هم نږدې يې.

- نو صبر وکړه چی بخاری کی لرگی واچوم.

" د نن څخه څوارلس کاله مخکې "

د ژمی د زړه په یخ موسم کی په تنور کی اور لگیده. مور می (فاطمه) چی د خسو
پنډوکی یی پر سر ایښی وه د تنور په سر یی کیښوده او خس یی تری په تنور کی
واچول. زه می له ورور عثمان سره چی لای شپږ کاله عمر درلوده له واورو سره مو
لوبې کول، هغه وخت زما عمر اته کاله وه. که څه هم ښوونځي ته د تلو ډیره لیواله
وم خو وخت راته مناسب نه وه، نو ځکه مې له پلار څخه به مې زده کړه کول. پلار
می چی ټول کلي کی به ورته د نواب کاکا په نوم غږ کیده د پولې پخولو یوه کوچني
کراچی درلوده که څه هم چندان ښه روزگار مو نه درلوده خو بیا هم خوشحاله
کورنی می درلوده!!

هغه شپه مور ټول د تل پشان د تېلو د بخاری تر څنګ چی څاڅکي، څاڅکي تېل یې
په اور غورځیده ناست وو، مور مې د لاسي شیانو په اوبدلو کې ډیره وړتیا درلوده د
کال په اوږدو کی به یی مور ته جاکټونه اوبدل. اه چی څه په زړه پورې رنگونه به
یې پکی کارول. هغه کال می د ژوند تر ټولو بد کال وه عثمان مو د سختي تنفسي
ناروغی له امله له لاسه ورکړ. هغه وخت می احساس وکړ چی د پلار قامت مې ړنګ
شو او ملا یې ماته شوه، یوازی درې میاشتي له دې پیښې تېر شوي وه چی د هغه

ورخ په ماښام د پلار سره د مرستې لپاره تللی وم چی یو موټر ناخاپه بی کنټرول شو او زما پلار یی خپل هدف ونيوه.

پلار مې زما د سترگو په وړاندي پر ځمکه پریوته، هغه ورځ پوهه شوم چی ژوند څومره ظالم دي، د گاونډیانو په مرسته مو پلار خاورو ته وسپاره، د پلار د مړینې وروسته د جمعې لومړۍ سهار وه.

- حرم.....!! حرم لورې پاڅیره دروازه ټکیرې

- اه موري په دی شین سهار به څوک وي؟ فکر کوم د گاونډیانو دروازه به وي؟
مور- حرم!

- اه موری سمه ده گورم یی!!

هوا دومره سره وه چی د سترگو په رپ کې مې ځان دروازی ته ورسوه د یخنی په وجه لرزې نیولی وم، مخکې د دروازی له خلاصولو می څو خبري ور حواله کړې او ومې ویل: ټوله شپه به دې په ویښه تېره کړې وي چی پدې شین سهار مزاحم شې!

بی له ځنډه مې دروازه خلاصه کړه چی د لوړ قد او طلايي ویښتانو ولا سړی چی زما د مور په عمر وه مخ ته مې ودریده.

- مهربانې کاکا جانه؟

- فاطمی ته غږ کړه.

د مور د نوم په اوریدو مې ځای په ځای ودریدم په فکر کې شوم چې دا سړی به څوک وي چې زما د مور په نوم خبر دې او پېژنې؟

په ډیر حیرت یې زما خواته را کتل چې ما په بنده، بنده ژبه وویل: م ... مو... مور خو مې د قران مجید په تلاوت بوخت ...

لا مې خبره پوره شوي نه وه چی سړی په گړندي گامونو کور ته را دننه شو او په داسی اواز چی کنټرول څخه وتې وه په چیغو یې پیل کړه.

- فاطمي ... فاطمي

د هغه سړې په دې کار فکر مې کاوه د زیات غوسي څخه مې وینه په جوش کې راځې، کوم ورځ چې پلار مې خاورو ته وسپاره همغه ورځ ما ځان سره ژمنه کړې وه چې زه به خپل د مور لپاره هر.. څوک.. جوړېږم د عثمان په څیر زوی . د پلار په څیر مې پیاوړې او ځواکمن سړې چې تر څنګ یې اوسم. ناڅاپه مې خپل ژمنه یاد ته راغلل او لیاډه مې ووتل چې جنۍ یم د هغه سړې د اواز څخه مې په لوړ اواز وویل: اوووو کاکا په کراره، فکر کوي چې دا ځای کاروان سراي ده چې داسې راننوځې؟ ته څوک یې؟ څه کاره یې؟
- ماما د دې حرم لورې!
د مور د اواز په اوریدو ولرزیدم، ماما ...

څومره دا کلمه راته نا ..آشنا.. وه! په حیرانتیا سره مې مور ته وکتل او دوه ځلې مې دا کلمه د شونډو لاندې تکرار کړه: ماما؟؟
تاسو ورور هم درلوده؟؟

رښتیا ویل چې بده ورځ ورور نلرې، دا سړې لکه تر ننه د ځمکې لاندې بند وه چې نن د سمارق "مړخېرې، پوسهکې" په شان زموږ د سترگو په وړاندې را شین شو.

سړۍ- جینۍ د عمر په برابر دې خبرې کوه تاته یې د خپلوانو احترام نه دې درښودلې؟ وگوره فاطمي ستا په څېر ده، یاغي او سرکښ جینۍ ...
د سرکښ د نوم په اوریدو مې وینه په جوش راغله یوه شیبه خو مې داسې فکر وکړ لکه د اور د لمبو پشان سوځېږم، مور مې زما په حس پوهه شوی وه چې د سترگو په اشاره یې پوهه کړم چې باید چې پاتې شم.

بیا یې په پوره جدیت زما د مور خواته مخ کړ او وې ویل: یو ساعت وخت درکوم!
شيان مو راټول کړې چې له دې ځایه ځو.
د دې خبرې په اوریدو مې نور طاقت ونشو
د غاښونه په چیچلو سره مې وویل: څه؟ تاسو څه وویل؟

هغه سړې په داسې حال کې چې خپل لاسونه یې شاته یو پر بل تړلي وه وې ویل:

لکه چې ته فکر کوې چې ماماگان دې بیغرت دې؟ د یوازې ژوند کولو فکرونه دې له سره لرې کوه، موږ له ځانه غیرت لرو پوهه شوي؟ ته دې حال ته وگوره، یوه خاشه جني ماته را زده کول کوې.

د دغه بني بشر خبرو ته حیرانه وم!

دوی د کوم ننگ او غیرت په اړه خبرې کوې؟

لکه چې د دوي غیرت له مړیني وروسته را ژوندي کېږي؟

مور می د شیانو په را ټولولو بوخته شوه د هر څیز په ټولولو به یې لپه، لپه اوښکي تویولې، که څه هم نیم ساعت د کور د څیزونو ټولو لپاره بس وو! ځکه دومره شیان مو نه درلود غریبانه ژوند وو یوازیني څیز چی لږ قیمت یې درلوده هغه د تیلو بخاری وه چې پلار مې په پور اخیستی وه.

ټول شیان مو حویلی ته وویستل کله چې ماما مې زموږ د کور په شیانو نظر ولگېده نو شیطاني خندا یې وکړه او زما مور ته یې وویل: اه فاطمه خاتون! په خومره مردارخوري سره دې ژوند کوه، کاش چې د حاجي صبور سره دې واده کړې وای نو اوس به د کور او ځای څښتنه وای.

نور راته د دې خبرو زغمل له حد سخته وه، حاجي صبور څوک و؟ زما د مور په تېر وخت کې څه تېر شوي؟ په خپلو فکرونو کې ډوبه وم چې د مور په غږ مې ځان ته راغلم.

مور- حرم لوری د ماما سره دې مرسته وکړه!

هغه وخت، که څه هم ماشومه وم خو د خپلې وسې څخه د درنو بارونو په پورته کولو سره مې غوښتل خپل ماما ته دا وښایم چې زه کمزوري نه یم. د کور شیانو مو موټر کې ځای پرځای کړل، او د اخري ځل لپاره خپل د مور سره خپل وړوکی کور شاوخوا ته مو وکتل، د دی ژوند ټولې ښکلی شېبې لکه د یو فلم پشان زما د سترگو پر وړاندې تېر شو.

مور به مې چې د تناره و څنگ کې ناسته وه او موږ ته به یې اوازونه کول او موږ به

له واورو څخه د واورې سپرې جوړو، چاي به مو دم کاوه، لرگی به مو ماتول او غم به مو خپل حویلی ته راغوښت او بیا به مو داسې وریورې خندل چې زموږ له ژوند څخه به ووت.

موږ به په ډیر شوق سره یو ځای سره راټولیدو او یو دبل په څنگ کې د اوسیدو څخه به مو خوند اخیست، ماما په څېر، څېر زموږ د دواړو ننداره کوله، ما خپل د سترگو د اوبنکو د پټ کولو لپاره په زوره خپل د ستونی اوبه تېرې کړې. هغه وخت ما خپل د ژوند د لومړۍ درد خوند وڅښه، مور مې چادري په سر کړه او د موټر په لور روان شو. په حقیقت کې موږ نامعلوم لوري ته روان وو. د یوه ساعت تیریدو وروسته موټر د یو کور تر څنګ ودرید، او زه پدی پوهه شوم چې څومره فاصله چې د دوي د زړونو ترمنځ وه هغومره واټن د دوي د کورونو ترمنځ نه وه!

لاس مې د خپلې مور په لاس کې کلک تړلې وو، دواړه انگرې ته ننوتو مور مې چې کله خپل د چادري پېڅکه له مخ څخه پورته کړه نو د هغې د سترگو حالت ته مې پام شو، چی سري اوبښتې وه او پوهه شوم چی دغه یو ساعتته فاصله د هغې لپاره لکه د زر ساعتونو پشان تېر شوي. دواړه په کرار، کرار گامونو سره انگرې ته دننه شو، دهلیز ته په ننوتلو سره د لوړ قد، باریک اندام، د شنو سترگو لرونکي یوه ښځه په ورین تندي زموږ بڼه راغلاست ته راغله.

زما مور یې په غیږه کې ونیوله او په ژرغونې اوازی یې وویل: فاطمي جاني خدای دې دغه غم اخري غم کړه.
مور- ژوندی اوسې صنوبر.

مور مې زما خواته اشاره وکړه او ویې ویل: دا حرم ده! زما لور.
بیا یې زما خواته مخ کړو او ویې ویل: حرم جاني صنوبر دې د نعمت ماما میرمن ده همغه چی زموږ پسې راغلو او موږ یې راوستو!

بنا! نو د دې ابلیس نوم نعمت دې؟ البته د نعمت څخه زیات زحمت او غضب دې، په داسې حال کې چې د ځان سره په خبرو بوخته وم هغه ښځې ته مې یوازې د سر په

خوځولو سلام وکړو.

مور يې د يوې کوټې خواته رهنمايې کړو لکه چې هلته يې د ميلمنو لپاره ځاي و؟ دومره می ځان پردي محسوس کاوه چې د ميلمتوب احساس مې هم له منځه لاړ. د کوټې یخنی. مې بدن لرزوه، مور مې په غيږ کې ونيولم او ځادر یی راباندې تاوو کړو

لا يوه شېبه هم نه وه تېره چې يوه ښځه کوټی ته رادننه شوه، نس يې راوتلې و ورځې يې سره نښتې وې او سترگې يې داسې وې لکه د غوسې تور سيورې، مور مې يوه شېبه زه پرېښودم او د درناوي په نيت مخکې لاړه لا يې قدم نه و پورته کړې چې يو دروند غږ ځاي پر ځای و دره وله.
- فاطمي هېڅ اړتيا نشته چې ځان و ماته وښايې.
مور- خو مسعودي خوری.....

مسعوده- خو مو نشته شکر وباسه چې نعمت ورور د ملايکي په خير پاک زړه لرې، چې ته يې راوستي کنه هغه بې نر کور کې بدنامه کېدې.

نور می د دې ښځې د خبرو زغم نه درلوده، هغه وخت مې سلگي پورته شوی د لومړۍ ځل لپاره د ژوند د تريخ والې له لاسه مې وژړل او ومې ويل: موری هیله کوم راځه خپل کور ته لاړشو
ما په ژړا خپلې مور ته زاری کولې. په داسې غږ چې پير د غوسې په انداز وه غلې شوم

مسعوده- ای مکارې نجلی! شکر اوباسه چی ماما دې دلته راوستلې، دا ژړا او ماتم دې بس کړه ماما دې داسی حق او ناحق ژړا نه خوښوئ..

هغه شپه زما مور خپل د زړه ټول حال ماته بیان کړو.

زما مور د دوي سکنی خور وه! دا يوه خور يې د مسعودي په نوم او يو ورور يې د نعمت په نوم درلوده د بل مور څخه. زما مور په پيغلنوب کې ډېر خواستگاران درلودل خو د هغې ميرې "ناسکه مور" به د هغې د واده کولو اجازه نه ورکوله. هر

خواستگار چې به راغې زما مور به يې خوښه کړه او دا کار به د مسعودې غوسه زياتوله، مسعوده زما په پلار مينه وه، خو پلار مې په مور زړه بايللې وو..

قسمت ...! زما مور زما د پلار سره يوځای کړل او دغه کار د مسعودې د غوسې او غضب سبب جوړ شو چې تر ننه يې درلود.

حاجی صبور د کلې ملک او خان و د ډېر مال او جايداد خاوند وه، زما نيکه د حاجی صبور د باغونو ساتنه کوله هملته يې زما مور لېدلې وه او زړه يې ورباندې بايللې و، سره له دې چې هغه ميرمن او دوه اولادونه درلودل خو بيا هم زما د مور خواستگار وه نعمت د ډيرو پيسو د اخيستو په بدل کې دې واده ته ډير لېوال وه خو مور مې په هيڅ ډول دې واده ته رضایت نه ورکوه، زما نيکه چې هم د مور ناخوښې ولېده نو د خان لځايه زما مور زما پلار ته په نکاح ورکړه. د هغه وختونو څخه اته کاله تېر شوې وه ...

دوه شپې موږ په دې دوزخ کې ژوند وکړ، دا دوه شپې د دوزخ د اوه دروازو د خوند ځکلو په څېر وو. دقیقاً درېمه ورځ وه چې صنوبر مې مور بلې خونې ته دعوت کړه خو ساعتونه وروسته مور مې بېرته راستانه شوه که څه هم هغې هڅه کوله چې موضوع پټه کړي خو زه دومره وړوکي نه وم چې د هغې د خپکان لامل ونه پوهېږم. په بله ورځ درې بڼځې له څو نارينه وو سره راغلل هغوي زما د مور په سر شين شال واچوهغه ورځ ماما مې مور د يو لک او اتيا زرو افغانيو په بدل کې د حاجي صبور په نکاح ورکړه. په پای کې زما ماما خپل د زړه ارمان ته ورسېد.

په همغه ورځ موږ د ماما د کور څخه د حاجی صبور د کور خواته روان شو. ډير واپن مو و واهه او بلاخره موټر د دوه منزله کور تر څنګ ودرید، کور طلايي رنگ درلوده چې اوسپنی لويه دروازه يې په شين روغنی رنگ جوړه شوی وه. مور سره مې انگړ ته دننه شوم، د حويلې څلور خواوې د مڼو او بادامو ونو په سيوري پوښل شوې وې خو بڼځې چې په پټه يې خبرې کولې زموږ مخې ته ولاړې وې د هغوی له منځه يوه

بڼځه چې نږدې زما د مور په عمر وه په سستو گامونو را وړاندې شوه او زما د مور په سر يې د موسکا په کولو سره څو چاکليټونه وشپنډل.

که څه هم بڼځه ځوانه او بڼکلې وه خو د سترپيا څپې يې په مخ داسې خپرې وې چې د هغې احساس می په ټول وجود درک کړو، د هغې ترڅنگ درې قد او نیم قد ماشومان ولاړ وو. هغه بڼځې په زيتوني سترگو سره زما خواته مخ کړ او ويې ويل: گرانۍ وگوره دا ستا خويندې او وروڼه دي. نارون، هيله او مسيح. ته هم نژدې راشه زما لورۍ..

د هغې خبرې په اورېدو حيرانه شوم.

خور او ورور؟؟

د پوښتونو څخه په پک نظر مې خپل مور ته وکتل خو مور می هيڅ د خبرو توان نه درلودو، شيبه وروسته يو اوږد قد او اندام لرونکی سړی چې تور ويننتان يی درلودل. په سترگو کی يی د خوشحالی څپې ښکاره کېدې زموږ ترڅنگ ودرېد. بڼکلې او نورانی څهره يی درلوده. ټولو ته د سلام په ورکولو سره يی زما د مور لاس په خپلو لاسونو کی ونيول.

د دی صحنې لېدل داسې وه راته لکه خپل د مرگ ليدل په خپلو سترگو، په سترگو می ناڅاپه تياره راغله د مور اواز می واوریده: حرم لوری په هوبڼ راشه زما گرانۍ..

شپي خپل په تيارو او وحشتونکو کې زه رانيولې وم، هغه شپه زما د ژوند بدترينه شپه وه يو ناشناس وېره مې زړه کې ولېدلې وه چې هسې نه زما مور زما څخه لرې شپې؟ او همدې خبرو زه د مريضی پر بستری وغورځولم.

د هغه ورځ په سبا حاجي صبور زما احوال وپوښتلو، په ډېره مهربانۍ يې پوښتنه وکړه.

هغه دومره د شفقت او مهربانۍ لاس راباندې تېر کړ چې د پلار ياد مې په زړه کې ژوندی شو. لا شېبه نه وه تېره چې يوه مهربانه بڼځه، د سوپ لوبڼی په لاس، کوټې

ته راغله. په نړۍ موسکا سره زما تر څنګ کېښناسته او په مهربانۍ یې زما مور ته مخ واړاوه: فاطمې جان! ته ټوله شپه ویښه وې، لاړ شه لږ استراحت وکړه، زه به له حرم سره يم.

مور مې، که څه هم، نه غوښتل ما یواځې پرېږدي، خو د هغې ښځې په ډېر ټینګار لاره. هغې لاس زما پر تندي کېښود، موسکې شوه او ویې ویل: الحمدلله، بالکل تبه نه لرې، اوس باید دا سوپ وخورې.

زه حیرانه وم!

دا ښځه څوک ده؟ د دې ټولې مهربانۍ دلیل څه دی؟

هغې ژور ساه واخیسته، د سوپ لوبنۍ یې په دواړو لاسونو ونيو، قاشغه یې ډکه کړل او زما خولې ته یې رانژدې کړ.

بیا یې موسکا وکړه او وویل: زه پوهېږم، حرم، ته ما نه پېژنې. زه مهرماه يم. ما احساس کړه چې هغې زما ذهن ولوست.

ریښتیا هم، د هر چا شخصیت د نوم سره تړاو لري.

دا واقعاً ډېره مهربانه ښځه وه.

بیا یې، په یو ډول خواشینۍ سره، وویل: زه د حاجي صبور لومړنۍ ښځه يم.

او له دې جملې سره یې ترڅه موسکا وکړه.

لږه شېبه چوپه شوه او بیا یې وویل: لومړۍ ښځه څومره جالبه ده، کنه؟

ما په بشپړه توګه د هغه خبرو ته غوږ نیولی و.

– حرم زه مړ کېږم.....

په دې کلمه یې زړه راډک شو او اوښکې یې پر مخ ولويدلې.

په لږزونکې غږ سره یې وویل: څومره دردونکی دې چې یوه، یوه ورځ خپل د خوږو خپلوانو څخه د جلا کیدو په خاطر و شمارې.

کرار مې وویل: ورور او پلار می چی کله مړه شول نو مور ته خو یی څه ونه ویل.

په کرس یی وخنډل او دوام یی ورکړ: آه نجلۍ ډیره هوښیاره یی، مګر کرانی زما

مرگ تر هغوی توپیر کوی.

ومی ویل: خرنکه توپیر؟ مگر مرگ کی هم جلا پولونه شته؟

— لری گرانی توپیر لری ، هغوی د ژوند په امید کی له نړی څخه لارل ، مگر زه د مرگ په امید هره ورځ ژوند کوم، د ابدیت د مسافری کیدلو لپاره هره ورځ شیبی شمارم او ژوند کوم، زه سرطان لرم؛ هغه هم د هډوکو سرطان چی لکه د اور سکارو پشان می ټول بدن کی خپریدی.

هغه وخت پوهه شوم یعنی ددی میرمنی د مړاویتوب لامل دا ناعلاج ناروغی ده. بیاځلی یی وویل: حرم پوهیږم هوبنیاره نجلی یی ، مور دی اوس د حاجی صیب نکاح کړی ښځه ده، حاجی صیب زړه سواندی سپری دی ستا لپاره ښه پلار او د مور لپاره دی مهربانه خاوند کیدلی شی وروسته له دی ته زما او له خویندو سره دی ویده کیږی.....

څو ورځی زموږ له دلته راتللو تیریدلې، هر څو زما لپاره عادت کول گران ول مگر داسی می ښودل چی گواکی هر څه می په راحتی منلی! ورځ تر بلی د اغلی مهر ماه صحی حالت بدتر کیده. د ډاکترانو له وینا سره سم د تللو وخت یی نږدی وو. مور می له ما سره سم د مهر ماه د دری اولادونه هم لکه سترگو ساتل. نور می حاجی صبور ته پلار غږ کاوه.. په رښتیا یی راته د پلارتوب حق ادا کړی وو.....!!!

"څو کاله وروسته."

لمر خپلی وړانگې پر ځمکی خوری کړی وی. د دروازه او کړکی نه خوږ باد لگېده. څومره می زړه ددی ورځو ارمان درلود. نو ولی دومره شور او گډوډی ده؟؟ داسی نه چی لومړی ازموینه می ده!! ما چی هره شیبه ددی ژوند می یوه ازموینه کی تیر کړی.

— حرم.....

ټول تاته په تمه دی لوری زر کوه..

— راغلم موری.....

هره شبیه چی می د مور غږ زما غوږونه نازول، ځان می د نړی تر ټولو بختوره نجلی حس کاوه، هغه مور چې خپل ټول ارمانونه یې خپل د خاوند په ارمانونو کې لیاډه وویستل، او خپل ځان یې خپل د درې ماشومانو په روزولو کې وقف کړو، او ځان لیاډه وویست.....

نارون- حرم جانی که یو ورځ په وخت تیاره شی پوه شه هغه ورځ به قیامت وی.

دا ده زما صبرناکه او با وقاره خور نارون، د پلار بنی لاس او د مسیح او هیلې کنټرول کوونکی هغه کار چی آن پلار می له توان یې وتلې دې. د پوهنتون دویم کال یی وو اقتصاد یی ویل یوه میاشت مخکی له هغه هلک سره چی مینه یی لرله کوژده یی وکړه. باید ووايو چی ښکلا یی د میرمن مهرماه نه په میراث وړی وه. حرم- زه تیاره یم.

هیله- اوه نو باید له الله نه شاګره ووسو چی زموږ د کور تکړه نجلی حاضره شوله.

دا هیلې ده په پوره توګه له نارون سره فرق کوی مغروره، زړه رابښکونکي هر رنگه چی ښکلی او له مینې ډک زړه یی لره مګر ژبی یی ځینی وخت دا ټوله ښکلا تری غصب کوله. گندمی پوستکی او چنچنګی ویننتو یی ښکلا لا زیاته کړی وه. حرم- هیلې! خوری یواځی 3 دقیقې ناوخته شوه مګر آسمان ځمکی ته راغی ها؟ مګر دروغ وایم نارووو؟

نارون- اوووف ستاسو له لاسه هله موټر ته پورته شي.

په ارامه فکر د بهر په لور روانه شوم. نن موږ دری واړه د کانکور ازموینې ورکوو. عجیبه ډار زما او د هیلې له څېرې برخېره ده دا یو طبیعی امر دی. یواځینی کس چی په دی ازموینې کی بی علاقې دی هغه دی مسیح. هغه څوک چی ځان ته یی یو قلمرو جوړ کړی او په هغه کی غرق دی. خوشحاله پر خپلو خواهشاتو.....!! مغروره او په ټوله کی په خپله وېنا یی د پلار د پیسو د مصرف کولو لپاره نړی ته راغلی
!!.....

پلار می حاجی صبور یو لوی شخصیت او متین انسان...!! ډیر وخت کیږی تجارت کی مصروف دی د کابل ښکلی او بهترینه هوټل څیښتن، او یوه برخه د تجارت یی

ورگرځي هند ته د وچي ميوي صادر کول . هلته يي وړوکی ورور رحمت کنترول کوي.

او ټاکل شوی ده چی دا ځل د پارلمان د څوکی لپاره د کابل منتخب وکیلی ته ځان کانديد کړی. وروسته له څه ځنډه موټر د کابل پوهنتون ترڅنگ ودرید. دري واړه د نارون په لارښوونه له موټر نه ښکته او د پوهنتون حویلی ته ننوتلو. خپل لومړی گامونه می ښه صحی په یاد لرم. نظر می څلورو خواوو ته واړوه. ځوانی نجونی او هلکان سره له زرو هیلو دلته راغلی ول. کټ مټ لکه د حشر میدان چې ټول د الله په غږ سره راټولېږي د آزموینې د پیل کیدلو د غږ په تمه ول. بالاخره آزموینه پای ته ورسیده....!

کور د بیرته راستنیدو په وخت هیله له مسیح سره په ټوکو کولو بوخته وه مگر ما خپل ټول فکر د آزموینې پارچی پر سر پرېښودلی وو او راغلی وم. اصلا سکون می نه درلوده. اندیښنه می دی ته وه چې خدای نه کړی خپل انتخاب ته بریالی نشم. هغه هم څه انتخاب! وروسته له ځنډه موټر زموږ د کور تر څنگ ودرید، پلار می هغه وخت تر ډېرو خپل د کمپاین په کارونو کی بوخت وو. ټاکل شوی وه چی ورور یی او یو له شریکانو نه یی کابل ته ورته میلمانه شي. لکه څنګه چی حاجی رحمت کله ناکله کابل ته راچکر کیده مگر میړمن یی له نن نه پنځه کاله پخوا موږ کره میلمه شوی وه

هغه وخت پوه شوم چی زما څخه یې ښه نه راځي، او دلیل یې هم دا وو چې هغوي زه د دي کورنۍ پر تندي د بدنامي داغ بللم، لا تر اوسه می هم د رحمت کاکا خبری په غوږونو کی دی، لومړی ورځ چی دی کور کی می پښه کېښوده زما پلار یی زما په سرپرستی محکوم کړ. یواځینی لامل چی زه یی تر اوسه نه وم منلې ددی کورنی وینه وه چی زما په رګونو کې نه وه. ځینی وخت د رحمت کاکا له فکر نه حیرانه کیږم ځان سره وایم آیا د ده په زړه کی هیڅکله رحم غوټی نده کړی؟

د دوی لپاره وینه مهمه ده مگر زما لپاره مینه چی په رگونو کی می گرځی او د وجود زره زره یی راته رانغاړلی ده او ددی کورنی په اولاد اوسیدو یی یقینی کری یم.....!

مگر زه څوک یم؟

حرم هغه نجلی چی لورپه ونه ، سپین پوستکی او داسې سترگی لری چی ټول یی جذب کری غیر له مانه.....!

هغه جنی چی د ژوند درد او غم یی ژوند ورتنگ کړی.

یواځی یوه اونی ټاکنو ته پاتی وه. نن ټاکل شوی وه چی رحمت کاکا سره له کورنی یی له هند نه راشی. په کور کی عجیبه شور او شوق وه. ټول د میلمستیا په کارونو بوخت وه.

له ټولو پیر د هیللی حال زه ځان خواته جذب کړی وم، سترگی یی لکه ستوری ځلیدلی او په شونډو یی پټه مسکا وه، ټول په دهلیز کی ناست وو . یو غږ د ټولو نظر ځان خوا واړوه.

— میرمن فاطمه، نارون لوری میلمانه راغلل.

د پلار غږ می وو لا پلار نه وه ښکاره شوی چی نارون چغه کړه.

- اه کاکا جانه.....

یوه شیبه نه وه تیره شوی چی کاکا رحمت سره له میرمنی یی او یو هلک او یوه نجلی چی د مسیح په عمر ول پلار څنگ ته ودریدل.

د نارون او هیللی په غیر کی نیولو سره یی اوبنکو مخونه ورته لاندې کړل د هغوی نه د جلا کیدو ورسته نظر یی زما او د مور په لور شو په پیر سوړ انداز یی سلام علیکی وکړه. دا لومړی ځل وه چی د بیگانه اوسیدلو حس می په دی کور کی وکړ. چی یو چا لاس زما پر اوږی کیښود.

په مهربانی یی کرا وویل: حرم لوری ښه یی؟

حرم- هو پلاره بیخی ښه یم.

حاجی صبور- ښه ده لورجانی راځه چی د کاکا له اولادونو سره دی وپیژنم.

سوسن دی د کاکا لور ده.

یوه ښکلی نجلۍ سره له لورې ونې ، شنی سترگی ، ژیر وینښتان چې له سترگو سره یې په تضاد کې ول نری پوزه او نازکې شونډې ، په رښتیا ډېره ښکلی وه. لاس مې د هغې خواته اوږود کړ. مگر هغه خپل د مور برعکس چې ډیر سوړ چلند یې راسره کړې و زه یې خپل خواته کش کړم او غیږ کې یې ونیولم.

سوسن- حرم جانی سمده چې ټول عمر می له دی هېواد نه بهر تیر شوی مگر ددی هیواد په رواجونو ښه بلده یم. د سوسن نه په جلا کیدو له هغه هلک سره چې ترڅنګ یې ولاړ وو پلار معرفي کړم. حاجی صبور- د کاکا دویم زوی دی عمر. یواځې په یوه مسکا می بسنه وکړه، هغه شپه ټول په دهلیز کې ناست ول په خوږو او ترڅو کیسو یې د پخوا یادونه تازه کول.

په دی منځ کې یواځې هیلې وه چې غلې ناسته وه. اصلا د څو شیبو مخکی خوشحالی یې په خهره کې نه وه او د دهلیز په یو کنج کې غلې ناسته وه. دی حالت ته یې اندیښنه می شوه کرا می ورته وویل: څه خبره ده چې داسې په فکرونو کې غرق یې؟ هیله- موخه دی څه ده؟ حرم- گرانی خور یې اندیښنه می درته شوه، ستا دا آرام حالت اصلا ښه نده. هیله- حرررررم هیله کوم...

د خپل نوم په اوږدو هغه هم په داسی اندار پوه شوم چې باید تینښتی ته په پاتی کیدو ترجیح ورکړم. د خپلو اوږو په پورته اچولو سره د پخلنځي په لور لارم. زموږ کور تر ډیره د بهر د ژوند سبک "طریقه" لرله له ماڼۍ نه یې نیولی تر ژوند کولو یې. حویلی سره له لوړو دیوالونو چې په سر یې اغزن سیمونه چې د ماڼی د محافظت لپاره یې جوړ کړي ول. ځینی وخت می فکر کول زما لپاره د زندان نه کم نه وه. مگر دننه یې بل ډول لید لره. لومړی منزل کې یې دهلیز ، پخلنځي او یوه کوټه

د خدمتگارانو لپاره لره چې وره کړکی یی د بن په لور لره. نوری کوټی په پورته منزل کی وی.

زموږ د کور قصه د مور لطیفه روح او سالمه ذوق او سلیقه وه. پلار می چی د هنر او شاعری شوقی وه ډیر وخت به یی مطالعه کوله ، هره څنډه یی په خپلی خوښی جوړه کړی وه. مگر د میرمن حمیدی ډیر زیار هم نباید هیڅ ونیسو. هغه دوه میرمنې چې څو کاله کیږی دی کور کی په کار کولو بوختې دی. لومړی حمیده ترور..... هغه میرمن چی تقریباً اته کاله کیږی په دی کور کی په صداقت کار کوی مهربان او ښکلی زړه لرونکی میرمن ده. زما په آند ددی کور مهمه غړی ده. او بل مرجان! ځوانه نجلی چی تقریباً دوه کاله کیږی د حمیده ترور د لاس لاندی کار کوی. د نن شپی د میلستیا سلیقه د میرمن نور ماه په خواست وه، ځینی وخت می خوښېدل د پخلنځی کارونه وکړم نن شپه می هم سالاد د خپل په خوښی جوړ کړل.

ځینی وخت خاله حمیده زما د لاس د ذایقی صفتونه به یی کول، نن شپه هم په مارپه نس د هغی له صفتونو برخمنه شوم، د ماکارونې سالاد هغه سالاد چی پلار می تر ټولو زیات خوښوی په سالاد کی می ساس گډول چی له شا می غږ وشو.

— له تانه هم دوی ته خیر رسیږی نجلی؟
د میرمن نورماه غږ وه.....

په هغه حال کی چی په زړه کی می ورته کنخل کول د شونډې لاندې وویل: الهی ژبه دی کنگی شه.....

د ځوانو نجونو په څېر یی خپل غږ وویست او ویی وویل: وگورم کوم څه دی وویل نجلی؟

— هغه ومی ویل د کاکا ښځی په سالاد کی د منی سرکه واچوم کنه؟
نور ماه- هر رنگه غواړی لوری.

او ددی خبری په ویلو له پخلنځی ووتله.

ټول خواړه د میز پر سر ایښی ول، سوسن د سالاد په خوړلو د حمیدی ترور په څیر

صفتونه کول، د پوډی د خورلو وروسته د لاری د ستړیا له امله ټول خپلو کوټو ته لارل مور درې واړه خویندی په یوی کوټه کی ویده کیدلو دا می د مور غوښتنه وه. ځکه پلار می په دی باور وه چی په دی کار زموږ ترمخ مینه ډیریري. سوسن هم زموږ د کوټی میلمنه وه

کله یی خپل د ځان په اړه ویل او کله هم په بهر کی له ژوند کولو په اړه کیسی کول، هیله چی تر اوسه غلی ناسته وه او خبرو ته یی غوږ نیولی وه له دېوال نه یی تکیه جلا کړه او په هغه حال کی چی یو لاس یی خپل د ناستی په موخه تکیه کړی وو د پوښتنی په انداز یی سوسن ته وویل: ادیب ولی رانغی؟ سوسن په هغه حال کی چی اړمې ایسته ویې وویل: د لالا راتلل می له لندن څخه لږ ستونزمن وه د دیپلوم دفاع یی لرله په همدی خاطر رانغی کنه مور می زموږ سفر د لالا له راتگ سره برابر کړی وه مگر د الله رضا نه وه...

څو ورځی د کاکا د کورنی د راتللو تیریدلی، بالاخره د ټاکنو ورځ راورسیده پلار می د ډیرو رایو د اخیستلو په خاطر د کابل منتخب وکیل شو هغه ورځ ټول ډیر خوشحاله ول. زموږ ژوند همغه رقم دوام لره د پلار څوکی او مقام می زموږ په ژوند کی هیڅ تاثیر نه وه راوستلی ځکه پلار می مخکی له وکیل کیدو هم د مقام او منزلت څښتن وه یواځینی تغییر د پلار د کار ډیریدل ول چی دا لامل شوی وه چی له کورنی سره کمړنگه رابطه ولری.....

تقریبا دوه میاشتی وروسته د کاکا کورنی می بیرته له وطن نه لارل مگر اړیکه می له سوسن سره ښه وه ځینی وخت مو له یو بل سره خبری کولی بالاخره د منی موسم راورسیده، ټاکل شوی وه چی د کانکور د ازموینې پایلی معلومی شی.

هغه ورځ عجیبه ویره رانغښتې وم، زړه می لکه چوغکې په شان په سینه کی ټوپونه وهل ځکه خپل غټ ارمان ته د رسیدو په اندیښنه وم هر څو دقی وروسته هیلی زه د خپل انتخاب په سر رشخند کوم مگر په ځان می باور وه چی همغه ناشونی ارمان ته رسیرم نارون د کمپیوټر شاته ناسته وه او زموږ ایډی یی لټولی .

اصلا د ولاړیدو توان می نه وه. یوځلی د نارون غږ پورته شو
نارون- حرم.....حرم.....

په راوتلو سترگو یی ماته کتل او بار بار یی زما نوم تکراره
په حیرانتیا می وویل: نارووو هیله کوم مه می ډاره نه چی زه.....
لا می خبره نه وه خلاصه چی په خوشحالی یی زه غیږ کی ونيولم.
نارون- حرم تبریک دی شی خپل لومړی انتخاب ته بریالی شوی یی، یعنی طب ته..!

د نارون خبرو اوریدلو سره هیڅ په ځان پوی نشوم سترگو می توره پرده خوره شوه
....

—حرم وینه شه حرم لوري!!

مور آواز می وه...

د دوا بوې می پوزي ته راغلو او پوهه شوم چې کور کې بستري شوي یم. سترگی می
خلاصی کړې او څلور خوا می وکتل ټول رانه راچاپیر وه
مور می ژوره ساه واخیسته او ویې ویل: اه لوري دا څه حالت دی زما ځان وژني
قصد دي کړي؟

یوازي می ورته وخنډل بس

مسیح خپل ځایه راټوپ کړو او زما څنگ کی کیناست او ویې ویل: اووو حرم
ډاکټری فکر کوم عقلي عصبي ډاکټره شې نو ډیر به ښه وي! ځکه هیله تداوي ته اړتیا
لري، بیا یې ټول ته وکتل او ویې ویل: مکر دروغ ووایم؟؟؟

دی خبري سره په شیطنت زما خواته سترګ ووهله، اوس نو نمبر د هیلې وو چې د
ځنگلي پیشو پشان چغی ووهې او مسیح باندي حمله وکړې کله ورنه وینبتان شکول
کله سوگانو په سینه ورکول..

په بی حاله غږ می په کراره وویل: تاسو ټول لیونی یاست، هغه هم ځنډېږې لیونی ..

زما په خبري، ټول په کړس وخنډل

زه طب رشتي ته کامیاب شوي وم، هیله او مسیح دواړه اقتصاد ته..

بلاخره نن می پوهنتون ته د تگ لومړی ورځ وه، پوهنتون ته په ننوتلو د مستقل اوسیدوچ احساس مې کوه، لومړی ورځ ځانته می ملگري پیدا کړه، لومړی یوه جنی په نوم د مینه! برابر قد، تک تور وینستان لکه کارغه پشان، شنی سترگي لکه ځنگل، نری شوندی، په قوم پښتنه وه البته دوه رگه، خوش اخلاقه جلی وه، تقریباً د څو میاشتو تېرېدو وروسته کرار کرار د پوهنتون د ماحول سره عادت شوم!

خپل وخت مې په درس ویلو تېره وه، کور څخه پوهنتون او درسبیا پوهنتون څخه کور او بیا درس..

یوه ورځ غرمی پوږی مو خوړله چې مور تهزنگ می راغی خبرو وخت کې غږ پورته شوو حیرانه پاتی وه ټولو ورته کتل څه شوي، مور می بنده ژبه وویل: ستاسو کاکا... کاکا مړشوی.

گوله پوږی می مری کې بنده شوه ساه می اخستلی نشوه خپل پلار مرگ می یادته راغی، زحمت کاکا باندي د زړه حمله راغلی وه تقریباً دوه ورځي جدي مراقبت لاندي وه مگر خدای څه خپل بنده عمر تاگلی وه هغه نور تداوي باندي زیاتیدلی نه شې د کاکا رحمت عمر همدومره وو. د پلار په غوښتنه می جنازه به کابل کې خاورو ته سپارل کېدل، د خبر د اوریدو وروسته کرار، کرار زموږ ټول خپلوان تسلیت ویلو لپاره زموږ کور ته راتلل، دوه ورځي وروسته جنازه کابل ته راوړل شوه کورني هم ورسره راغلی وه پیری سختی غم ورځي وي زغملی ټولوته ستونزمن کار وه..

زه زیاته سوسن ته خفه وم، د هغې درد بغیر زما څخه بل چا ښه نشو درک کولې! څنگه امکان لري پلار پشان حمایت کوونکي، د امن غیږه د سر سایه، د ځان څخه گران و خاورو ته وسپاري؟؟ میرمین نور ماه نوره مات شوي وه لکه ماته ونه چې نور د طوفانونه سره د مقابلې توان نه وو پکې پاتې، د ټولو حالت یو د بل څخه بدتره وه حتا د کورني مشر زوی ادیب ..

که څه هم د لومړی ځل لپاره دا ښاغلي مې د نږدې څخه لېده حتا باوری وم چې ادیب به زه پېژندلې هم ونه اوسیرم، خو بیا هم زړه مې ورباندي سوځېده، د پلار غم

یوه ورځ ځې، بله ورځ بهانه کوې، بله ورځ نه ځې دا پوهنتون دې څه ریشخند نه دې.

سر یې را پورته کړو چې نظر یې زما په څېر نظر خښ پاتې شو، داسې حال کې چې خپل د موبایل پسې گرځېده وې ویل: حرم هیله کوم چې خپله خوله خلاصه نکړي، کنه د هغوي قصد ستا څخه اخلم.

ما خپل اوږې پورته واچول او په کراره مې وویل: زما گناه څه ده ها؟
په تند نظر چې راوکتل ما خپل خوله بنده کړه او داسې حال کې چې خپل لاس مې دکشک بند کولو پشان خپل په خوله کش کاوه ومې ویل: سمده دغه دې چوپه شوم خوشحاله شوی؟

هیله دي ورځو کي بدلون کړي وه، مطلب مې د غم بدلون نه وو چې د کاکا پسې ماتم ونیسې نه! بلکي سترگو کې یو خاص نور په عجیبه شان ځلیدی ..
زه او نارون موټر ته پورته شو پوهنتون او د پوهنتون په مقصد روانې شو، نارون ځکه چې په شخصي پوهنتون کي درس ویلو نو په نیمه لاره کي رانه جلا شوه، څو شیبې وروسته زه هم کابل پوهنتون ته ورسیدم، همدا چې پوهنتون ته ورننوتم آرامه احساس مې کاوه ژوره ساه مې واخسته منفي سوچونه مې ذهنه لري کړل، خپل شاوخوا مې وکتل. چې ناڅاپه په تېزی سره زما لاس شاته کش شو او یو چا په ورخطا غږ وویل: اخ جان! شکر چې راغلي.

د غږ په اوریدلو پوهه شوم چې مینه ده، ژر مې د شالخوا خپل د ځان څخه جلا کړه، دومره پارېدلې وم چې آواز مې د کنټرول خارج شو ورته مې وویل: آه یخ وهلي ماره، مکر مرگ وهلي یی زما څلور خوا تاویرې، څو ځلي مې تاته وویل چې د دې کارونو څخه مې کرکه راځی.

مینه حیرانه حیرانه راته کتل، ما خپل شاوخوا وکتل ټولو موږ ته راکتل، لږ شرمنده غوندې شوم، سترگي مې وتړلې او خلاصی کړل غابښونه مې وچيچل ترڅو آرامتیا

اختياره کړم او ومې ويل: اڅک مینۍ سا له لاسه وگوره څه کار وشو!
مینه څهره بدلون وموند پرته له کوم څه ویلو د څنگ څخه مې روانه شوه، پوهه
شوم چې رانه خفه شوه. ورپسې صنف ته ورغلم، خپل پرځای ناسته وه تندي
تروش نیولی وه همدا چې نظر یې پرما ولگیده ژر قلم راوخسته په لیکلو پیل وکه...
څنگ ته یې په څوکی کیناستم مظلومه څهره مې ځانته ونيول او ورو مې وویل:
بخښه غواړم نوووو، پوهیږم زما کار صحیح نه وو، خو حق راکړه ستا کار هم غلط
وو.

زما د خبرې په اوریدلو مینې په کلک میز په سوک وواهه او تقریبا چغه یې کړل:
حرررررررر...

کله چې زما نوم یې کش کړو پوهه شوم غوسه یې د حد وتلې، نو د وضعیت د
کنټرول لپاره مې ژر وویل: جان حرم! زه خپله خبره بیرته اخلم سمد، مگر
مینۍ باور وکړه دې ورځو کې زما حالت چندان ښه نه دی، پرون ماښام نږدې وو مړه
شم، نو ځکه د داسې ناڅاپه حرکت څخه ډار مې په زړه کې پیدا شوی.

مینۍ- ستا هغه کار او خبرې به په هېڅ ډول هیر نکړم، خو دا راته ووايه کوم د خدای
نیک او صالح بنده غوښتل ستا شر زموږ له سره کم کړې او مړه دې کړې؟ هوم؟ ولې
پرون ماښام د مرگ پر حال وې؟

د هغې په خبرو پوسخند مې وواهه او ومې ويل: وو یو دانه بلکل ستا پشان.
د دې خبرې سره سم زموږ دواړو خندا په صنف کې خپره شوه،،،
ټول ټولگي وال مو په صنف کې حاضر وه، مینۍ شاخوا وکتل بیا وویل: هی حرم،
حرررررررر..

— اوووففف آورم مینې څه کڼه خو نه یم چې داسې پرلپسې نارې وهې.
مینۍ- وگوره تاته څه وایم دا څو ورځې چې ته نه وي احمد به هروخت ستا احوال
رانه اخستنه حتا ستا شمیرې یې هم راڅخه وغوښته.

د مینې خبره می نیمه ک ورپرېگره په جدي توگه می ورته وویل: یوازی دا مه وایه چې زما شمیري دي ورکړي؟
مینې- تخو ما بسم الله، الله اکبر تخو پرېږده! او هو یاد مې دې ستا هغه زبردست گواښ چې تاکید دې کړې وو ستا شمیره چاته ورنکړم او ځان سره وساتم.
د مینې په دې خبره د هغې دواړه غمبورې مې کش کړي او په خوشحالی مې: وویل: زه ستا څخه صدقه شم هوښیار انجلی.

مینې- وگوره، وگوره حرم څنگه درته گوري احمد!
شاته می وکتل چې نظر مې په دوه سترگو کې خښ پاتې شو ژر مې سترگي ورڅخه واړول مینې ته مې سل زره کنځلې زړه کي وکړي، او ومې ویل: اه یخ وهلي ماره زړه دی غواړي ویښتان درته وشکوم لهونۍ جنۍ؟
مینې زما لاس راته چونډې کړو او ویې ویل: ورته وگوره څنگه سترگي ستا په لېدوځلېږی وایی وایی...

سترگي مي تنگي کړي او یوځل بیا مې نیم نظر ورواچو او په پوسخند مې د مینې خبره تکرار کړل او ومې وویل: "وگوره سترگې څنگه ځلېږي" ته یوازي یوځل بیا د دې خبرو د کولو جرعت وکړه مینې، بیا چې هر بلا دې په سر راغله خپله به ملامته یې.

مینې خپل مخ وگرځوو او ویې ویل: پوهیږم ستا سره تېوکي کول حرام دي، حرم! ستا پر ټوکو سر نه خلاصېږي.

څه مې ونه ویل او فکر مې د احمد خواته شو، احمد زموږ د ټولگیوالو څخه دی، ښایسته جذابه هلک دی او صنف نماینده هم دي، که حق خبره وکړم نو په ټول ټولگی کې یو خاص جذابیت لري! خپل په جذابیت باندې ټول ځانته جذب کړي وه بغیر زما څخه! ما د هغه ښکلا او جذابیت ته زره اندازه هم اهمیت نه ورکو ...

رڼا خپل ځای د شپي تیاری ته ورکړو، د ډېر مودې وروسته نن ماښام پلار مې غوښته د یو مهمي موضوع په اړه زموږ ټولو سره خبري وکړي، البته شاید مقصد یې

دا وو چې موږ دوه کورنۍ يوځای سره کينوي.

په سترپيا باندې د چای پتنوس می راوخيست او خپل د کوټې په خوا روانه شوم، همدا چې ورننوتم کوټې ته په نارون مې نظر ولگېده چې په ورخطايې د کوټې الماری کي د يو شئ په لټه وه، او زما راتگ ته يې بيخې پام نشو..

ټوله کوټه می د نظر لاندې تيره کړه ځنگه گډوده ده! پوهه شوم مهمه شي ورنه ورک دی، نارون په غوسه ناکه څهرې ځان سره ويل: اوووف مه خو هملته ايښي وه لکه چې ځمکې خوله وازه کړې او خوړلي دی؟ ما ديواا ته ډاډ و وهل يو غږپ چای مې وڅښه او په کررر مې وويل: اممم کوم مهم شئ پسي گرځي؟

زما په غږ نارون راوکتل او ويې ويل: ناا يعنې اه ... ورته مې ومتل او په خندا مې وويل: اوس نو بيخې يقين لرم چې حالت دې ښه ن ..

خبره می پوره شوي نه وه چې نارون چيغه کړه او ويې ويل: ای جان، پيدا مې کړو

....
د نارون په ناڅاپه چيغه چاي مې مری کې بند شوو.

— اه نارووو ليونۍ شوی یی، فکر کوم تاسو ټول يو لاس شوي ياست او زما د مږه کولو پلان مو جوړ کړې که ځنگه؟ ښه ته اوس دا رابنکاره کړه چې دا څه شئ دي چې تا دومره ورته چغې وهل؟ ماته وښايه شابه ..

نارون کتاب زما د سترگو وړاندې ونيو او په موسکا يې وويل: وکوره، دا هم ستا د خوښې کتاب.

د ليکوال د نوم په ليدو مې سترگې وځلېدې

په لوړ غږ مې وويل: هاکان منکوچ!

نارون- هو سم دې ولوست دا مې نن درته واخيست.

په شوق مې وويل: زه د دې ليکوال مينواله يم! کران هاکان..

زما د دې حالت په لېدو نارون له خدا څخه شنه شوه، يو شيطاني فکر مې په ذهن کې راغی ټوپ مې وواهه او د هغې ترڅنگ کېناستم، او د هغې په خيټه مې د کوتو

په خوځولو د هغې د تخنه ولو کوښښ وکړو او په خدا مې وویل: اه زه صدقه د دې خور شم.

نارون داسې حال کې چې خپل د خلاصون هڅه یې کول ویې ویل: حرم، پرې مې ږده، خیر دې حرمممممم..

بغیر له دې چې د نارون خبرو ته غوږ شم د زړه له خلاصه په بیحد شوق مې د شونډي لاندې د ځان سره وویل: هاګان، ګران هاګان، زه دې مینواله یم.

زما په دې خبرو او کارونو د نارون او هم زما خدا په ټوله کوټه کې خپره شوي وه، نارون داسې حال کې چې هڅه کوله خپله خدا کنټرول کړې، ویې ویل: حرم، باور وکړه، ته همغه ماشومه یې، هېڅکله به لویه نشې! وګوره حتی اوښکې مې هم له سترګو روانې شوې د پیر خدا څخه، نور مې خوشې کړه.

په همدې شپه کې مې مور کوټې ته راغله او ویې ویل: انجونو دا څه حال مو جوړ کړی؟ خبر نه یاستې چې پلار مو تاسو ټول لاندې غوښتې یاست؟ شابه مخکې له دې چې په تاسو غوسه شي، باید سالون ته لارښې.

په بیرې مې وویل: ګوره مور جانې، دا د نارون ګناه ده ما..

خبره مې لا نه وه بشپړه کړې چې نارون راباندې بالبت وغورځاوه، او بیا راباندې حمله وکړه.

مور مې په قهر او په ټینګار وویل چې باید ژر لاندې ورشو..

د هغې انځور زما په ذهن کې پروت په خیر تازه دی هغه ورځې یادوم چې څومره خوشحاله وو او یو بل تر څنګ وو، که څه هم د ټولو په نظر زه د دې کورنۍ لپاره پردۍ وم، خو زما لپاره دا کورنۍ د خدای یو ځانګړی ډالۍ وه مګر کله ناکله مې زړه کېږي چې کاش د حافظې له منځه وړونکی (الزایمر) ناروغه وای، ترڅو دا هر څه مې، حتی دا خپل ځان مې لا هېر کړې وای!

هغه شپه ټول یو بل ترڅنګ په سالون کې ناست وو، کله چې سالون ته ننوتم سترګې مې په ادیب ولګېدې چې د مېرمن نورماه تر څنګ داسې په کبر او تکبر سره

ناست وو، لکه په ټوله نړۍ کې نور هېڅوک نه وي بغير لده؟! د هغه په ليدو مې د هغه شپې پېښه ياد شوه، او دا چې پر ما يې د مرجان " زموږ خدمتگاري " گمان کړې وو. د ميرمن نورماه نظر د همغه لومړۍ ورځې پشان په منحوس او کرکجن توگه پر ما خښ وو. حتی که د هغې په لاس کې وای خپل د ميره د وژلو لامل به يې هم زه بللم!

پرته له دې چې د دوی په اړه انديښنه وکړم، او يا حتا ورت کوم خاص توجه وکړمه د پلار تر څنگ د هغوي د سترگو په وړاندې په څوکۍ کې کېناستم، زما په دې کار سره د اديب سترگې له حيرت د کاسې څخه راوتې، دا چې څنگه يو خدمتکاره د خپل رئيس تر څنگ کيني! د هغه په نظر زه مرجان وم نو ځکه داسې حيرت يې کړې وو. پلار مې د تل په خيږ په مهربانۍ سره خپل خواته کش کړم او په سر باندې يې ښکل کړم

اه، په هغه شېبه کې مې يوازې وزرونه کم درلود، چې الوتنه مې کړې وای، زړه مې وځلېده د داسې محبت په ليدو، چې ځانگړې توگه د ميرمن نورماه او د هغې د مغرور زوی په وړاندې بې شکه، د ميرمن نورماه حالت گډوډ شوی و. اديب خوا ته مې په څېر وکتل ترڅو وگورم د دغه بن بشر په وجود کې څه شی شته چې ځان له نورو جلا کړي؟ او دومره کېرجن دې؟ د هغه غنم رنگه پوستکي چې د سپوږمۍ په څېر يې ښکلا نندارې ته وړاندې کوله، له حق څخه تېره نشم په رښتيا چې دغه بشر د نورو سره د پرتله کولو وړ نه وو زه د هغه د لوړ قد په ښايسته والې کې ډوبه شوی وم چې د خپل پلار په غږ سره مې له فکرونو راوتم .

پلار- حرم لورې، فکر دې چېرته دی؟

شاوخوا مې وکتل چې ټول ماته څير شوې وو، ژر مې سترگې نظر له هغه واخيست او ومې ويل: هغه ما..... او بڅښنه پلار جانه دی ورځو کې مې درسونه زيات شوې، اصلاً مې فکر په ځای نه دی.

پلار- ته د يو وکيل لور يې.

پوهه شوم چې د پلار مې مطلب څه وو غوښتل چې زه هم د نورو په څېر د خپل کورنۍ شهرت او نوم وکاروم ترڅو خپلې ستونزې حل کړم، يعنې واسطه بازی د پلار په نوم وکړم لکه د مسيح پشان.

نه مې غوښتل چې پلار مې خبره پوره کړې، په کلکه مې وويل: پلاره، زه غواړم په خپله وړتيا مخکې لاړه شم داسې نه چې ته په ما باور نه لرئ؟ پلار مې وويل: له ټولو ډېر په تا باور لرم، زما گرانې.

د خوړو بوی په ټول سالون کې خپور شوې وو، او نور هېچا ته د خبرو کولو اجازه پاتې نه شوه، هغه شپه مور ټولو د شپې ډوډۍ يوځای وخوړه د ډوډۍ له ختمېدو وروسته، پلار مې د وصيت ليک چې کاکا مې وکيل ته سپارلی و، ټولو ته ولوسته د کاکا د غوښتنې له مخې، د ټولو چارو او کاروبار مسووليت له دې وروسته د ادیب پر غاړه وو خو زما د پلار تر وکالت لاندې. پلار مې غوښتل چې له دې وروسته دواړه کورنۍ په گډه ژوند وکړي، خو دی خبره سره ميرمن نورماه مخالفت وکړو او ويې ويل چې غواړې بيا وطن پرېږدي او بيرته هند ته ستانه شي.

د ميرمن نورماه د دې پرېکړې په اورېدو مې يو راحت او آرام ساه بهر کړه، مگر د دې بڼځې د نفرت او کرکي په شتون کې راحت او آرامه ژوند کېدای شي؟ هېڅکله هم نه، شکر چې روانه ده، د هغې نه شتون ماته د آرامتيا احساس راکوي، په خپل ځان سره په جنگ وم چې د موبایل پيغام غږ مې واوړېد، کله مې چې د مينې نوم د موبایل پر سکرين وليد، بې له ځنډه مې پيغام خلاص کړ. هغې د احمد د پيغامونو يو سکرين شات را لېږلی وو

د راستول شوي سکرين شات د پيغامونو په ليدو نه پوهېږم چې څنگه مې په لوړ غږ خدا وکړه، داسې خدا چې د ټولو د سترگو نظر ما خپل ځانته راږولی وو، په بېرې مې هڅه وکړه چې خپله خدا مخه ونيسم، خو غشی له کمان څخه وتلی وو، له ټولو ډېر د ادیب ځورونکی نظر زما په لوري وو، او کله چې مې حالت جدیت مې وليد، نو تېښته مې غوره وکړله او خپل کوټې ته لاړم، په داسې حال کې چې په خپله

کوټه کې په اوږدو قدمونو کله بښې خواته او کله چې خواته گرځېدم او په دوامداره توګه په خپل ځان مې لعنت ویلو.

— اه، حرم احمقې انجلۍ که یوه ورځ دې خپله خوله بنده کړې وای څه کېده؟
ما همداسې ځانته بد رد ویل چې مور مې په قهرجنه څېره زما کوټې ته راننوته، د هغې په راتګ خبرې مې په خوله کې وچې شوې

مور- لورې دا څنګه کار و چې تا وکړ؟ اوس دې زړه یخ شو؟ وګوره چې دی بښځې په مخ کې زما پالنه دې په دوه روپو کړې.
د خپلې خولې اوبه تېرولو سره غوښتل مې چې د خپل دې کار لپاره کوم لامل پیدا کړم، خو د مور خبرې مې خوله رابنده کړه.
مور- کله کله مې شرم راځې له دې چې ستا په شان یوه لور لرم کاش چې د خپل پلار او ورور سره ته هم...

هغې خپله خبره نیمه کې پرېښوده او نور څه یې ونه ویل، چې ما په ټیټ اواز وویل: چې زه هم مړه شوې وم، خبره مې درته بشپړه کړه همداسې ده کنه؟؟
د دې خبرې په اوږدو مې غوږونو کې انګازې شوه د هغې خبره واقعاً زما لپاره ډېره درنه وه. شرم؟ ولې؟ د کوم لامل لپاره؟ حتی زما په نه شتون باندې دا راضي وه؟
بغیر د څه ویلو په دردناک مسکا باندې د هغې له څنګ څخه تېره شوم.

{ ... ادیب ... }

د نن شپې آسمان هم زما د زړه په څېر خفه او ډک وه خوب مې د سترګو څخه تختیدلې وو، لس شپې کېدل چې د آرام خوب پسې هلاک وم. دا لس شپې سترګې مې د یو راحتو او آرام خوب غوښتنه کول، خو ذهن مې دومره د فکرونو څخه ډک

وو چې خوب ته يې نه پريخوډم.

لس شپې کېدل چې دردناکو فکرونو زما ذهن نيولی و.

لس شپې کېدل دماغ مې آرام نه درلوده.

لس شپې کېدل چې ذهن مې هيڅ سکون نه و موندلې، زما د ذهن هره برخه په فرياد وه، او زه په سختۍ، يا که ووايم په بې رحمۍ، د دې ټولو په مقابله کې ولاړ وم.

لس ورځې و شوې چې د خپل پلار په پوره نه شتون ژوند تېرېږي، لا اوس هم د هغه نشتون باور نه کوم داسې احساس کوم چې دا يو خوب دی کاش دا يو خوب وای او له خوب څخه د راوبښېدو وروسته مې خپل پلار بيا په غېږ کې نيولې وای، پلار مې زما يواځينې ملگري او د ژوند پناه، د پلار د تگ څخه زيات خپل د مور غمجنې څېره او د سوسن مړاوي څېرې زه تپاه کولم.

نن شپه زما کاکا زما د پلار وصيت ليک د ټولو لپاره واضحه کړې چې يوه عجيبه پېښه وشوه هغه انجلۍ چې زما مور يې د دې ماڼۍ خدمتگاره معرفي کړې وه، هماغه انجلۍ وه چې زما د پلار او د کاکا تر منځ يې څو ځله شخړې راوستې وه تر دې دمه ما هغه هيڅکله نه وه ليدلې، خو نن شپه، په داسې حال کې خنډل چې زما پلار وصيت لوستل کېده، هغې خپل په دې کار ثابتته کړه چې بد ذات هيڅکله نه اصلاح کېږي پوه شوم چې زما پلار پر حق و، چې د هغې څخه يې بد راتلل.

کاکا مې څنگه وکولې شو دغه انجلۍ زموږ کورنۍ سره ونښلوي؟ د ځان د آرام کولو لپاره مې سيگريټ را واخيست، غوښتل مې لوگي کړم دغه ورځو کې ماته دغه سيگريټ آرام راکولې شو، څو شيبې لا نه وه تېر شوې چې هيله زما کوټې ته راننوته زه د دې انجلۍ له دې کړنو څخه کرکه لرم خو ځله مې ورته ويلي دي چې مخکې له دې چې راشي بايد دروازه وټکوي، خو دې زما يوه خبره هم پر غوږ نه نيول.

په بېرېه مې سيگريټ د خپلو گوتو منځ کې شاته پټ کړو، ځکه زما کاکا يواځې يو شرط پر ما ايښی دی چې په ژوند کې له سيگريټو لرې اوسېږم زه منم چې دا يوه

حقیقت او څرگنده خبره ده چې سیکرټ د نورو زیانمنو موادو لپاره لاره برابروي، خو دغه ورځې له دې لرې اوسېدل نه کیدل. د نازک او نرم آواز سره چې اصلاً زما نه خوښېده ویې ویل: پلار مې تاسو خپل د کار کوټې ته غوښتي یاست.

یوازې مې خپل سر و خوځاوه، او د هیلې د تلو وروسته په بې حوصلې او زړه نا زړه توګه د کاکا د کار کوټې پخوا روان شوم.

{...حرم...}

نن شپه ژوند یو ځل بیا زما د زړه پرانیستې زخم د خپلو اوسپنیزو ګوتو تر منځ کې کلک کړ، کاش په هغه ورځ د خپل ورور سره یوځای زه هم مړه شوې وای. تر څو دغه بدبخت ژوند د داسې سخت او ناخوالو سره نه وای اشنا کړې، دا بدبخته ژوند تر نن ورځې پورې ماته یوازې نه زغمونکې دردونه او کړاونه راکړې مکم هېڅکله هیچاه زه نه وم ځورولې لکه زما مور چې زه څومره ماته کړم نن شپه، هغې زه خپل او د دې کورنۍ په تندي داغ حساب کړم.

دا چې د هغې په یاد راځې چې هغې مخکې له دې ژوند څخه یو خاوند درلود؟ مګر زما مور زما په پلار مینه نه وه؟ نو نن ولې زما د پلار مینه هغې ته ننگ او زه ورته د ننگ داغ شوم؟ لعنت دې وې پر دې مینه، زه له دې بې معنا ټکي څخه کرکه لرم.

ما باید خپل پلار لیدلی وای، د هغه دلیدولو ترې وم، مګر هغه چیرته دې؟ د شپې د ملاقات وخت کې باید د هغه د کار په کوټه کې وای، په بیړه مې د دویم پور په لور حرکت وکړ، دزینو ګامونه مې په یوه، یوه ووهل تر څو چې د کار کوټې مخې ته ورسېدم، په دوه ځله د دروازه د ټکولو سره سم دستي کوټه ته دننه شوم.

"زما سترګې د ژړا له وجې پرسېدلی وې، کوټه تیاره وه، یوازې یو څراغ وه د مطالعه چې کمزورې رڼا د مېز په سر باندې خپره کړې وه. د کوټې بشپړ چوپتیا د دې سبب شوې وه چې د کمپیوټر د کیبورډ غږ په واضح ډول واوریدل شم، یوه شوم چې پلار مې په کار بوخت دی. دا لومړی ځل و چې پلار مې زما په وړاندې بې پرواه و.

پخوا سره له دې چې په خپل کار بوخت و، زما شتون یې د ځان سره خوښه وی. هغه خوشبو بوې چې زه یې تل کاروم هغه احساس کاوه او ماته یې فکر کېدو. خو نن!

سترگی می د اوښکو وډکي ښوي، او پر بارڅوگانو مې توې شول. د ژړا او سلگي حال کې مې ویل: زه پوهیږم چې نن شپه مې هیڅ ښه کار نه دی کړی. باور وکړه، ما دا کار په قصده ونکړو، ته پوهیږې چې دا زما یو بده عادت دې چې هیڅ خپل پر حرکاتو کنټرول نلرم. مور مې ریښتیا وایي، زه هیڅ یوه ښه لور نه یم، کاشکې په هغه ورځ زه هم خپل د پلار او ورور سره یوځای په شوی وایې، تر څو تاسو ټول زما له شره خلاص شوي وای. زما کوچنیوالی په درد فقر او په یوازیتوب کې تېر شو، خو اوس زما د ژوند هره شیبه خوشحالی او خوشحالی ده.

تاسو زما لپاره پلار شوي، حتی خپل نوم دی ماته راکړو "تذکره کې د حاجی صبور لور یاد کیږي" خو زه تل ستاسو د شرم سبب شوم. بخښنه غواړم. تاسو زما لپاره لکه یو اتل یاست، زما افسانوي اتل!!

او بیا مې د ژړا غږ پورته شو، په داسې حال کې چې سترگی مې د ځمکې په فرش کې خښ وې،

چې د کوټې د څپه لرونکي څراغ له رڼا سره پلار مې مخې ته راښکاره شو، د پلار په لیدلو لاس او پښې می ورک کړل لځایه پورته شوم حیرانه پاتې شوم دا څنگه وضعیت دی که پلار مې کوټې کې نه وو بیا دا څوک کوټې کې پکار لگیا وو؟ په تلوار مې شاته مخ واړه وو چې ادیب د پلار د کار له څوکۍ څخه ولاړ شو او ماته مخامخ و درېده، د هغه په لېدو حک حیرانه شوم، خدایه! یعنې ما دا یو ساعت و دې وحشي سره خبرې کولې؟؟ اووف، حرم اووف! بیره غوسه وم زړه مې غوښت همدا اوس لکه پیښو پشان ورباندي حمله واچوم او خپل زړه ورباندي یخ کړم ... ځان سره په جنگ وم.

پلار په گنگس انداز زموږ دواړو خواته راکتل، د څو شېبو وروسته په جدیت یې

وویل: دلته څه روان دی؟

خبرې مې په ستونې کې وچې شوی، زما ترمخه، ادیب په هوشیارتیا او کنټرول سره

ووویل: هیلې، ویل چې تاسو زما سره کار لرې؟ مهمه خبره ده کاکا جانه؟

پلار مې دهغه خبروته پام ونکړو او ماته په راکتلو یې وویل: حرم! لورې تا ژړلې دې؟

کوم چا درته څه ویلي دي؟؟

په شرم سره مې وویل: بخشه غواړم، پلاره. رښتیا هم د نن شپې کار مې د بخښلو

وړ نه دی، خو باور وکړې په قصدا ...

لا مې خبره نه وه پوره کړې چې هغه زما خبرې پرې کړې، په داسې حال کې چې، زما

مخ یې په خپلو لاسونو کې ونیوه په نرمه لهجه یې وویل: د پلار کرانې! ته زما لور

یې، له ما پرته بل څوک تا ښه نه پېژني، نو ارامه اوسه ما هېڅ بد گمان نه دې کړې.

د پلار د دومره مهربانې په لیدولو سره کله کله ځان سره وایم "کاش مور مې زما سره

دومره مینه لرلې" هغه مور چې د هغې د پوست او وینې څخه دې لعنتي نړۍ ته

راغلی وم، همغه مور پر ما لعنت وایي، خو هغه څوک چې هیڅ خپلوي ورسره نه لرم،

زما سره ترخپل ځان هم زیات مینه لری. د پلار د خبرو په اوریدوم مې زړه په ارامه

شو، د ښه شپې پر ویلو سره د هغه ځای څخه ولاړم خپل د کوټي په طرف..

کوټی ته د ننوتلو سره می پام نارون او هیلې ته شو، چې ویده وي.

دا هم زماله بخته!

لږ تر لږه د هیلې سره می د بحث کولو حوصله نلرل، په اوږدو گامونو خپل د بستر

خواته لاړم او ځملمېدم. نن شپه واقعاً ځان مې یوازې احساساوه، عادت مې وو چې

کله کله داسې خفه کېدم. خدای (ج) ته به مې لیک لیکه.

جالبه ده کنه؟؟

خو په دې کار سره به مې احساس کاوه چې هېڅکله به د خدای (ج) له یاده ونه وځم. نن شپه مې هم لیک ولیکه!

ای زما لویه ربه!!

زه پوهېږم ته ما تر ټولو ښه او بهتره ویني، گوري څومره زما سره بې مهرې کېږي، هسې نه دوې ما په داسې یوه گناه محکمه کوي چې زه پخپله هم خبره نه یم ورڅخه؟ په دې وروستیو کې د خلکو د بې رحمۍ په وړاندې هیڅ خبره نه لرم، چوپتیا د هرڅه په وړاندې اختیاروم. لکه گونگې شوي چې یم، یا هم رنده شوی، یا هم کېه! نور د وضاحت ورکولو توان نلرم او نه هم حوصله، پوهیږی.؟؟

ناوخته پوهه شوم چې د دی خلکو د فکر کولو او قضاوت کولو مسؤلیت زما په غاړه نه دې. پریږده چې هر څوک هرڅه وایي و دې وایي، زه پخپل بند او قفس کې راحته یم.

هلته کولای سم بی له کومې اندیښنې ژوند وکړم، خوښیږې مې د ماهې په شان اوسم، ماهیان نه خفه کېږي، نه هم ژاري او نه هم گيله کوی. یوازې کله چې زړه یې ونيول شې او یوازې شی سمندر پرېږدې او برعکس د سند تر پایه پورې لامبو وهي، نور زما لپاره هم دا ژوند د یو سیند په څېر دی. داځلې هغه پرېږدم اولامبو وهم. ته شاهد اوسه زما خدایه!!

د خپل کتابچې اوله پاڼه مې وتړل، زړه می بیخې سپک شو نه پوهېږم څه وخت خوب راغې او زه یې لځان سره د غفلت نړۍ ته ویورم.

دلمر رڼا ټول ځایونه نیولې وه، رڼا یې مستقیمه توگه د نرمو ورینمینو پردو تر شا راوتې وه او زما پرمخ لگیدل. سترگي مې د خوبه ډکي وی ژوره ساه می واخیستل او حمام ته لاړم، شاور مې خلاص کړو او خپل سر مې د اوبو لاندی ونيوی، تر څو زما د مغز د اورلگېدو تودخه لږ څه آرامه شي. نن د جمعې ورځ وه معمولاً د روختي په

ورځو کې ټوله کورنۍ يوزاي راټولېدو او وخت مو تېره وو. غوښتل مې چې لږ خپل ځان سم کړم د ارايش او ځان جوړولو سره مې مينه درلوده.

هغه کالی چې سوسن راته ډالی کې راوړې وه هغه مې انتخاب کړل، کالو رنگ يې سور ياقوت پشان لکه تور رنگه انار دانې وي زه په دې رنگ باندي مينه يم. خپل وينښتيان مې خلاص پريښودل او ټيکړې مې پر اوږو واچوي، غوښتل مې چې يو ځل پخلنځي ته ورشم. دهليز مې په کراره قدمونو تېر کړ، چې ناڅاپه د مېنې زنگ راغې.

واي، چې د هغې نوم په ليدو مې د تېر ماښام کيسه راياده شوه. په هماغه شېبه چې ځواب مې ورکړ، خوله مې خلاصه کړه او هر څه، ښه او بد، چې وه ورته می وويل "خيرنې، جوگي، بيغقلې يخ ماری." د مينې د خنداگانو غږ د تليفون تر شا اورېدل کېدو چې لا يې زما اعصاب خرابول.

په غوسه مې وويل: خپل پر مرگ باندي خدا کوې؟
مينۍ په خدا وويل: نه گرانۍ دا خو ستا د واده خدا ده، احمد جوو دې د کور ادرس غواړې، در روان دې ترڅو تا خپل ناوي کړې.

د دې خبرې په اورېدو سره سترگې مې له ځايه راووتلې په همغه غوسه او حيرت مې وويل: دا هلک څومره بې شرمه دی، ولا!

مينۍ په کنايه سره وويل: د بې شرمه څخه خو خبر نه يم، خو عاشق ضرور دې.
— مينۍ پخداي قسم يوځل بيا دا خبره وکړې هغه وخت بيا خپله ښه پوهيدې، چې څه کار کوم.

مينې په خدا وويل: زما يې ستا پر واده څه؟ نور نه واييم... ښه، اوس ووايه، ولې دومره غوسه يې؟

په غوسه مې وويل: هېڅ مه پوښتنه، يو وحشي دی، ژوند يې را حرام کړی دی، البته هغه زما د پلار وراه دی، چې له ما سره هېڅ تړاو نه لري.

زما خبره لا مکمله شوی نه وه چې پام مې خپل د ولاړې ځای ته شو چې مخامخ د ادیب د کوټي په وړاندې ولاړه وم! د هغه د کوټي د نیمه خلاصې دروازې په لیدلو پوهه شوم چې بیا مې هم خپل ځان مصیبت کې واچوه، په لاس مې تندي ووهلو خپل مبابیل می بند کړو غوښتل مې ژر تر ژره وتښتم، خو بدبختانه له شا یې راباندې غږ وکړ.

ادیب- سمه پېژندگلوي دې وکړه، کلیوالې جینی! ته زموږ له کورنۍ سره هېڅ تړاو نه لرې. یوه فرصت طلبه یې چې د کاکا د خواخوږۍ له برکته می دلته پاتې شوې یې. د هغه د دې خبرو په اورېدو مې د ننه اور واخیست، لکه وچ لرگي چې سوځي. آن د سوځېدو لمبې مې په غوږونو کې دروند غږ جوړاوه.

په تروو تندي می وویل:ته پوهېږې، ښاغلی ادیب؟ ته، پلار دې، او ټوله کورنۍ دې یوازې زما د پلار له برکته تر دې ځایه رارسېدلي یاست! آه، هیر مې شو درته ووايم! هېڅ راته مهمه نه ده چې ته زما په اړه څه فکر کوي!

که وغواړې یا نه، زما نوم د پلار له نوم سره یو ځای یادېږي—هغه مشهور سوداگر او د خلکو محبوب وکیل، حاجي صبور برسام. ټول ما د هغه لور گڼي، دکاکازو!

دکاکا د زوی لفظ مې ښه کش کړو چې د ادیب مخ سور شو زما خبره داسی وه لکه ناڅاپه چی یی پر زړه مرمی ولگیده، پداسې حال کې چې د هغه په شونډو باندې یوه رشخندی مسکا وه، په مضريت یې وویل: له ما سره لوبې مه کوه کلیوالی جینی، که نه، ستا ژوند به درته حرام کړم! شاید ته په دا خپل ناز، دوکه او چلبازی خبرو سره کاکا ته می چل ورکړي شی خو ماته هېڅکله نه!"

غوښتل مې یو غاښ ماتونکي ځواب ورکړم چې حمیده ترور راغله او د تل پشان زما په لیدو یې ماته جان او قربان کړ، او ویې ویل: ای ماشاء الله، زما ښکلې لور، ان شاءالله چې تل خوشاله او کامیابه اوسی.

زما په شونډو کې یوه خوږه مسکا راغله، او د خپلو لاسونو په واسطه مې ورته مچکه واستول او روانه شوم ورسره.

خوکی. په شاته کښولو سره مې ځان د مېز ترڅنګ ځای پر ځای کړ. مورمې د مېز په تیارولو بوخته وه. خپل د مور هلو ځلو ته څېر شوم، څنګه کولی شي دومره آرام او بې پروا عمل وکړي؟ زه نه پوهېږم!!!"

یعنې زه واقعاً هیڅ یم؟ حتی یو ځل هم خپلو خبرو لپاره خپه نه شوه؟ کله چې ټول د میز ترڅنګ سره راټول شول ټولو په آرامې ډوډۍ خوړل چې پلا مې په لوړ غږ وویل: سبا ته ټول د پلار باغ تخاری ته ځو غواړم چې دا غم هیر کړي نور باید ټول له دې غم سره ځان عادت کړي. ماشومانو تاسو خپل د درس لپاره مه راځې یوازې نارون کولی شي راشي.

ادیب پداسې حال کې چې د پنځې په مرسته یې د پنیږ ټوټه خولې ته واچوله، په درنښت سره یې وویل: ما وبخښئ، زه نه شم کولی ستاسو سره راشم. ما په کافي اندازه وخت تېر کړی دی. زه غواړم چې ژر تر ژره کارونه وشي. سربېره پر دې، نن شپه زما نږدې ملګری پلان لری چې وطن ته بیرته راشی، باید کابل کې واوسم.

ما له ځان سره وویل هدیږي ته لاږ شه! چا پر تا باندي ست کړي خیرن وحشي. پداسې حال کې چې له ځانه سره په زړه کې مې خبرې کول او په کش مکش وم چې د پلار غږ مې واوریده: حرم لورکې، له ځان سره خبرې کول دې له کومه وخته پیل کړي؟

خپل شونډه مې وچپچل، لکه چې خبرې مې یوڅه پورته کول چې دوي هم متوجه شول؟ په دې ورځو کې واقعاً لیونۍ شوې وم، عجیبه کارونه مې کول. بې له دې چې څه ووايم، خپلې سترګې مې ښکته واچولې او د چای پیاله مې په لاس کې ونیوله.

{... ادیب ...}

نن شپه مې هیڅ خوب ونشو کړی، تل د حرم د خبرو په فکر کې وم. د هغه څېره مې یوه شیبه هم له سترګو نه لرې کېده، داسې احساس مې کاوه لکه چې د هغه انځور

زما په سترگو کې نقش شوی وي. عجیبه ده! تر نن پورې ما له هیچا سره دومره ژوره همدردی نه وه احساس کړې، کله مې چې د هغې هره خبره واورېده، نو کاکا مې په حق وباله، چې هغې ته خپل لور ووايې.

سهار وختي، د لمر د رڼا په ځلېدو لکيا وم خپل د ماشومتوب تر ټولو نږدې دوست سام سره مې خبرې کولې. سام ویل غواړی د یوې مهمې موضوع اړوند راسره خبرې وکړی، ما غوښتل چې دکوټی دروازه وټرم تر څو خبرې یې محرمې پاتې شي. چی د حرم په لیدلو سره مې حیرت وکړ. داسي حال کې چې شنه جوړه جامې اچولې وه خلاص ویښتیانو یې پر اوږو سیوري غوړولې وو، د عطر ښکلۍ بوي یې د سهار نړۍ شمال او ښکلۍ وږمې په لوبه نېولې وو.

تر نن پورې پېرې نجونې له ما سره ملگري وې، خو هیڅ یوه یې د حرم په اندازه ښکلۍ نه وه. په داسې حال کې چې هغه دهلیز ته په آرامه گامونو روانه وه او په خپل موبایل کی خبرې کولې، ما ځان شا ته کړ. کله مې چې خبرې یې واورېدې، پوه شوم چې هغه هومره معصومه نه ده لکه څنگه چې ځان ښکاره کوي؛ بلکې شاته یې د شیطان په څېر بله څېره پټه ده. په خپلو خبرو سره یې زما اعصاب داسې نیولي وو، لکه خپلو د کوتو ترمنځ چی ټینګ فشار ورکوي، دا کلیواله انجلی! زما ټول فکرونه راخراب کړل.

ما غوښتل چې نن هوټل وگورم، ځکه چې د کاکا د کاروبار شریک وم، پلار مې یوه پخوانۍ ارمان درلود چې د وطن نه بهر هوټلونه جوړ کړي، ما د هغه دا ارمان د پوره کولو لپاره سخت کوبښنې کاوه، خو اوس می پلار خاورو لاندي تللی و.

{... هیله ...}

له هغه وخت څخه چې دې نړۍ ته راغلی یم او ځان مې پېژندلې، ما د ادیب سره مینه درلوده. هر وخت می په خپلو فکرونو کې له هغه سره د خیالونو نړۍ جوړوله

حتا زما کاکا بښځه چې چندان بڼه بښځه نه وه هروخت به یې زما د مور سره جنجالونه کول، مگر ادیب د لاسته راوړلو لپاره بهترینه لاره د نورماه میړمن راضي کول وه.

زه خوشحاله وم چې ادیب له دې وروسته په وطن کې ژوند کوي، د یوه معشوق لپاره، آیا خپل د عاشق سره هره ورځ لیدلو څخه بل کوم شی تر دې غوره کیدلې شي؟ د ادیب په مقابل کې زه ډېر بخیله وم. حتی که چا د ادیب ستاینه هم کړې وایې زما بخیلی کېدل.

په هغه هېنداره کې چې یې ځان ته کتل د هغه هینداری سره مې لا بخیلي کېده! ان د سایې سره یې چې تل به ورسره وه بخیله وم! هغه یوازې زما و! زما سترګې یې هېنداره وې....
خو د هغه سره او بې خوند رفتار زه لکه یخ پشان اوبه کولم.
نن ددې دپاره چې زموږ ټاټوبې ته ولاړ نه او د سفر څخه یې انکار وکړو بېحد چر خوشاله شوم، نور مې د هغه د بیلتون توان نه درلود.

{... حرم ...}

هغه ورځ ټول د یوه اونۍ په سفر تخار ته روان شول. ما خپل کتاب په نوم د "درد همیشه راه را نشان میدهد" راواخیست او حویلي ته لاړم، ټول د سرو گلوونو څنګ ته ناست وه، یو ځای مې غوره کړ او په مطالعې باندې لګیا وم چې یو شناخته اواز مې تر غوږ شو..

— بڼه نو خپل د خوبنې وړ لیکوال کتاب دې پیدا کړی؟

ابراهيم و زما د پلار ساتونكي څو كاله كيږي چې زما د پلار سره همكار دې تقريباً ۲۹ كاله عمر لري. تورو سترگو او ښكلي اندام يې اصلي عمر پټ كړي و .

په ځير يې راته كتل!!

په حيرت مې وويل: ته نه وې تللی؟

ابراهيم- نا، وكيل صيب وغوښتل چې د ښاغلي اديب سره پاتې شم.

په مسكه خوله او سر ښورېده مې بسنه وكړه.

د ابراهيم په تلو هيلې په مكر وويل: تالې منده يې، گوره هر يو په خاصه توجه تاته

گوري. ان ساتونكي!

د كتاب څخه مې نظر واخيست او هيلې ته مې وکتل او ومې ويل: فکر نکوم چې دا

به د ابراهيم لومړی ځل وي چې زما سره غږېږي؟!

هيله- نه گرانې پوهېږم داسې څه نه دي خو زه د عادت څخه مجبوره يم، څه وکړم

تل منفي سوچونه كوم.

اوږې مې پورته كړې په سره سينه مې وويل: چا درته ويلي چې زما په اړه فكر

وكړې؟ بهتره داده چې خپل كار ته دې پام وي.

نارون چې په حوصلې زموږ دعوو ته غوږ نيولى وو په تروش تندي يې موږ په دې

چې پلار مو ددې موضوع نه خبر كړي وډارولو.

نارون- زه ستاسې د همدې كارونو دپاره دلته پاتې شوم ددې دپاره چې د يوې اونۍ

سفر مې ستاسو د ساتني لپاره پرېښود بس دی!! قسم دی كه يو وار بل د پيشو او

موږك په شان يو بل سره ونښتی پلار مې خبروم هغه وخت تاسې پوهېږئ او كار مو.

كتاب مې راواخيست او خپل د كوټې خوا ته روانه شوم. پر زينو راپورته شوم اد د

دريم پورې دهليز ته راوړسېدم د اديب د كوټې تر مخ تر تېرېدو يو شيطاني فكر مې

سر ته راغی ، څلورو خواو ته مې وکتل په غټو او كړارو قدمونو كوټې ته ننوتلم په

تلوار مې هغه الماری- چې يې ضروري سامان پراته وه لارم، دده پر كار مې شك درلود

بايد مې څه تر لاسه كړي وای په تلوار مې الماری وپتل خو غير له جامو بل څه نه

وه. اووف اووف دا څنگه کېدای شي، په همدې شېبه مې سترگې د ميز پر سر ولگېدې، په جينگه خوله مې وويل: روند د خدايه يوه سترگه غوښته خو تالې ته گوره! کمپيوټر کې د ميز پر سر نيم خلاص پورت و.

د کمپيوټر پاڼه روښانه وه تالې ته مې گوره، د کمپيوټر پر صفحه يې خپل عکس چې فکر کوم هوټل کې يې اخیستی وو ايښی و، يوه شېبه هغه عکس ته ځير شوم پر شونډو مې مسکا راغله! خپل د جينگې خولې په راتولو سره چې خپل د ځان سره په جنگ وم ومې ويل: اه ببعقلې حرم دا ستا وينو ته تېری دی او ته ورته خاندي. د ټولو فایلو په چک کولو مې يو څو عکسونه پيدا کړه چې په لېدو يې جام پاتې شوم. کرار مې ځان سره وويل: وا ښاغلي ادیب خان تر دې حد نو فکر مې نه وو کړې درته.

يو نجلۍ چې شنې سترگې او طلايي ويښته يې درلوده د ادیب په غېږ کې په داسې حال کې چې پر مخ يې ښکولوی وليده، معلومېده چې سلفي يې د يادگاری دپاره اخیستې وه. په پوسخند باندې داسې حال کې چې هغه عکسونه مې مبابيل کې کاپي کول کرار مې ځان سره وويل: وا ادیب خان صيب تاسو خو خارج کې پوره باغونو ته اوبه ورکړي!

په همدې فکرونو مې بيرته هر څه منظم کړه او لکه د برق غونډې د کوټې نه لارم خو شېبه نه وه تېره شوې چې د شالخوا يو اواز ځای په ځای مېخ کړم ..

— دا دومره تلوار د څه د پاره؟ د کاکا لورې؟

د ادیب د اواز په اورېدو مې وينه بدن کې وچه شوه، وای داسې نه چې ليدلې يې اوسېږم؟ نه نه امکان نه لري ..

د هغه خبرې ته مې پام ونکړ او قدمونه مې لا چټک کړه غوښتل مې د هغه ځای نه لاره شم چې په غوسه ناکه لهجه يې وويل: په کوم جرئت زما اواز نا اورېدلی نيسي؟

شا ته مې وکتل زما مخ ته ولاړ و او په قهر او غوسه يې راته کتل، د هغه د داسې کتلو توان مې نه درلود نپوهېږم دا کوم حس وو کله چې به هغه ماته ځير کتل زه

لاس او پښه کېدم نه دا چې زړه کې مې وېره درلوده... نه!! هیڅکله خو پوهېږم چې ما لیونۍ کوي. په کراړو قدمونو زما خوا ته نزدې کېدی خو زه یو قدم شا ته تلم تر دې چې د دیوال سره ټکر شوم.. په داسې حال کې چې لکه باز وزرونه زما پر سر تاو کړي وه، په تیز نظر او معناداره مسکا یې وویل: ته په څه دومره مغروره یې کلیوالې نجلۍ؟

یوازې مې په تروش تندي او غوسې ورته کتل.

بیا یې په مکارۍ وویل: څه شوي ولې داسې راته گورې؟

په هغه غوسه ناکه نظر مې ورته وکتل او په تیزه لهجه مې وویل: یو ځل مې درته وویل، او اوس د اخر ځل دپاره درته اخطار درکوم دلته لندن ندی چې ته پکې لوی شوی یې او زه د هغه نجونو په رقم نه یم چې ستا په شاوخوا کې لکه پتنگ گرځېدې بڼه ده چې دې وروسته دې خپل کړنو ته پام ولرې. د افغانستان دې او دلته غیرت او ناموس شته، حلال او حرام شته، نو خپل کړنو ته غور کوه ادیب خان.

په دسې حال کې چې په شیطان خدا یې زما د ځورولو کوښښ کاوه په شرارت یې وویل: نه چې فکر کوې چې زه دې په سترگو او ورېځو مین یم؟!

لاسونه یې د دیوال نه لرې کړل او په لاس یې پر مخ تېر کړ او په خدا یې وویل: بده نه یې، خو په دې حد کې هم نه یې چې د حسن بڼاپیري درته ووايم کلیوالې نجلۍ.

بغیر د نور څه ویلو زما د څنگ څخه تېر شو، د هغه تر تېرېدو وروسته مې یو اوږده ساه وایسته او پر دیوال مې تکیه وکړه، د ژبي لاندې مې وویل: وحشی ځناور، بد ذات ..

او په تیزو قدمونو مې ځان خپلې کوټې ته ورسوه بیا مې هغه عکسونه چې اخیستې وه یو یو وکتل د ادیب عکس مې نژدې کړ او ځان سره مې وویل: ولې تل د هغه په لېدو لاس او پښه کېږم؟! زړه مې درزېده! ولې یې نظر ما خاموشه کوي؟! زه

چې ژوند مې د الله په لاس کې دی او د چا کیسه کې نه يم ولې دده په مقابل کې
بې واکه کېږم؟؟؟
ولې؟؟
ولې؟؟

وضعیت مې گډوډ وو د دې ولې په ځواب پسې گرځېدم، اسمان کې تیاره خپره
شوه، ستورو خپل د روښنایي څادر پر اسمان خپور کړی و، د لیوانو اوازونه چې
زیاتره یې د محافظت دپاره وه څلورو خواو ته اورېدل کېده، لا مې هم زړه تنگ و،
پر کټ ځمبلېدلې وم او په سوچونو کې پوبه وم. د دروازې ټک ټک د فکر د نړۍ نه
راوايستم په نه زړه مې وویل: دننه راشه!
د هغه په لیدو مې ځان سم کړ او سمه په ځای کې کښېنستم، چای یې لاس کې وه
او کرار زما څنگ ته کښېناسته ...

په مهربانۍ یې وویل: درته په اندېښنه وم مریضه خو به نه یې؟
په جبر مې وخنډل او ومې ویل: همم لږ مریضه وم خو ستاسې راتگ سره او (اشاره
مې چایو ته وکړه) دې سره ښه شوم.
ویې ویل: بیا دې مور سره جنگ کړی؟

د چایو نه مې غږ وکړ ومې ویل: تاسې هم فکر کوئ زه بده يم؟ او کاش چې
ژوندي نه وای ها؟!
تندی یې تروش کړ او ویې ویل: چا ویل! ته پوهېږې چې راته گرانه یې زه کوم اولاد
نه لرم خو خدای ته ماته راکړې پوهېږې ته مې د لور غونډې یې.
په داسې حال کې سترگو کې مې اوښکې ښودل شوې ومې ویل: نو مور مې ولې دومره
ظالمه ده؟ ایا د هغې سینه کې زړه نشته ډبره ده؟!
خپل سر مې د هغې پر زنگنو کېښود او ومې ویل: حمیدې ترور زړه مې هېڅ ارام
ندی تاسې ووايست چې په ما څه شوي؟

په داسې حال کې چې زما پر ويښتياوو يې د مينې لاس تېراوه مسکه شوه ويې ويل: حرم د مينانو غونډې خبرې کوي!

د سر په پورته کولو مې په کټ کټ وخنډل او ومې ويل: واي حميدې ترور ژوندۍ خو اوسئ گورئ څنگه مو زه وخنډولم. ښه اوس نو راپورته شئ چې زړه مې کيک ته تللی هغه هم ستاسې د لاسونو هله نو پخلنځي ته لاړ شو.

د هغې د خبرو په يادولو مې بيا وخنډل او پخلنځي ته لاړو.

سبا ته په خوبۍ پوهنتون ته د تلو د پاره تياره شوم يوازينۍ ځای چې زه يې خوشاله کوم پوهنتون و او د هغه يوازينۍ دليل هم زموږ زندان مانده کور و. د مينې سره يوځای ټولگي ته ننوتلو زموږ ځينې ښوونکي خارجي وه يو د هند نه و چې موږ ته يې تدريس کاوه يو جذاب لوړ قد لرونکی شخص و او نظرد نورو ښوونکو ته يې ښه رويه کوله. مينې لاسونه د زڼې لاندې کېښودل او په افسوس او حسرت ناکه لهجه يې وويل: د دې کس جذابيت ته گوره حرم! که د دين او مذهب خبره نه وای اوس به دې دغه اوځبنۍ وای.

پر اوږه مې ووهله او ومې ويل: خيال پلو بربږده او انسان غونډې ځای کې دې کښېنه.

مينې خپل اوږه باندې لاس تېر کړ او په مکارۍ يې وويل: اي خدايه دا ټول ظلمونه دې يوازې ما باندې پيرزو دي کاش چې څوک ماته هم وگوري هممم؟؟ د مينې ددې خبرو نه سترې وم ..

— که پوهه شم چې دغه هندو د بت او غوا عبادت نه کوي نکاح مو زه درتړم. خبره مې لا خوله کې وه چې مينې لوږه چيغه کړه په ځای کې و لړزېدم او په حيران نظر مې ورته کتل، مينې پر مخ کلک ښکل کړم او ويې ويل: اي په خوله دې برکت حرم جانې، خدای دې ستا په خوله آمين کړي چې دا کافر مسلمان شي، گوره گوره اندام ته يې، قد ته يې وای. وای.

— بیشرفې، خیرنې ته انسانه کېږې نه ها؟؟ یو وار په خلاصو سترگو ورته وگوره رنگ یې تک تور دی او ته بیا د هغه حسرت خورې او مینه یې ورباندې؟ مینې په جینګه خوله وویل: ناحقه یې نډي ویلي چې د مین سترګې ږنډې دي. د هغې په خبره لوړ اواز مې وخنډل او په شیطنت مې ورته سترګه ووهله او و مې ویل: چا ویل مین ږوند دې؟ و گوره گنجې هم دی د استاد سر ته وگوره!

د ښونکي په نژدې راتلو مینې خپل اواز کښته کړ او ویې ویل: حرم دا راج کمار "شهزاده" خو هیڅ راباندې خبر هم ندی څه وایې چې خپله لاس په کار شم او اختطاف یې کړم کنه همم؟ د خندا د لاسه مې لاس خپل پر مخ ونیوه ځان مې نشو کنټرولولای مینې تل په ټوکو کې ورته راج کمار ویل د خندا د لاسه په هوا وم همغه خندا، خندا کې مې وویل: ته او خدا مینې بس کړه نور. مینې په مکاری وویل: ولې بس کړم نه گورې چې غواړم دا راج کمار بندی کړم کرار او په کش یې وویل: د راج کمار تنه ول.

نور مې د خندا کنترول د لاسه ووت په کټ کټ مې وخنډل مینې هم خندا داسې چې د سترگو یې اوبښکې راتلې مینې ته مې وویل: خدا دې ووهه مینې مړه دې کړم د خندا.

مینې په غم او حسرت وویل: هوو زه ددې راج کمار په غم او درد کې مرم او ته د خندا د لاسه مړه شه شرم وکړه حرم دغه ستا دوستي ده چې د ملګري په حال خاندې؟؟!!

به کنایې مې خبره ځیني تکرار کړه: شرم وکړه. د تل په رقم درسي ساعتونه یو په بل پسې تېرېدل د مینې سره د پوهنتون کفتريا کې وم چې یو شناخته اواز مې تر غوږ شو .. — سلامونه ملګرو..

احمد و سر مې مینې ته نژدې کړ او مې ویل: یو همدا کم و .

مینه بغېر له دې چې زما خبرو ته کومه توجه وکړې هغه زموږ سره ناستې ته دعوت کړ، د هغه د کتلو مې هېڅ ښه نه راتلل، باندې پسې گرځېدم تر څو د دوی د منځه پورته شم، مېابل ته مې زنگ راغی نارون وه ژر مې ځواب ورکړ او مې وویل: سمه ده دستې راغلم.

د برق په شان مې خپل شیان راواخیستل او مینې ته مې وویل: هله نو چې څو شپه خو نه کوي دلته؟

د مینې نه مخکې احمد پورته شو او وپې وویل: زه موټر لرم تاسې به ورسوم،!

ددې انسان دومره شلگۍ او سریش توب ته حیرانه وم، مینې سر راته نژدې کړ او وپې وویل: حرم جانې اوس څه کوي؟

په اوږه مې چنگارې کړه او مې وویل: ضرورت نشته فکر کوم موږ هم موټر لرو؟ د مینې لاس مې ونیوه او په تیزی د هغه ځایه لاړو په داسې حال چې په چټکو قدمونو د پوهنتون څه وتلو مینې وویل: اه حرم دا هلک رشتیا هم په تا مین دی او هو زما خو پیر خوښ شو ښایسته، جذابه او لوکس دی.

خبره یې پوره شوې نه وه چې غاښونه مې وچيچل او په غوسه مې وویل: مینې خوله دې بندوي که یې زه درته بنده کړم؟ ها!!!

ورځې یو په بل پسې تېرېدې ټوله کورنۍ د سفر څخه راغلې وه. د سوسن او مسیح په اوسیدلو سره د کور فضا بیخي بل ډول شوې وه. تل د دوی په ښه اخلاق او شوخی سره د کور صمیمیت پېرېده خو دا ورځې ادیب او پلار مې لږ زموږ منځ ته راتلل، میرمن نورماه پریکړه وکړه چې درې ورځې وروسته به بیرته خپل کور ته سفر وکړي. په دې وخت کې مې پلار او ادیب سالون ته رانوتل لومړی ځل و چې ادیب افغانی جامې یې اغوستې وې یو شیبه مې ستر تر پښو ورته وکتل تورې جامې چې د هغه غمړنگۍ ته یې ښکلا ورکړې وه مخ ته مې ځیر ځیر وکتل سترگې مې د هغه په سترگو کې غرقې شوې.

ولې د هغه په هر وار لیدلو زه خپل عقل د لاسه ورکوم؟! ټول فکر مې دده خواته
ځي د سوسن په اواز مې فکر شو ..
سوسن- حرم د چوپتیا دې هو وگڼم؟
په حیرانۍ مې وویل: یعنی څه سوسن د هو؟
شاوخوا مې وکتل بغیر له سوسن څخه هیڅوک هم نه وه ..

یعني ما دومره ژور هغه ته کتل چی په تگ یی لا پوهه نشوم؟ د هغه خبرو په تحلیل
مصروفه وم چی ذهن یی راته گډوډ کړي وو.
سوسن- ما تر اوسه د چا سره خبري کول حرم؟
خپل شونډه می د غاښ په کونج وچیچله او په ناقاراره خهره می وویل: وبخښه
سوسن! باور وکه نن ښه ورځ نه وه ، حال می هیڅ ښه نه دی وروسته به بیا خبری
وکړو.

او ژر له ځایه ولاړه شوم او خپل د کوټی خواته ولاړم. څو قدمه د دهلیز څخه لری
شوي وم چی یو غږ زه یی خپل خواته کش کړم.
_ چا درته اجازه درکړي ها؟ چا؟

د ادیب اواز وو چی په غوسه او تروش تندی په لوړ اواز یی خبری کول. پوهه شوم
چی هرو مرو یوه مهمه پېښه شوي چی د هغه په مزاج ښه نه ده لگیدلي. په لوړ
قدمو او کرار کرار د گوتو په نوک باندی دروازی ته نږدی شوم. خپل ملا می ښکته
کړه او غوږونه می هم ښه تیز کړه چی د دوي دوو خبري واورم. په کامله توگه
دروازی کی نښلیدلي وم چی ناڅاپه دروازه شاته خلاصه شوه او زه د هغه سینی ته
ولاړم.

د پیره شرمه د یخ په شان د ویلې کیدو په حال وم او د دننه لکه لرگی سوځیدم.
داسي په دروند نظر یی راته کتل چی احساس می وکړ روح می له بدن څخه وځی.
خپل سترگي یی تنگې کړي او په شک منده لوجه یی وپوښتل: څه کوي؟ ته صبر ته
زما جاسوسي کوي؟

په داسی حال کی مې چې هڅه کول د ده مخې ته د دریدو توان پیدا کړم ، په کنترول شوي غږ مي وویل: څه وايي ته، نه چي خپل عقل دي د لاسه ورکړي؟

پوهه شوم چی ځان مې مصیب کې واچو، آه بی عقلی حرم څنگه دي داسي کار وکړ؟ خپل په زړه کي د ځان د سپکاوي په حال کي وم چي زما د لاس بند یی ونيول او په کلکه یی اتاق کي واچولم او د دروازی د تړلو سره ، د ځمکی نه وپریدم. اوس مي هم لاس د هغه په غټ او نارینه لاسونو کي و، هر څومره چي مي هڅه کول خپل لاس وژغورم او د هغه د لاسونو نه یي وباسم خو هغه نور هم په غوسه زما لاس کلک نیو په ناڅاپه حرکت کې زما لاس زما تر شا کړو او یې خپل غیږی خواته کش کړم! او اوس په کامله توګه د هغه په غیږ کي وم. زړه می بی واره درزیدي. ویره ، وحشت او د زړه درزا مي ټول بدن لرزول دي په فکر کي وم چي زما د زړه غږ به ما د ده مخکی نور هم ناتوانه او بیچاره کړی.

خپل غاښونه یی پر یو بل وچيچل او په غضب یي وویل: ته څوک یي چي زما سره لوبی کوي هوم؟ خپل ځان دي څه شی فکر کړي؟

هغه خبری کول خو زه د هغه د قهر او غوسې ډک سترګو کی ډوبه وم ، هر کتل یی زما ساه په ستونی کی نیول. زما ټول فکرونه یي خپل تر واکمنی لاندی نیولی وه ، احساس می ده ته د ټولو سره توپیر درلود او بل رقم وو ؛ نه پوهیږم دا احساس به په ما څه وکړي؟ بیا یی زه خپل خواته کش کړم او زما لاس یی نور هم ټینګ ونيوي چي آخر طاقت می ونه شو او غږ مي پورته شو: فکر کوم غوږونه دي درته دي؟ ومي ویل هیڅ کار مي نه درلود اوس مي هم پریږده.

یو خاص او غولوونکي مسکا یی وکړل او خپل د وریځو د پورته کیدو سره یي وویل: اوو د کلی نجلۍ د اور سره لوبی مه کوه که نه پخپله به وسوځیږی.

زما لاس یی ایله کړ او زه هم په تلوار د دروازی خواته روانه شوم چي اوږه می د یو چا سره ټکر شوه ، چی پورته مي وکتل سترګی می د نورماه په غضبناکه او قهرناکه

نظر ولگیدل. نور می د جنجال حوصله نه درلود په بیره او لرزانده بدن د هغی د
څنگ څخه تیره شوم.

{ ... ادیب ... }

د سام سره می خبری کول ، نن شپه سام میلمستیا نیولی وه او زه یی هم بللی وم ،
خو دومره کارونه می پیر وه چي بیخی د تگ حوصله می نه درلود خو د سام د پیر
تینگښت له امله می پریکړه وکړه چي لاړ شم. غوښتل می د کوټي نه ووځم چی
حرم سره می ټکر وکړ او پوه شوم چي د دروازی شاته زموږ خبرو ته یی غوږ نیولی
وو. عجیبه نجلی وه تر اوسه می داسی نجلی نه وه لیدلی. زړوره، سرکښ. کله ناکله
تر ټولو تازه او خوشاله او یو وار داسی غمجنه او ډوبه چي ویل دي ټول آسمان د دي
پر سر ولیدلی. د دی داسي رفتار سره کله کله می احساس کاوه چی زما د مغز د
توازن رشتی بې خپل په گوتو کي نیولی او زما د قهر او غوسه اور ته نور هم لرگی
اچوی.

همدا چی د لاس بند می ورڅخه ونیو او خان خواته مې راکش کړل زما سینی ته
نږدی شوه او کرار آخ یی وویل او څهره یی د درد له امله تریبه شوه. اوس د هغې
مخ پر مخ او نفس په نفس یی ولاړ وم. نفس نفس یی واهه لکه چی پیر حد یی
منډه وهلي وي. سترگی یی هغه کنډې وی چی انسان یی ډوبول. تر اوسه داسی
زړوره نجلی می مخی ته نه وه راغلی. دا تر نورو نجونو پیره زړوره او سرکښ وه
نوری نجونی ژر ماته خوړل خو دی مقابله کول. پر تندی یی خولې بهیدل. غوښتل
می ماته یی کړم او مجبوره یی کړم چی راته زاری وکړي خو نه ، دي خپل د هم هغه
وحشی سترگو سره زما سترگو ته کتل.

بیا چی می خپلی خواته کش کړه د هغی د بدن یو نرم او په زړه پوره بوی می په
پزی ولگید. داسی په زړه پوری چی زما ټول فکر او دماغی سیستم یی خراب کړو.

بی له دی چی زه خپله وغواړم یو ژوره ساه می واخیستله داسی ژر بوی زما سپرو ته دننه شو چی د تنفس سیستم یی هم راته خراب کړ. او خدایه دا نو څنگه په زړه پوری بوی وو؟ د لاس بند می نور هم ور ټینگ کړ چی په لوړ غږ یی آخ وویل. د ځان څخه می لری کړه په رښتیا هم بد قسمته وه ځکه اوس می مور... پوهیدم چی زما د مور د نظره پټه نه ده

نورماه- زویه دا نجلی ستا په کوټه کی...؟

ادیب- موری هیله کوم.

نورماه- پوهیږم چی په لندن کی دی څه گلانو ته اوبه ورکړی، خو دلته خپل پام نیسه، او بل بیا دا نجلی هم د هم هغی مور شیدی رودلې "خوړلې" کومی چی ستا کاکا لکه یو ماشوم خپل په منگولو کې نیولې او لوبوي ورباندې کوې، زه هم ښځه وم ولې ما ستا پلار کنترول نشو کړې؟ چې یوه ورځ زموړ سره ښه رفتار وکړی؟ خو دوی شیطانان بل رقم ستا کاکا یی راټینگ کړی. گوره پام دی وی ...

ادیب- موری بس دی نو غواړم ویده شم ، ښه شپه.

مور می چی د کوټی ووته خپل پر تخت پریوتم. یو کار چی ډیر پکی ښه، ماهر او تکړه وم ، هغه نقاشی وه. ژر پاڅیدم ، قلم او کاغذ می راواخیست تر څو هغه څه چی زما په ذهن کی دی ، په کاغذ یی وباسم خو د هغی د څهری په لیدو حیران شوم نه دا امکان نلری. د حرم څهره پر کاغذ ښکاریده ...!

سترگې یی د یو تور معبد په شان ځلیدل، پیاوړې او زړوره، ویښتان یی لکه د سمندر د څپو په شان د مخ پر دوو خوا راخواره وه. څو شیبی ورته په کتو شوم که وغواړم رښتیا ووايم نه پوهیږم څومره وخت می د دی څهرې ته کتل چی خوب یوړم. شپه خپل تیاره د سهار روښنایی ته ورکړی وه. د لومړي الله اکبر په زړه پوری آواز سره پاڅیدم او اودس می وکړ او وروسته د الله فرض می تر سره کړ.

{... حرم ...}

نن می غوښتل چې د مقالې لیکنی سیالی کې چې د یو انجمن د خوا په پوهنتون کې ترسره کیدل ، گډون وکړم. ومی غوښتل د ځان سره یو تمرین وکړم نو لیکنو ته می پیل وکړ او څو خطه می ولیکل. د لمر خانکې په خپریدو ول چې د لیکنی څخه مې لا واخیست او ولاړه شوم، ځان می تیاره کړل او د آشپزخانې خواته ولاړم خاله حمیده د تل په شان د غرمې ډوډی تیاری یی نیول. د هغې په لیدو می یو شیطانی فکر سر ته راغی. د شا لخوا کرار کرار ورته نږدی شوم او خپل مخ می د هغی پر کومې (بارخو) پریښود او په داسی حال کی چی هغه می ښکلول په لوړ غږ می وویل: سهار پخیر زما سلطان بانو.

د خاله حمیده د وېرې څخه اوږې وپړېدی او زه په لوړ غږ په خندا شوم حمیده- حرم لوری په دی عمر د دی کارو زغم لرم؟ یوه ورځ می زړه ودریږي!

د میز پر کنج می تکیه وکړه او په شوخه لوجه می وویل: نه نه ، زه دا خبره په ټینګه ردوم احساس کوم چی تر اوسه قانونی سن دی هم پوره کړي نه دی ټول هلکان ستا د یو تار وینښته پسی مړه دی.

حمیده- بیا دی فلسفی شروع کړي؟

سترګه می ووهل او ومی ویل: مگر درواغ وایم؟ ښه دا ووايه چې څه پخوي؟ حمیده- ساسچ ، هکی ، پنیر و زیتون ، وطنی قیماق چی د تخار نه یی راوړی.

خپل سر می یو خواته کړ او سترګی می تنګي کړي او ومی ویل: یو می هم په زړه نه دی همممممم زردکې لرو؟

حمیده- هو ، خو په دی سهار کی زردکی څه کوي؟

حرم- صبر اول یی جوړ کړم بیا به یی وگوری.

حمیده- هر څه چې دي خوښه ده ماته ووايه.

بیا می ټینګار وکړ: نه هیڅ امکان نلری پوهیږی چی آشپزی می خوښیږی نو زه خپله یی تیاروم.

زردکې می د خاله حمیده د لاسه واخیستل او لومړی می پریمینځل ، وروسته په پوست کولو یی مصروفه شوم او بیا می پخولو ته شروع کړل. د نرمیدو وروسته یو دیگ می پر منقل پرېښود یو څه ژر غوړی می هم واچول او زردکې او خامه می هم ور واچول. وروسته د شل دقو د دیگ د سر خلاصولو سره یو ښه بوی په ټول آشپزخانه کی خپور شو.

خاله حمیده د هغه خوند د لیدو وروسته یی په شوق وویل: خپل لور تر لاسو وگرځم چی په آشپزی کی تر ما هم مخته شوی ده.

ومی خندل ، لاسونه می پر ځیگر پرېښود او سر می هم یو څه ښکته کړ او په خوشاله او کرار لجه می وویل: ما مه شرموه زما سلطان بانو.

اوس خاله حمیده وه چی لاس یی پر خولی ایښی وو او په خوشالی یی خندل. حمیده- ژوندي اوسی حرم خپل په دي کارو او خبرو دي په دی سهار ښه وخنډولم. د هغې غومبري مي خپل خواته کش کړه او ومی ویل: تل وځاندي خاله جانې اوس زه ځم د زردکی حلوا هم پر میز راوړي چي پلار می د زردکی حلوا شوق ډیر لری.

ټول پر میز ټول ول او د تل په شان مرجان د لوبڼو په ایښودلو مصروفه وه. خاله حمیده د زردکی حلوا یی هم پر میز پرېښودل او ټول د خورلو وروسته د خاله حمیدې د پخلي څخه تعریفونه شروع کړل. خاله حمیده چی د چاي سره سالون ته ننوتل تر ټولو د مخه د ادیب غږ پورته شو چی ویل یی: لاسونه دی درد ونه کړي خاله په دی خوندوره حلوا باندي.

خاله حمیدی چی چاي په پیالو کی اچول په سترگو یی ماته اشاره وکړل او ویی ویل: حلوا حرم پخه کړي وه نه ما!

ټولو ماته وکتل چي په آرامه غږ مي وویل: د ټولو دی نوش جان وي ، پلار می د زردکی حلوا ډیر خوبوي نو ځکه می وغوښتل چی تیار یی کړم.

د تل په شان خپل د پلار د مهربان او مینه ناکو خبرو سره مخ شوم چی دا د هیلی په مزاج هیڅ ښه نه لگېدل خو د ادیب سترگی چی ماته یی کتل زه یی د دننه ویلي

کولم. د نارون د غږ سره ولاړه شوم او پوهنتون ته د تگ د پاره تیاره شوم نن می یو څه ځان ته پیره رسیدگی وکړه. توره چپنه چی د بلوچو بڼځو دست دوزه خامک یی لکه ستورې رڼا درلود ، لاجورد رنگه پورني چی ابریشمی بافت یی درلود او ځلیدل او پیر کم رنگه لب سرین می هم ووهل. ځان چی می په هینداره کی ولیدل خپل په لیدو او بڼایست سره مسکا شوم او د کوټی نه ووتلم.

د زینو څخه د بڼکته کیدو په حال کی وم چی ادیب می ولید. سترگی می غټی شوی نه دا نو امکان نلری چی تصادف وشي زموږ د دواړو کالی هم رنگه وه هغه توره دریشی او لاجورد رنگه نیکټایي چی زما د پورنی سره هم رنگه وه ، اغوستی وه. ده د لیدو سره می پرون شپه په یاد شوه او بیا هم هغه ویری او وحشت ونيولم. همدا چی د غوسی پک نظر سره یی ماته وکتل ژر می ځان نجونو ته ورسول. نسبت و نورو ورځو ته نن ژر تره پوهنتون ته ورسیدلو ، تنها ځای چی ما د آرامتیا احساس کاوه.

د پوهنتون په سرای کی د احمد سره مخامخ شوم ، په دی وروستیو ورځو کی د ده څخه لری گرځیدلم او نه می غوښتل چی ورسره مخ شم خو احمد هم د هغه محصلانو څخه وو چی غوښتل یی په دی سیالی کی کپون وکړی. انجمن ته ننوتم او ومی لیدل چی پیر لږ محصلین د نورو ډیپارتمنتونو نه راغلي. یوه څوکی می انتخاب کړه او کښیناستم چی د څنگ نفر ته می پام شو او د لیدو سره می په زور او جبر یو مسکا وکړل. یو څوک څنگه کولی شي تر دې حده بی شرم اوسیرې؟ خپل د ځان سره می په زړه کی خبری کول چی احمد وویل: کم څه مو وویل حرم جانی؟

بلا و حرم جانی درد او حرم جانی. سخت می د دی لفظ څخه بد راتلل که می کولی شو نو یو بڼه کلک سوک به می ستا په خوله درکړی وي ، احمقه.

بیا می وویل: زه عادت لرم کله کله ځان سره خبری کوم تاسو یی جدي مه نیسي د یو سړی د راتلو سره د دي خبرو نه مو لاس واخیست ، یو سړی وو تقریباً زما د پلار په عمر. خپل ځان یی د دي برنامې وړاندي کوونکي معرفی کړ. یو ورقه یی ټولو

ته ورکړل او ويې ويل چي خپل مقاله په هر موضوع چي ستاسو خوښه وي ليکلي شي موږ ته ستاسو د احساساتو بيانول مهمه ده او د دي سيالي لومړي شخص د انجمن عضو کيږي. د وخت د پيليدو سره ټول ليکلو ته پيل وکړ خو ما هک و حيرانه ټولو ته کتل لکه چي ټول کلمي، جملی او عبارتونه می د ذهنه تبتيديلې وی!

سترگی می پټی کړی او هڅه می کوله چي پر ځان مسلط اوسم، د ليکلو لپاره يواځيني شی چي زما ذهن ته راتله د پرونی پېښې او د اديب ځير او مرموز کتنې وې. داسی وم لکه د آلزایمر په ناروغی اخته اوسم. ولی هر څه له ما څخه تبتي وی می له دی پرته نور هيڅ هم په ذهن کی نشته. سترگی می خلاصی کړی او يوه ژوره ساه می واخيسته. قلم می راواخيست او په ليکلو می پيل اوکړ.....

" دوه ورځی وروسته "

نن می حال ښه نه وه زما د پلار د مړينې ورځ وه هغه پلار چي کلونه مخکی می له لاسه ورکړی وو. هر کال پدی ورځ د پلار د روح د ارمتيا لپاره روژه نیسم او ځان په کوټه کی بندي کوم. "دا کار يې يو دم خرافاتي او غير اسلامي دی، اسلام دين کې د دری ورځو څخه زیات ماتم او غم نه دی بيان شوی حتا د مور او پلار لپاره." د کوټی د کرکی تر څنگ ولاړه وم او بیرون ته می کتل چي د شاه لخوا د اواز په اوریدو می فکر شو.

— حرم حاجی صيب تاسو سالون ته غوښتي یاست.

د مرجان غږ وه.

د سر په ښورولو د سالون په لور روانه شوم.

د سالون په ناستو کسانو می يو نظر تير کړ ټولو ماته کتل شيبه غلی وم. څه شوی

ولی ټول ماته کوری؟

پلار می په غمجنه خهره وویل: ته اوس دومره لویه شوی یی چی زما له اجازی پرته پریکړی کوی؟

د دی خبری په اوریدو می ژبه گونگه شوه، په بند، بند لوجه می وویل: خ...ه...خه... می ... کړی پلار جانه؟

پلار می پخپل لاس کی نیول شوی لیک راپورته کړ او په مسکا سره یی وویل: رنگ دی لکه د گچ پشان سپین شو، داسی لکه بلا چې دې لیدلې اوسیرې! په حقیقت کی می غوښتل چی ووايم دا لیک د ټولنی (انجمن) لخوا ده، مبارک دی شه لومړی مقام دی اخیستی. او همدارنگه د ټولنی (انجمن) غړی هم ټاکل شوئ یی.

ددی خبری په اوریدو می بی واکه چیغه له خولی ووته او ځان می د پلار غیږ کی ټینگ کړ.

— اه پلار جانه په رښتیا چې هم و ډاره کړم، فکر می وکړو چی تاسو له ما څخه خپه شوی یاست؟

حاجی صبور- خو لوری ټولنی ته د تللو اجازه نه درکوم په دی خو پوهیږی چی امنیتی وضعیت ښه ندی نغوارم چی ستا د راتگ تر وخت پوری په اندیښنه کی اوسم.

ما هغه ازموینه د شوق ورکړی وه او دومره راته مهمه نه وه نو ځکه می په خوشحالی وویل: په سترگو ...

پلار می په مهربانی تندی رابنکل کړو او زه ورڅخه جلا شوم، لا همغه خوشحال حالت کی وم خو میرمن نورماه تر ډیره پرینخودم او خپل پر غږ یی د هغه خوږ حالت څخه راوویستم.

نورماه- ښه نو حرم دا لیک ولوله وگورو چی څه دی لیکلی چې په دومره گډونوالو کی دې لومړی مقام اخیستلې؟ لومړی مقام اخیستل خو دومره هم آسانه نده! د هغې ورځ په یاد کی لارم نه.نه که دا لیک ولوستل شی زه به رسوا شم، په ورخطایي می وویل: وروسته به یی ولولم اوس څه ضرور؟

د سوسن او نارون په ډیر ټینګار او ضد سره اخر نارون په بېرته زما له لاسه کاغذ واخیست او خپل ستونی یې صاف کړ او په لوړ غږ یې د لیک په لوستلو پېل اوکړ:

د احساس څپه ..

مینه څه ده ؟؟؟؟

مینه په دردونو کې سر پورته کوی او مینه د دردونو ثمره ده!!

خوښی یې لنډ مهاله وي چې بدلېدلی شي، په پېښه بدله شي او له منځه لاړه شي.

مینه هغه ده چې پیل یې نیستی ده، دوام یې نیستی ده، او پای یې هم نیستی ده.

مینه په نیستی کې شتون مومي، هستي ته رسي، او د تلپاتې لارې بڼه خپلوي.

مینه پیل لري، خو پای نه لري، او دا د یوې مینې یوه کیسه ده.

زما مینه هغه مینه ده چې زه خپله د هغې په اعتراف حیران یم.

ماسره څه پېښ شول ؟؟

پوهیږئ هغه څوک دی؟ زما تر ټولو نا اشنا اشنا دی.

نه پوهیږم له ماسره څه پېښ شول او یا پېښیږي؟

نه پوهیږم دې احساس ته څه نوم ورکړم؟ مینه، کرکه که لیونتوب آخر کوم یو؟

په دی ورځو کې زما د زړه د صبر کاسه په ډکیدو ده او تل ستا په لټه کې ده ..

تېره شپه مې ولیدل چې څنگه دې په خپلو سرکشه او یاغي سترگو زما په وینه کې

مستي راوسته..

ستا د پښو په غږ او ستا د اواز په اوریدو سره، زړه می د مرگ تر حده په سینه کې

درزېږی په مثال د یو مرغه چې د الوتلو نیت په سر کې لری، ولې زما زړه همېشه ستا

لپاره بې قراره ده؟

ستا په هر ځل کتلو سره زما زخمی زړه د مینې زمزمې کوی، دومره درته نژدې وم

چې ستا د بدن خوشبویي می پرته له کومی فاصلي خپلو سږو ته لېرله څومره

بڼکلی وه کنه!

زما لپاره بلکل د جنت په شان وه کاش هغه شپه هیڅکله نه وو سهار شوی. وخت درېدلی او زه، ستا د سترگو په بڼکلا کې لا پیره پوبه شوی وم .. پوهیږم چې دا نظر تا لپاره نا آشنا ده ...

زه په یوه نا باوری حالت کې په دې سمندر کې پوبه شوم، حتی د دې مثل زما لپاره سخت دي!

خو دا زما په واک کې نه دی، احساس کوم چې قصاب زما په هډوکو باندی ساتور وهي؛ خو عجیبه ده زه دې درد ته هم خاندم ...

کله چې زما زړه د مینې په خوږ عذاب اخته شو نو پوهه شوم چې نور یوازی یم. ته به هغه وخت ماته رسیږی کله چې زما روح زما جسد که نه وی ځکه دی روح وخته خپل صاحب پریښی.

زه پوهیږم چې د دې بدبختی مینې پایله یوازې تباهی او زیان ده خو زه غواړم چې پای یې خپله ولیکم.

ترخو الله تعالی پر ما رحم وکړی.

زه د الله پر مهربانی باور لرم ، ته څنگه؟

ته له ماسره اوسه ای زما ناپیژانده آشنا. یو له بل سره به خوشحاله ژوند ولرو. زما هر لیکنه ستا لپاره ده کله چې وگورم ستا نوم پکی نشته نو احساس کوم چې ټول ژوند می نشته .

نور مې زغم نه درلود لیک مې د نارون د لاس څخه راکش کړو، په داسې حال کې چې سترگی مې د زیات شرم څخه لاندې نیولې وه په ریپدونکي غږ مې وویل: مور ته وېل شوي وو چې متن باید عاشقانه وي نه پوهېږم چې څنگه دا مقاله انتخاب شوه؟ ما هسې واهې لیکنه کړې وه.

نور ما- په رښتیا هم، زما باور په دې ټولنه (انجمن) کم شو اوس لا زیاته باوري یم چې ته د خپل پلار د پېژندنې له برکنه هلته انتخاب شوې یې. د نورماه خبرې په اورېدو سره مې سترگی د ځمکې له رنگینې قالبینې راپورته کړې

غوښتل مې خبرې وکړم خو تر ما مخکې هیلې خپله خوله پرانیستله.
هیله- زه هم درسره موافقه یم دکاکا ښځی زه هم په دې حیرانه یم چې څنگه حرم
باید لومړی مقام ترلاسه کړي؟

د دې دروغجنو خبرو په اورېدو حیرانه وم حال دا چې زما د پلار د مقام په اړه حتا
زما نږدې ملگری مینه! چې زما لپاره تر هر چا زیاته راز داره او د خور پشان ده لا نه
وه خبره نور خو لری ..

د پلار په غږ هغوي چوپ شول: د دی بېځایه خبرو څخه لاس واخلي، آیا ما له
انتخاباتو وړاندې هیڅ نوم او شهرت نه درلوده چې اوس می ترلاسه کړی اوسي؟
تر ټولو د ادیب دروندو نظر ډېر آزاره ولم. په داسی حال کی چی د تکبر څخه په پک
انداز ارام په څوکې ناست وه، دوه سترگی یی زما پر وجود ښځی کړی وی د شرم
احساس زما ټول وجود نیولی وو حتی د دی ځای د پرېښودو توان هم له ما څخه
اخبستل شوی وه مگر له دی ځای څخه د تېښتې پرته بله لار هم وه؟

په گړندي قدمونو می هغه ځای پرېښوده او یو په یو سره می زینی تېرولې تر څو
خپل کوټی ته ورسیدم، که څه هم د سالون او زما د کوټی ترمنځ دومره فاصله نه وه
خو د لارې پر تیریدو می پر تندي خولې (اوبه) روانی وی، ژوره ساه می واخیسته
چی په لاس کی نیول شوی لیک ته می پام شو بی له ځنډه می لکه زخمی زمړی پری
حمله وکړه، له ځانه سره می وویل، لعنتي! دا یو معمولی کاغذ څنگه کولی شي ما تر
دې درجې سپکه کړي؟ کم عقلی جینی- اه لیونی- تا خپل ځان په خپله دی حالت کی
راوسته، کاش چې هغه نه وی پوهیدلې کاش ..

د کوټی دروازه وټکیده او د هغې تر شا می ور غږ واورېد:

— دننه راشم حرم لوری؟

حمیده خاله وه، د هغی غږ په اورېدو سره په وارخطایی له ځایه پورته شوم او ومی
ویل: هو... راشه.

حمیده خاله په ورین او خندانه څیره د خوړو پتنوس یی په لاس کی دننه شوه.
حمیده- ما بنام کیدونکي ده لوری تا ته مې د روژه ماتې لپاره خواړه راوړل.

زما د گډوډ حالت په لېدو او پر ځمکې د کاغذ د وړو ټوټو په کتلو سره یې پتنوس پر
میز کینښود او په حیرانی سره یې وویل: حرم لورې دا څه حال دی؟ ولی د حال
خراب دی؟

حمیده خاله می یوازینی همرازه (همدم) وه، په ناڅاپه توگه می ستونی ژړا ونیوه او
خپل ځان می د خاله حمیدی غیرته واچوه په داسی حال کی چی د هغی کمیس ده
خپل گوتو منځ کی تاووه سلگی می هوا ته پورته شوی، هغې په نرمې سره زما مخ
په لاس کی ونیوه او ویې ویل: څه شوی زما لوری، زما گرانى ووايه راته.

و می ویل: حمیدی خاله زړه می اور اخلی پوهیږی زړه می سوزیږی.
حمیده خاله په داسی حال کی چی زما مخ یی په دواړه لاسونو کی نیولی وو په
اندیښنی سره یی وویل: دا څه وای حرم؟ هغه څوک ده چی ته یی دی حال ته
رسولی یی څوک دی؟
په بند، بند ژبه مې وویل: اد... ادیب ...

څو شېبې مې د هغی حیران سترگو ته وکتل، د څو شېبو وروسته د هغې غږ اوچت
شو: عصاب دی خراب شوی؟ ها؟ ته نه پوهیږی چی دا فامیل تاسره څومره بد رفتار
کوی ته څنگه داسی ساده کیدلی شی؟ نه پوهیږی چی ادیب د هیواد څخه بهر لوی
شوی هغه په ټوله معنا یو بهرنی هلک دی!

د خبرو کولو توان مې نه درلوده، یو نامعلوم ډار او وحشت مې پر بدن سیوري
غوړولې وو، ساه می ستونی کی بنده شوه د سترگو په ډکیدو سره یی بیا ځل په
غیږ کی کلکه ونیولم. او ویې ویل: اه زما کم بختی لوری. تیریږی او هیږیږی، خدای
مهربان دی.

حمیده خاله ښه پوهېده چې پر ما به څه بلا راځي، هغه پوهیدله چې زړه مې د چا لپاره بایللی دی، هغه یو ظالم او مغرور سړی وو، هغه سړی چی د وجود په کین طرف کی د زړه په ځای تیره گرځوي. نور زه لوټل شوی وم.

په ژړا مې وویل: نشم کولی، د هغه هېرولو توان په ما کی نشته، اوس هغه د سرطان د دانۍ په څېر زما په ټول وجود کې ریښی کړی دي. هغه زما ټول ژوند جوړ شوی.

حمیده خاله زه خپل د غېږې څخه جدا کړم زما د سترگو اوښکی پاکی کړی او ویې ویل: سمه ده حرم لوری د الله په فضل سره به هر څه ښه شی، مه ژاړه. هله نو ځان ته راشه لومړی باید روژه ماته کړی بیا زه وروسته ستا لیدو ته راځم.

د خاله حمیدی له تگ وروسته می د اودس آداب پر ځای کړل او خپل مولا ته په راز او نیاز بوخته شوم، شیبه هم می د سترگو اوښکی نه دریدی و می ویل:

یا الله!...

دا څه ډول امتحان دی چی زما څخه یی اخلی؟ مه پرېږده چی ستا د بنده گانو د محبت محتاجه شم ما د دی سمندر تودو څپو او د ژوند له سختیو څخه په امان کې ولره، ما له حرامو څخه لیرې کړه او د دې مینی حلال وصال را په برخه کړه. که حلال لاره د دې مینی نه وی نو یالله ته په هرڅه واکمن ذات یې ته دا مینه زما له زړه وباسه، یالله آیا ستا وعده دا نه دی چې د خپلو بندگانو تقدیر به د دعا په کولو بدله وم؟ نو زما قسمت له هغه چاسره چی مینه لرم یوازی کړه، د اذان په اوریدو سره می اوبه وڅښلې او روژه مې ماته کړل.

{ ... ادیب ... }

نن عجیبه پیښه وشوه، د هغه لیک په اوریدو پوه شوم چی هر لفظ یی ما پوری تړاو درلوده؟ حتی د هغه شپې یادونه هم! په خپل فکرونو کی غرق وم سر می د شدید

درد له امله لږ پاتی وه وچاودیږي، په نارامی سره له ځایه پورته شوم او د سردرد د درملو په لټه شوم د درمل له پیدا کیدو سره می سترگی، د حرم په رسم شوی مخ ولگیدېچ، انځور می راواخیست او پر شونډو می مسکا خوره شوه څېر شوم ورته، په انځور کی لږ کمی وه په تلوار سره د قلم په لټه شوم قلم می را واخیست د انځور په بڼي طرف دقیق د شونډی په سر می خال کیښود.

په آرام غږ می وویل: اوس پوره شو.

نن چی نارون لیک لوسته د حرم څیری ته می پام شو دومره ژور می د هغې څیری ته کتل چی د سترگو پر وړاندی می نقش شوه هغه شیبه کی د حرم د شونډی د سر خال ته می فکر شو په رښتیا چی د سپوږمی په شان څیری سره جوړ راته، اوس پوره باور لرم چی هغه مغروره او بی باکه انجلۍ حرم خپل زړه یی زما د جنون په ځنځیر کی بند کړی، تر نن ورځې پوری هر څه چی می غوښتلي هغه راکړل شوې که په زور وه که په رضا! حرم یوازینی انجلۍ وه چی غرور یی زما لپاره د زغم وړ نه وو. پر ځان یی ډیر باور درلوده دا غرور هغه وخت له منځه ځي چی په خپله ژبه خپل د لیونتوب اعتراف وکړی، او پر ما د مین کیدو خبره ومنې.

زه ادیب داسی څوک نه یم چی پر مینه باور ولرم، دا د هغې خپله گناه ده نه زما، مینه یعنی حماقت، مینه یعنی بدبختی، زه هېڅکله مینه نکوم خو د هغې غرور په دې مینه کې مات کوم. موبایل ته می د زنگ په راتلو سره د راتین نوم پر صفحه ښکاره ښو له ځان سره می وویل اففف د دی انجلۍ له لاسه اوس چی په هېواد کی یم ښه ده چی د خارج لځایه د هیواد انجونو و ازمايم د هغې نوم می په بلاک لیست کې واچو او په شیطانی خدا می ځان سره وویل: د خدای په امان زما راتین گلی ...

راتین یو عسیوي جلی وه د فرانسې هیواد څخه، څو کاله لندن کی ژوند کړی وه، عمر توپیر یی زیاد وه 10 کاله زما څخه مشره وه، خو مسنه جلی وه، څلور میاشتي زما سره ملگری وه، زه د واده کولو کلک مخالف وم، زما نیږدې ملگرو د قبولې لپاره د

راتین پشان انجونو سره ودونونه کړي وه، خو ما داسی کار نه غوښت او اوس خو بیخی نغوایم چې داسی یوه اړیکه وپالم؟ زه اوس خپل د کورني سرپرست وم او د هغوي مسؤولیت زما پر غاړه وو نور خپل د کور سړی وم او دا کارونه راڅخه پاتی وه.

{ ... حرم ... }

شپی خپل ځای سهار ته ورکړي وه، انگر د رنگارنگو ریحان او صنوبر پشان گلانو د خوشبوي څخه معطره وه، انگر کونج ځای که شطرنج لوبه لپاره ځای وه، کله ناکله د پلار سره به می لوبه کوله، د هغه تختې د تیرو د شطرنج سره په څوکی ناسته وم، دا ځل لوبه زما د زړه او د عقل وه! شطرنج د کیش او مات لوبه ده د بایلی او گتې. زه لوبه کوم چې یا ذهن مې کټونکې شې یا هم زړه مې!

د زړه غږ مې ورځ تر بلې زه لځان څخه لرې کولم، غوښتل مې ټول توان سره لوبه وکړم او خپل زړه ته ماته ورکړم، که هغه ماته د شطرنج د لوبې هم وې! لومړۍ دانه د شطرنج مې په حرکت راوسته دا زما د زړه حرکت وو! د شطرنج سپین دانو ته مې د عقل او تورو ته مې د زړه نشان ورکړې وو لومړۍ حرکت کې مې په عقل باندې زړه وواهه، خوشحاله شوم غوښتل مې لوبه تر اخیره همداسې مخکې ویسم او یو، یو د زړه دانۍ له میدانېه وباسم او کیش ومات یې کړم، دویمې دانۍ ته مې لاس مخکې ویوړو چې د یو چا سیوري مې خپل پر سر احساس کړو، سترگې مې پورته کړي نظر مې په دوه تورو سترگو کې خښ پاتې شو یخ ووهم، ادیب وه ...

بغیر د څه ویلو یې څوکی شاته کش کړه او کیناسته، بیا هم بغیر د څه ویلو یې د څو شېبو لپاره یې څېر، څېر د شطرنج دانو ته وکتل او تور دانۍ چې ما ورته د زړه نشان ورکړې وو هغه یې په حرکت راوستې، بغیر د خبرو غوښتل یې زما سره لوبه وکړې، هغه هم بغیر د اجازی اخیستو! څهري ته یې څیر شوم، مخ یې د څوارلسمې سپوږمۍ پشان وه څو تاره ویبنتان یې پر تندي پراته وه چې لایې ښکلۍ ښکاره کوه

داسې خاموشي زما زړه خوږه، د تور سترگو پشان يې زما بخت هم تور كړې وو، ورته مې وويل: زما سره لوبه مكوه كنه ...

خبره مې مړۍ كې تېره كړه، نه پوهيدم په څه يې وگواښه وم؟ هغه په حيرت خپل وريځي پورته كړې او خپل د لاس دانه يې هوا كې تاوه كړل او په ټوكو يې وويل: ته زما سره د لوبي كولو لياقت هم نلري كليوالي جلی. په غوسه مې د شطرنج تختي ته وكتل او خپل دانه مې په حركت راوسته ترڅو ماته وركړم، خو هغه په خندا يې وويل: غوسه او ژر احساساتي كېدل تل بربادۍ راوړي كليوالي جنۍ دا هم ته كېش اومات.

د هغه په خبره مې په تلوار د شطرنج تختي ته وكتل خو په رښتيا هم ما لوبه بايللی وه ..

نور هلته پاتې كيدل روا نه وه، ژر لځايه پورته شوم همدا چې قدم مې واخيست د لاس په مړوند كې مې د درد احساس وكړو په تېزي سره شاته كښ شوم، په تلوار مې شاوخوا وكتل چې د پلار نفر خو مې شتون نلري غوسه راغله، د خولې لارې مې تيری كړی غاښونه مې يو پر بل وچيچل او په غوسه مې وويل: خپل ځان ته دې څه گمان كړې ها؟؟

خبره مې لا پوره شوي نه وه چې هغه په خندا شو او همغسې خندا په خوله يې راته وويل:

ستا د پښو په غږ او ستا د اواز په اوریدو سره، زړه مې د مرگ تر حده په سينه كې درزېږی په مثال د يو مرغه چې د الوتلو نيت په سر كې لری، ولې زما زړه همېشه ستا لپاره بېقراره ده؟

ستا په هر ځل كتلو سره زما زخمی زړه د مينی زمزمې كوی، دومره درته نژدې وم چې ستا د بدن خوشبويي مې پرته له كومی فاصلي خپلو سږو ته ليرله څومره ښكلی وه كنه!

زما لپاره بلکل د جنت په شان وه کاش هغه شپه هیڅکله نه وو سهار شوی. وخت درېدلی او زه، ستا د سترگو په ښکلا کې لا پیره پوبه شوی وم ..

لیک کېدې همداسې لیکلې وه کته؟ باید دا خبره ومنم تا د هغه شپې ملاقات پېر شاعرانه او رمانتیک بیان کړې وو.

ادیب غږیده او زه د شعمي پشان په خپلو سوچونه کې پوبه وم، خبر شوی وه، په هرڅه باندې سر خلاص شوي وو، هغه پوی شوي وو چې ما هغه لیک د ده په یاد کې لیکلې وو، نور تېښتې ته حاجت نه وو د زړه راز څرگند شوي وو، هغه پوی شوي وو چې زه ورباندې مینه شوي يم هغه هم دومره ژر او دومره ناڅاپه!

هغه سترگک راته ووهل او خپل خوله یې زما غوږ ته رانیږدې کړل او ویې ویل: و منه چې زړه دی پر ما بایللي دې کلیوالي جلی!

خپل لاس مې ورڅخه کش کاوه زړه مې غوښت له دې ځایه لاړه شم، غوښتل مې هغه ته انکار وکړم او ووايم چې زه ستا پشان مغرور کس باندې هېڅکله نه مینه کېږم، غوښتل مې دا تازه سر راپورته کړې احساساتو مخه ونیسم، چې د شالخوا مې غږ واوړید، په تلوار شاته مې وکتل او خو گام د ادیب څخه لرې شوم. ساه مې بنده، بنده کېدل لاسونه مې په رپیدو وه، خپل مې احساس کاوه چې د څهري رنگ مې الوتې دې.

هیلی. په راوتلو سترگو له حیرت موږ دواړو ته راکتل اخر طاقت یې ونشو او ویې ویل: حرم دلته څه خبره ده؟

د هیلی په لیدلو زه د وحشت څخه ځای پرځای ودرېدم فکر مې کاوه نور ساه نشم اخیستي، هغې دا ځل په لوړ غږ چغه کړل او ویې ویل: یو نفر دې ماته توضیح راکړي دلته اخر څه روان دې؟

ادیب په چالاکي باندې د وضعیت د کنټرول کولو لپاره وویل: اه دومره چغې مه واهه، یوازي د حرم سره مې د شطرنج لوبه کوله چې هغه هم د تل پشان گټونکي او بایلونکي د لومړۍ ښکاره وو، هسې مې وخت ورباندې ضایع کړو.

هيله چوپه شوه اديب هم په پوسخند زما له څنگ تېر شو، خو د هيلی له نظر څخه زه پوهېدم چې دا موضوع دلته د هغې لپاره نه ده خلاصه شوې.

د هغه ورځي پر سبا ميرمن نور ماه، سوسن او عمر هند ته د تلو په چمتوالي لگيا وه، د غرمي ږوږی خورلو په وخت کله چې ټول کورنۍ د سرخان پر سر شتون درلود، ميرمن نورماه لږ شانتی و ټوخیده، خپل ستوني صاف کړو او ويې ويل: نن زموږ د پرواز ورځ ده، زه غواړم زموږ د تلو وروسته اديب په هوټل کې ژوند وکړي نه دلته. د هغې په دې خبره زما پلار کلک مخالفت وکړو خو هغې د دې خبري پر ويلو چې د اديب پلار هم تل کابل ته د راتگ وخت کې په هوټل کې پاتې کېدو، نو زه غواړم اديب هم هوټل ته لارښې موضوع يې بنده کړل.

د ږوږی خورلو وروسته مخکي له دې چې پوهنتون ته لاړه شم د سوسن سره مې خدای پامانی وکړل، هغې کلکه غيږه کې نيولی وم او ژړل يې، د هغې هيڅ زړه نغوښته چې بيرته هند ته لاړه شي خو دلته لومړۍ خبره او اخري پريکړه ميرمن نورماه کول او بس، او د هغې پريکړه د تلو وه نو هيچا هېڅ نشو ويلې.

ورځی يو د بل پسې په تيريدو وي د پخوا پشان پوهنتون ته تللم درس مې ويلو خو هغه خوشحالی، خندا او آرامتيا مې نه درلود، د مينې ټوکو او مسخرو ته به مې په يو پيکه او دروغجن مسکا خندل ..

ستړی، ستومانه د پوهنتون څخه د کور په لور روانه شوم، يوه اونۍ تېره شوي وه! يوه داسې اونۍ چې په عذاب کې سوځېدل وو، يوه اونۍ کېدل چې د بې خبري نړۍ کې غرقه وم، بې خبره د هغه کس څخه چې زړه مې ورپوري تړلې وو، يوه اونۍ کېدل چې په دې عذاب کې مې لاس او پښې وهل، د هغه په نه لېدو په درد کې زړه، زړه سوځېدم او ايرې کېدم، زړه مې د هغه د نيم نظر لېدو ارمان درلود، کاش يوازی يو ځل مې ليدلې وي يوازی يو ځل!

کاش هغه زما دا لیونتوب لېدلې وایې!

کاش هغه لېدلې وایې چې د هغه د یو دیدن پسې مرم.

کاش هغه زما د زړه درد لېدلې وایې او ورباندې ملحم کېخودلې وایې.

کاش هغه لېدلې وایې چې څنگه په ټوکو، ټوکو کې د هغه د مینې بنديوانه شوم!

د هغه نه شتون دا ځای ماته دوزخ گرځولې وو، د هغه د دوه سترگو نظر ما ته د

جنت دروازي معلومېدي، کاش هغه زما دا پاکه مینه لېدلې وایې.

نن شپه پلار غوښته د نارون او میلاد لپاره یو کوچني محفل ونیسې، البته یواځې

خپلوان او ملګري دعوت کړې وه کورنۍ جشن وو. د نارون په ډېر ټینګار درې سره د

شهر نو یوه ډیر مشهوره سینکارتون ته لاړو، ما لومړۍ کې د اریشګاری غوږونه

خلاص کړل او ورته مې وویل چې ماته به زیات میک اپ نکوي او ساده به مې جوړه

وې. څه کم یو ساعت وروسته اریشګري زما د میک اپ کولو څخه لاس واخیست او

اجازه یې راکړه ترڅو هینداری ته وګورم، ما لا ځان سم په هینداره کې لیدې نه وه

چې اریشګري زما تعریعونه پیل کړل.

اریشګره- وا، وا ماشالله ما ډېر انجونې تر نن سینګار کړې خو ستا پشان ښایسته او

مینه ناک جنۍ مې تراوسه هېڅکله هم نه وه لېدلې.

هینداری ته مخامخ ودریدم او خپل ځان ته مې وکتل مخ مې بل رنگ اخیستی وو،

اناري سري جامي مې چې په تور رنگه مریو ګنډل شوي وه یو خاص جذابیت کالو ته

ورکړې وو، اوږده چین داره لستوڼي، او خلاص تونې شوي ویښتان ..

نارون او هیله هم زما څخه په کمي نه وه، هر چا یو خاص ساده سینګار کړې وه. او

بېحد ښکلۍ ښکارېدي. مسیح د پلار د څو تنو بادیکاردانو سره زموږ پسې راغلل او

موږ یې هوټل ته ورسره ولو.

د هوټل سالون د تازه گلانو څخه پوښل شوي وو او شاوخوا یې په دوه رنگ پوقاڼو

ډیزاین شوي وو، لومړۍ مینو ږوډۍ او هغه ښکلۍ سندري هرڅه ډیر په زړه پوري

گرځولې وه، ټولو یو سالون کي حضور درلودل ښځي او نارینه. لومړی نارون سالون

ته دننه شوه ورپسې زه او هيله داخل شوو، خو گامه مې لا اخيستې نه وه چې سترگي مي پر اديب ولگيدې، د هغه په لېدو گامونه مې وچ شول گام اخستلو توان مې نه درلود، زړه مې د مرغي پشان په سينه کي درزیده، د هغه په ليدلو مې د ژوندي اوسيدو احساس وکړو، احساس مې کاوه وزرې مې پيدا کړي او الوتنه کوم، خومره يې پر ځان زحمت ويستلې وو! خومره يې ځان بڼکلې کړې وو.

په څېر، څېر مې ورته وکتل، تور رنگه جامي، زما د تور بخت پشان اچولې وه، اوږده غاړه چهارشانه اوږې، لوړ قد، غښتلې وجود، په يو خاص ستايل د دوه هلکانو په منځ کې ولاړ وه، خو تاره ويښتان يې پر تندي وه چې لا پسې بڼاېسته او زړه راښکونکي کړې وو. د ټولو څخه پناه ترينه څوکې مې د کيناستو لپاره غوره کړه، هلته کيناستم مور او هيله ميلمانو سره مصروفه وي. دوه هلکان د اديب ترڅنگ ولاړ وه، يو يې لوړ قد، چهارشانه، غنمرنگی ځلانه چهره لرونکي هلک وه لومړی ځل وو چې لېدې مېگ، خو دويمې مې يو ځل مخکي هم ليدلې و، د اديب د خاله زوی و شين سترگي، سپين پوستي، بيحد هم مردار نظر يې درلود اصلاً د هغه د کتلو څخه مې بڼه نه راتلل.

ټولو د محفل څخه خوند اخيست او مصروفه وه خو ما يوازي اديب ته دوه سترگي نيولې وه، هيلې، څو ځل کوبښښ وکړو چې هغه د رقص ميدان ته را کش کړې، خو هغه هر ځل ورته په تروش تندي انکار کاوه ...

يو چا مې په ويښتيانو د محبت لاس کش کړو او ورسره سم د حليمي ترور غږ مې واوریده چې په مهرباني وويل: حرم لوری بڼه يې؟ غمجن راته معلومېږي!
د هغې په خبره ستوني مې د ژړا څخه را ډک شو او د ساه اخيستل يې راته ستونزمن کړل په لرزانده غږ مې وويل: خاله حميدی هيڅ بڼه نه يم، څنگه دومره بې عقله شوم؟ څنگه ورباندي زړه مې وبايلو؟ ته مې حال ته وگوره، دا زه يم؟ حرم؟
هغې په داسې حال کې چې په مهرباني يې زما لاسونه نيولی وه په مخ يې بڼکل کړم او ويې ويل: بڼه ده چې ورته ووايي لوری، خدای مهربان دې د دې عذاب څخه به خلاصه شي، همدا نن شپه ورته ووايه.

ترخه مسکا می وکړل چی ترپخوالی یی یوازی ماته ښکاره کیده، په داسی حال کی چی هغه می کول خپل اوښکی کنترول کړم ومی ویل: څه ورته ووايم خاله؟ څه؟ فکر کوې چی هغه زما د احساس څخه نه دي خبر؟ هغه شپه د هغه لعنتی لیک د راتلو سره هغه په هر څه پوه شو او ده خپله اقرار وکړ چی زما په مینې پوه شوي پوهیږی هغه شپه څومره یې سپکه کړم.

اوښکو می مخ لوند کړو په تلوار لځایه پاڅیدم او د تشاب خواته روانه شوم تر څو خپل پر مخ اوبه واچوم چی د شالخوا یو چا نارې کړل.

— کیږی تاسو وپیژنم؟

حیرانه شاته می وکتل چی گورم هم هغه شین سترگی هلک دي. خدایه نور نشم زغملی دا څه حال دي؟ په داسی حال چی خپل ذهن کی په کش مکش بوخته وم مخ می ورڅخه وگرځوی او څو قدمه مخته ولاړم. چې هغه په تلوار قدمونه زما پسې راوخیستل او زما مخی ته ودرید.

— زه به ځان در وپیژنم، زه ادريس يم د ادیب د خاله زوی.

بیا یې د خارجیانو پشان خپل لاس په مسکا باندی مخ ته راوړو ترڅو زه لاس ورکړم! پوهیدم چی د څه یو پست او شله سرې سره مخ شوې يم. خپل سترگی می پر یو بل پریښودل او په داسی حال کی چی خپل ټول توان می خپل د غوسی د کنترول کولو لپاره په کار اچول په داسی یو ارامه غږ او لحجه چی زما د دننه د غوسی اور سره متضاد وو ومی ویل: پیژندلو ته هیڅ اړتیا نشته، زه تاسو پیژنم زما د کاکا په فاتحي کی یو بل مو لیدلی وه اوس ستاسو په اجازه!

ادريس- د هغه څه نه می چی فکر کاوه بالاتره خودغرضه یی ، خوښ می شو. د خوښ می شو لفظ یې اوږده وویل او سترگه یی ووهل، چی لکه زهرناکه چاره زما پر زړه ولگیدل . په داسی حال کی چی ارام ارام د ژبې لاندی می (خوښ می شو) تکرارول دومره د غوسی اور می زورور شو چی یو کلکه څپیره می پر مخ ووهل او ومی ویل: خیرن انسانه زه ستا د لاس کوپی نه يم چی ستا خوښ شم او که نه؟

رزبله، حیوانه خپل مرداري سترگی بل خواته ونیسه ستا په خیر شغلانو په مذهب
زه ښه پوهیږم اوس هم رنگ دی....

خبره مې لانه وه پوره شوی چی یو درد می خپل په سر کی احساس کړ. ویښتان
می دهغه حیوان په لاسونو کی وه زما لاس یی و نیول او د تشناب خواته یی کش
کړم دومره په تلوار او غضب باندی چی ولویدلم او د لاس بند می د ساعت د ښیښې
د ماتیدو سره په وینو شو. سر می دروند وو خو هڅه می کول چی خپل ځان کلکه
او تیاره ونیسم چی بیا یی زما ویښتان و نیول او د پیره درده د یوه شیبې د پاره په
ځان پوهه نشوم او سترگې می د اوبنکو پکی شوی.

غوښتل چی ما پورته کړی. هر څومره چی می هڅه کول خپل ځان ځینی وژغورم
خو نه کیدل، توان می نه درلود. په بی وسې سره می چیغې کړی: ایله می کړه
احمقه، پلار مې خبر شې ژوندي به دې پرینږدی.
زما په گواښونو او چغو هغه ژر خپل لاس زما په خولی کینښودل او زه یی نور هم
ناتوانه او بی وسه کړم. دومره د ده پست مخ زما مخ ته نږدی وو چی مرداره ساه
گانې یی ما خپل پر مخ احساسول. دا زما پای وو احساس می کول چی بس تباہ
شوې ېم مگر د یوې نجلۍ لپاره دهغې تر عزت بل شي ارزښتناکه کېدی شي؟

خپل سترگی می پټی کړی چی سترگی می د ده هر موني پر مخ ونه لگېږي. ټول
وجود می یخ او بی خوده وو. د دی بندې خانی دروازی د خلاصیدو سره می سترگی
د یو چا د غوسې نه تک سور مخ باندی ولگید. خپله وو، زما کلک زړه او بی رحمه
لالی. خپل په ټول توان سره په هغه حیوان باندی حمله وکړه زما څخه یی لری کړ او
په ښه کلک سوکانو د هغه په وهلو بوخت شو. په همدی حال کی هغه هلک چی
ادیب ته نږدی وو راغی، بدتر تر ما حیرانه وو خپل دواړه لاسونه یی د ادیب پر ملا
تاو کړل او په ټول توان یی غوښتل چی ادیب د ادیبس څخه لری کړی.

— بس دی ادیب پرېږده یی، لکه چی غواړی مړی کړی که څنگه؟
ادیب- سام زنگ ووهه ابراهیم(زما د پلار ساتونکی) ته او دلته یې را وغواړه، زما کار

تر اوسه د ده رزِيل سره نه دي خلاص شوي.

بيا يې د ادریس پخوا حمله کړل او په غوسه يې وويل: بی شرف ستا په نظر دا خارج دې چې جنی د تشناب خواته کش کوي او څوک نشته چې درته څه ووايي؟

ادریس د وینو ککر مخ سره د تشناب پر ځمکه پروت وو ، دومره خپل په وینو کی پوب وو چی ژوندي پاته کیدل یی ماته ناشونی معلومیدل. اوس د هغه کس څهره زما مخی ته وه چی ما یی د لیدو ارمان درلود. هغه سپري چي په سخت حالاتو کی زما ژغورونکي وو. ومی لیدل چی څنگه لکه پړانگ په هغه رزِيل یی حمله وکړل خو کاش زه یی په داسی حال کی نه وی لیدلي او په داسی انداز یی راته نه وی کتلی ، غوښتل می چی ځمکه سورې شی او زه په کی ننوځم. سر می دروند شو او په سترگو می تیاره شوه.

خو ساعته مخکی....

{ ... ادیب ... }

د هغه ورځی څخه چی خپل د کاکا د کوره راووتلم او خپل د مور په غوښتنی په هوټل کی اوسیدلم فکر می نارامه وو حرم به می په فکر کی گرځیدل را گرځیدل. د هغی غرور او خودغرضی زه لا د هغی خواته کشولم. نن شپه می ولیدل چی وینبنتیان یی پیر ښایسته جوړ کړی وه او کمیس یی لکه سپورمې چی په تیاره کی ځلیدی ، ځلیده. څومره په دی اوه ورځو کی یی بدلون موندلی وو هیڅ هغه تکړه او فعاله نجلی نه وه هغه نجلی چی خندا یی د غرور نه بالاتره د مینی وړ وو.

ادریس تل د حرم په اړه پوښتنې کولي او د هغه ځایه چی ما پیژندي پوهیدم چی څه فکر په سر کي لری. د حرم د وتو سره ادریس یی شاته روان شو. خو شیبې وروسته غوښتل می دباندی لار شم چی د یو چیغی غږ چی د تشناب خوا څخه وو زه یی خپل خواته وبللم. د هغه حالت په لیدو سره می غوښتل چی ادریس خپل په لاسونو ټوټی، ټوټی کړم.

د حرم د هغه حال په لېدو ورخطا شوم نه پوهېدم څه وکړم؟ د ټولو څخه لومړۍ د دی پېښې څخه مې کاکا خبر کړو، هغه چې اوضاع ولېده زما پشان ورخطا شو خو ويې ويل دا خبره همدلته وساته او هېڅوک نه بايد خبر شي چې ادریس حرم داسې يوازی راکيره کړې وه! زه هم د کاکا د خبرو سره موافق وم، دلته افغانستان وو او يوه خبره چې د يوازې څخه بل ځای ته تلل سل رقم کیفیت او رنگ يې بدله وو، ما کاکا ته وويل چې زه به حرم ځان سره هوټل ته ويسم! هغه هوټل کې چې زه اوسېرم هغه هم زما خبره ومنل. په لاره کې دوه سترگي مې د حرم بې هوښ ځان ته نيولې وه.

بيخې پر ځان نه پوهيده، رنگ يې تک سپين اوښتي وو شونډی يې سپینی شوې وی، او د نبض تکان يې هم کمزوری وو. د شا د لارې څخه هوټل ته ولاړو، دا لاره هر هوټل لری د خارجي ميلمنو او ديپلوماتانو د پاره چې د هر ډول پېښې څخه په امان کی اوسی. د مخه می د منیجر سره خبری کړي وه چې د شا دروازه خلاصه کړی. حرم می دننه یوړه. تقریبا دوه ساعته بی هوشه پرته وه. سترگی می د هغی د لاس پر بند ولگیدل، لاس یې ډیر زخمي شوي وو، لاس می ورته وتړو. د لاس د نیولو سره بیا هم د هغې د وجود په زړه پوری بوی می په پزی ولگیدل یوه ژوره ساه می واخیستل لکه چې می غوښتل خپل د ځان سره یي وساتم.

مخ یې د خوشبویه او د څپو په شان ښایسته ویښتانو مینځ کی وو چې هر تاری ماته د دار د رسی په شان وو دا څه روان دي؟ په ما څه شوی؟ ویښتان می د مخه لری کړل او اوس د هغې مخ لکه د څوارلسمې شپې د سپوږمۍ په شان راته ښکاره وو. ورته می وکتل او مسکې شوم چې د موبایل د زنگ غږ پورته شو ومی کتل، کاکا می وو. د کوتی څخه ووتلم او ورته می وويل چې د حرم د خوا یې زړه جمع اوسېږي، کاکا یوځل بیا تینگار وکړو چې هیڅ څوک باید د حقیقی پېښې څخه خبر نه شی ټولو ته وایو چې حرم معدده لږ خرابه شوی وه او اوس په شفاخانې کی ده.

د خبرو په حال کې وم چې د يو شي د ماتيدلو غږ می واوريدل په تلوار می اړيکه پری کره او ځان می کوټی ته ورسول. حرم می وليدل چې د ولاړيدو هڅه یی کول ، په رښتيا چی حالت یی ډیر خراب وو. اديب- حرم ته ښه یی؟ ولی خپل د ځايه پاڅيدلی؟

هيڅ یی ونه ويل ته وا چې گونگه شوی وه؟ خو اوښکی یی لکه سيلاب پر مخ خواره شول او هڅه یی کول چې د کوټی نه بهر ووځی. نور می طاقت نه کيدل د اوږو څخه می ونيوله او په لوړ غږ می وويل: حرم بس دی نور دی دا ليونتوب بس کره په کافی توگه خلکو ته وشرميدلو نور نو بس دی. په غوسه یی راته کتل. خپل ځان یی راڅخه لری کره او په داسی حال کی چی هڅه یی کول خپل اوښکی کنترول کړی وی ويل: ما څخه څه غواړی؟ هممم؟ څه غواړی؟؟ مگر همدا دی نغوښتل چې زه ماته شم او خپل غرور د لاسه ورکړم؟ اوس وگوره ، وگوره ښاغلی اديب زه ماته شوم ما وبايلل.

اوس ولاړشه او زما د ماتي جشن ولمانځه اقرار کوم چې په دی لعنتی ژوند کی، د لومړی ځل لپاره مئینه شوم او زړه می په داسی يو انسان وبايلو چې هيڅ زړه نلري ، پوهيری ستا د وجود په دغه ځای (زما د ځيگر چپ خواته یی اشاره وکړه) کی زړه نشته بلکې کاڼی لری ، کاڼی.

پر ځمکه کښيناستل او د ژړا په حال کی یی ځان ته ښيراوی کول. د دی حالت زغمل راته سخت وو. په همدی حال کی زه د دی غوسی او غضب وړوم ، زه وم چې د منلو او اقرار کولو زړه می نه درلود خو ولی؟ د دی پوښتنی ځواب ماته هم معلوم نه وو. د کوټی څخه ووتلم او دروازه می قلفه کړه ځکه پوهيدم چې دا نجلی بيخی ليونتوب ته رسيدلی ده. ټوله شپه می د هوټل په سراي کی تيره کړه او سام سره می اړيکه ونيول تر څو يو جوړه کالی واخلي او ځان سره یی ماته راوړی.

{ ... سام ... }

خو کاله کیدل چی د ادیب سره ملگري وم زموږ ملگرتيا د يو ساده ملگرتيا څخه پورته وه، موږ لکه دوه وړونه وو. دا ورځو کی بیخی بل رقم وو د يو نجلی نقاشی یی ایستل او په مسکا یی ورته کتل. زما پوښتنه به تل دا وه چی دا نجلی څوک ده؟ ده او هغه به تل ویل چی دا د اور ښاپیری ده! زه د ده خبرو ته حیران وم پوهیدم چی دا نجلی د ده په زړه کی ښه پوره ځای نیولی خو ولی دي ورته د اور ښاپیری وایی؟ تر دا چی هغه شپه ورسره مخامخ شوم حیرانه وم تر هغه څه می چی فکر کاوه لا زیات ښایسته وه. د رښتیا هم ښاپیری وه ...

مگر د هغه شپی د پېښی په لیدو حیران شوم لومړی ځل وه چی ادیب می داسی په غوسی لیده که یوه شیبه می ناوخته کړی وای اوس به هغه رزیل ژوندی نه وه.

سهار وخت د ادیب راکړل شوی فرمایش می پر ځای کړو او د یو جوړه کالو سره هوټل ته ورسیدم، د هغه په لېدو می وویل: سلام سهار پخیر ..

زما په خبری باندی یی سر ونه غوږوه او په سټریا یی وویل: را دی وره؟

پلاستیک می ورته مخکی ونیوه سترگی می میز ته پاتی شوی چی د قهوي نیمه پیاله او د سکرټ نیم سوځېدلي پلټی یی تر څنگ ایښی وی.

پوه شوم چی ټوله شپه یی له قهوي او سکرټ سره سهار کړی دا ېې پخوانی عادت وه. په سټریا له ځایه پورته شو پلاستیک یی واخیست او د هوټل د دهلیز په لور لاړ.

{ ... حرم ... }

نن می درک کړه چی نور باید له دی حماقت لرونکې مینې څخه لاس واخلم، نور همدومره غرور ماتول بس ول له ځان نه می کرکه راتله له هر څه نه او له ټولو څخه ډیر می خپل له مور څخه! ځکه خپل ددی حالت پرې می خپله مور بلله که زه یی دی منحوسی نړی ته نه وای راوړی دا هر څه به نه کیدل. سټری وم خپل د مور له دی

مینی خخه چی د مجبوریت په خاطر یی له ما سره لرله، خو ما چې تر نن پوري هر چاته می مینه او درناوی کړی وه د مجبوریت له مخي نه! بلکه زما د زړه له تله وه.

هره خبره چی می کړی وه ، هره درناوی می چی کړی وه ، هره مرسته مې چی کړی وه ټول یی بی نقابه ول ژور او ساده وو مگر دوی په خپلو خهرو نقابونه وهلی ول زما په مخکی هغه هم د پلار له پار نه می، د کوټی دروازه خلاصه شوه ادیب په غوصه ناکه خهره چی د غوسې خخه یې اور له سترگو وریده رانوته پلاستیک یی زما مخکی ته راواچوه او ویی ویل: کالی دی بدل کړه باید کور ته لاړ شو نغوایم له دی پیره دلته پاتی شی.

له خایه پورته شوم او څو کام می واخیستل چی له کنټروله وتلې غږ بانندی یی زه خای په خای ودریدم.

ادیب- لومړی باید دا لعنتی کالی بدل کړی مگر پوهه نشوې؟
حرم- نه یی کوم پوه شوی زه ستا اخیستل شوی وینزه نه یم چی رابانندی امر وکړی زه له همدی کالیو سره ځم.

ادیب- که یوه شیبه نوره می په دی کالیو کی مخکی ودریدې د مې پلار پر روح می قسم چی دا کالی دی د ځان کفن درته جوړوم.

لاس یی ملا ته وپوره او توفنچه یی راووېستله په کلک یې وویل: پلاستیک واخله.

له دی به نور څه غوره وه چې یو کس زما دی منحوس ژوند ته د پای ټکی کیږدي؟
مگر ما نه غوښت هغه کس دې ادیب اوسپړی!

نغوایم زما د مرگ حکم دې زما زړه رابنکونکی یار صادره کړی مگر دا عدالت دی؟
د کوټی کنج کی تشناب وه، کالی مې واخیستل او حمام ته ننوتم، د اوبو شاور می خلاص کړ او سر می د اوبو لاندی ونیوه تر څو د ذهن له دی سوزناکو فکرونو خلاصه شم غوښتل می د هغی وحشت انځور پاک کړم..

غوښتل می د ژوند ټول ترخه یادونه پاک کړم ټولی هغه چغی چی اټکل کیدل ما له منځه یوسی، مگر افسوس چی ټول زما په لمنی رانغښتی ول کاش انسان کولای شوای خپل تقدیر خپله بدل کړی، کاش کولای یی شوای خپل ژوند خپله ولیکی شاید هغه وخت دا نړی او دا ژوند گواځی بل رنگ درلود. سر می پورته کړ او هغه انځور چی په هینداره کی ښکاریده ورته ځیر شوم خپل د سترگو سور رنگ ته فکر یوړم چی د مینی سوزناکه درد گواهی یی ورکوله چی زه یی تباه کړی وم د اوبو بخار هینداره کی زما انځور کمرنگه کړی وه.

لاس می یوړه او هینداره می پاکه کړه یوه شیبه خپلو پردیو سترگو ته ځیر شوم دا زه نه وم، ما چی مینه په حماقت معنا کوله له هوس نه پیر څه راته نه ول هغه کلمه چی یواځی ما تری کرکه لرله نن د همغه کلمی سوالگره وم....

پلاستیک می خلاص کړیو تور حجابی کمیس وه د کالیو بدلولو سره له حمام نه ووتلم ادیب په هغه حال کی چی خپل ویښتان یی په گوتو کی کلک نیولی ول په هغه ټول سختی یی مگر هغه شیبه راته نه لیدونکی وه پوهه شوی وم چی که هغه هر څومره له ماسره بد رفتار وکړی زما یوه شیبه هم زړه نه کیږی په داسی حال یی وگورم که پر ما مین ندی او زما پر وړاندی کوم حس نلری نو دومره اندیښنه د څه لپاره؟

ولې دومره نارامی او اضطراب؟ سترگی می په ټولی کوټه کی وگرځولې نو تازه پوهه شوم چی زه چیرته یم! ټول ځای می له نظر نه تیر کړ ښکلی کوټه وه د ټولو تجهیزاتو سره سترگی می شاته واړولی او کرکی نه می بهر وکتل د هوټل حویلی ته په کتلو پوهه شوم د پلار هوټل می دی.

په کرا می وویل: کولای شو ولاړ شو؟

زما په غږ هغه خپل سر له میز نه پورته کړ یوه معنا داره نظر یی راته وکړ، او بیا سر یی وښوروه او له میز نه پورته شو له هغی لاری چی ویلې وه پټه لاره ده د هوټل شاته ورسیدو ابراهیم او همغه هلک چی سام یی ورته غږ کوه ولاړ ول.

ابراهيم مخكى راغى او په هغه حال كى چى زما موبایل يى راته راکووہ ويى ويل:
پرون شپه مې د هوټل له دهلېز نه پيدا كړ پوه شوم ستا دى او هو يوه بى نومه
شميرى درته خو پيغامونه استولي دى او پيرى اړيكى يى هم ونيولى نو ځكه اړ شوم
موبایل خاموش كړم.

همدا چى غوښتل مې خپل موبایل واخلم اديب لاس وويوړ او د ابراهيم له لاسه يې
موبایل كش كړو او په غوسه يى په هغه حال كى چى ماته كتل نورو ته وويل: زما دا
خبره خپل په غوږونو كى ونيسي، دا خبره همدلته پاتى كيږي كه دا خبره له دى ځايه
بهر ووتله نو پوهه شې چې خپله مو خپل په لاسونو خپل قبرونه كينلې، اوس هم د
موټر كيلې ماته راکړې زه خپل موټر چلوم تاسو هم زما شاته راشي.
هلته حاضر ټولو كسانو په دواړو سترگو وويل، اديب ماته اشاره وكړه چې موټر ته
پورته شم همدا چى د موټر سيټ كې كيناستم.

اديب - د موبایل پسورد دى څه دى؟

خبره يى د حكم كولو په څير وه له دى رقم خبرو كولو او رفتار كولو نه يى گنگسه
وم هغه هم د پسورد غوښتنه نه ، نه دا شونى نده، احمقى حرم اوس څه كوى
پسورد! ما خپل د موبایل پاسورد د هغه ... د هغه نوم كيخودلې وو، د حل لارى پيدا
كولو په لټه وه چى بيا يى په غوسى وويل: وا دى نه وريده چى څه مې درته وويل؟
دى لعنتى موبایل پسورد دې څه دې؟
د ژبې په بنديدو بنديدو مې زه ، زه وكړه او ومى ويل: ه ... هغه ... پ... پا... پسورد
يى هغه..
اديب- هله زر كوه.

سترگى مې پريو بل وتړلې او جدا جدا مې وويل: A , d , l , b ..

بى له هيڅ خبرى د پيغامونو په لټولو بوخت شو ، ژوره ساه مې واخيسته حس مې
كړ چى په پسورد پوه نشو، ځكه كوم خاص ريكشن يې وه نه خود!

ادیب- احمد څوک ده؟

حرم- پوهه نشوم.

ادیب- څه ندی چی پری پوهه نشی، وایم احمد څوک دی دا احمق څوک دی؟
چی له شلو څلو یی ډیر درته زنگ وهلی او تر لسو یی ډیر پیغامونه درته پریښودلی
هووووم؟ ځواب راکړه؟

د هغه د خبرو په اوریدو یی جام پاتی وم له دی حرکتو یی حیرانه وم! د دی لپاره
نه چی أحمد ولی راته زنگ وهلی یا پیغامونه یی راته استولی؟ ځکه پوهیدم چی
هغه راسره مینه لری خو د دی خبری هضم راته سخته وه چی کله چی ادیب زما پر
وراندي کوم حس نلری نو دومره اندیښنه او اضطراب د څه لپاره؟

په لرزنده غږ می وویل: بڼه نو هر څوک چی ووسی اصلا تاته یی څه؟ او هسی هم
ته په کوم حق خپل مغز زما نه په دومره پوښتنو په عذاب کوی؟
پوهه شوم چی کوم ځواب نلری د موټر د حرکت سره می سر د ښیښې خواته واړوه
او وروسته له ډیر بیروبار د موټر پر دریدو می سترگی په همغه سمټی دیوالونو
ولویدی دومره له دی دیوالونو نه می زړه په تنگ وه چی فکر می کاوه زما په سینه
ایښودل شوی.

حال می بدتر کیده، همدا چی حویلی ته ننوتلم نو سترگی می په خپله کورنی ولږیدی
زما سترگو په زړه تنگون سره خپل پلار لټوه هغه انځور چی ما په خپل ذهن کی
جوړ کړی وه د هغی په خلاف یی ماته مسکا کوله مگر زما مسکا له غم نه ډکه وه په
همغه درد او غم می پری پری وویل: زه د دومره مینی لایقه نه یم، زه هغه لور چی
تاسو پری ویاړ کوه نور نه یم ... پلاره..

د تل په خیر یی غیږ کی ونیولم او د ویننتو په سری یی ښکل کړم او په نرمی یی
وویل: ته زما همغه نازکه او ضدي لور یی، وگورم یوی ناروغی ته داسی په گونډو
کړی اصلا می فکر نه کاوه، ته د دې خبرو څخه زیاته ځواکمن او غښتلې یی.

د هغه د خبرو په اوریدو د ادیب وروستی خبرو ته می پام شو چی وویلی ول باید وویو چی د خوړو له امله می معده خرابه شوی وه او بستر وم! پلار د سترگو په اشاره د نورو شتون ته راته پام کړ پوهه شوم زما د بښیگی لپاره یی دا کار کړی آن مور می باور کړی وه چی زه مریضه شوی یم. لومړی می مور بیا ټولو زما د حال پوښتنه وکړه، په ستړیا خپلی کوټی ته لارم سر می په بالښت کیښوده په فکرونو کی وم چی حمیدی ترور په غږ له خپلو فکرونو بهر شوم او نیمه له ځایه پورته شوم. هغې وویل: ارامه اوسه لوری یواځی می غوښتل حالت دی وگورم. حرم- زما په اندیښنه مه اوسی اوس ښه یم.

حمیده- ښه یی؟؟ هووم وگورم دا څنگه ښه اوسیدل دی؟ که ښه یی نو دا دروغ د څه لپاره؟ په دومره کلونو کی هیڅوک تا له ما ښه نه پیژنی ټولو ته دوکه ورکولی شی آن مور ته دی مگر ماته نه، پوهیږم هغه شپه دی هیڅ هم ونخوړل وروستی ځل هم له ما سره وی وویاه وگورم دا حرم چی د زړه هر راز یی له ماسره وه نن رانه څه پټوی؟

ترور خبری کولی او ما ژړلې هغه کار چی په دی ورځو کی زه پری اخته شوی وم. په نیولی غږ می وویل: تروری پرون شپه په اصل کی..... خبره می نیمه کی پاتی شوه ستونی می وچ شو له ویلو یی، حمیده ترور په هغه حال کی چی زما بدن ځای ځای یی کته گواکی زما د ټپونو په لټه کی وه؟ بیا ځلی یی سترگی پورته کړی او په حیرانتیا یی راته وکتل او په همغه رقم کتلو یی په بند، بند ژبه وویل: حررررررر ... دا ... دا ... زما غاړی ته یی اشاره وکړه چی د هغه وحشی انسان د نوکانو چاپ پری وه بیا ځلی یی وویل: ادیب! زه پوهیدم دا هلک ... خبری منځ کی یی ولویدم او ومی ویل:

نه تروری که هغه نه وه نپوهیږم څه به شوی ول آن فکر کول د هغی شپي په اړه ما له منځه وړي.

حمیده- هیسسسسس لوری ارامه اوسه یواخی د یو بد خوب پشان ورته فکر وکره او هیر یی کره، له الله نه شکر چی ته یی بیا مور ته راکړی.
د موبایل د زنگ په غږ یی له غیر نه جلا شوم
مینه وه د اوکی کولو سره سم مینی په غوسه وویل: وه اجلی دا ته په کوم دوزخ کې یی؟ پوهیږی چی خوم خُل دی چی درته زنگ وهم؟ او پیغام پریږدم؟ اصلا ته.....

حرم- مینی! هیله کوم صبا پوهنتون کی گورو.
مینه: اووو ته صب..

خبره می ورته په نیمه کی پریښوده او اړیکه می پری کره، خپله کتابچه می د بالښت له لاندې نه راواخیسته او د زړه درد می پری ولیکه په دی ورځو کی خومره بی تفاوته شوی یم! د ژوند په تورتمونو کی ښکیله شوی یم، نپوهیږم دا تورتم به ما تر کومه ځایه یوسی؟

حس کوم په دی نړی کی بندی یم.
هر څه راته بی رنگ او خوند دی.

نه خوشحالی می حالت ښه کوی او نه هم غم می خپه کوی، نور راته اړینه نده چیری اوسم څه خورم، څه اغوندم، نه راته ساعت مهمه ده نه نیټه. دا ورځی کرا کرا په داسی یو انسان بدله شوی یم چی خپله می د پیژندلو نه یی عاجزه یم. گواکی هغه ټول د ژوند شور رانه تللی دی. نور له هغه خوشحاله شیبو او بی باکه خنداوو خبر نشته، نور له هغه ځان جوړلو او لکه کوچنیو مستی او ساعتږی کولو خبر نشته زه ودریدم او لری شوم له هر څه هغه هم ډېره لری....

حس کوم زه ددی ځمکی له خلکو څخه نه یم ..
هر څه په ما کی غلط ول آن مینه او پیداښت می.....
ټول زما د نابودی لپاره پورته شوی
دا یعنی تیره کیدل هغه هم سره تیره.

وروستی خط می پر ورقي وليکه او سر می کينوده.

په صبايي د هره ورځي په خير پوهنتون ته روانه شوم همدا چي قدم می پوهنتون کی کينود غوښتل می احمد پيدا کړم نور يی وخت رارسيدلي وه چي د هغه حساب د هغه په لاس کې ورکړم، او لیونتوب ته يې د پای ټکي کيږدم. د پوهنتون لری ترينه نقطه کی د ونی سيوری ته ناست وه، همدا چي زه يی وليدم له خپل ځای نه پورته شو او مسکا يی پر شونډو خوره شوه گواکی کوم بل فکر يی پر سر لره په انديښنی سره يی وويل: حرم درته په انديښنی وم ښه يی؟

يوه شيبه می د هغه پر ځای ځان وليد، زموږ دواړو حال يوشان وه، هغه پر ما زړه بايللی وه او ما په بل چا، ده زه غوښتم خو ما دې نه غوښت! او ما يوڅوک غوښت چي هغه بيا زه نغوښتم! خومره ريشخند تئوري ...

هغه خبری کولی او ما ورته کتل، کاش چي په پښو کی می د بل چا د مينی ځنځيرونه نه وای....

کاش دا لیونی زړه لاس له دی لیونتوب واخلي....

کاش کولای می شوای يو څوک د هغه پر ځای خپل ژوند ته راوړم، او خپل زړه ورکړم! شايد احمد ما ته مناسب وو؟

نه ... نه دا به بې انصافی اوسپړي زما زړه کې د ده لپاره کوم د مينی احساس نشته، زه د بل چا د هير کولو لپاره د ده څخه گټه نشم اخيستي.

مگر نه..... نه کيږي!!!

ستونی می صاف کړ او خبری می پيل کړی: گوره احمده! گواکی کوم ځای کی کومه غلطی شوی ده، تر دی مهاله ته ماته له يو ملگری او ورور ډير څه نه وی، او کېږي هم نه نور دا.....

احمد- دا څه ها؟ حرم، د پوهنتون ټول انجوني ماته د حسرت په سترگه گوري مگر زما سترگی تاته په حسرت گوري، يواځی يو ځل يی ومنه، يو ځل اجازه راکړه خپل ځان درته ثابت کړم، باور وکړه ته به هم راباندی مينه شې، زما مينه دومره پاکه ده.

حرم- ومې ويل چې نه كيږي نه كيږي.

احمد- اخر په ما كي څه كمې ده؟

حرم- كمې په تا كي نه په ما كي ده، هغه زړه چې ته غواړي ما بايللي، ته ترټول ښه ما

درک کولې شې پوهه شه نشم کولې ..

احمد- حرم!

دا ځل يې زما نوم په نيولي غږ وويل او يو څاڅکي اوښکه يې هم راتويې شوه، دا

دويم ځل وه چې د يو سړي سترگو كي مي اوښکي ليدلي! څوک وايي سريان نه

ژاري؟

مگر سړي انسانان ندي؟

مگر زړه د درزا لپاره نلري؟

څومره دروغي قصي پدي اړه (د سريانو ژړا) جوړې دي.

گواکي دا د ښځو کار دي....

کله چې يو سړي ژاري فکر کوم وخت او زمان دريږي.

د هغوي زړه ژاري ...

يو لوی توپير د ښځي او سړي په ژړا كي شتون لري..

ما د پلار په ژړا مصيبت وپيژنده هغه وخت ډېره کوچني وم اووه کالو وم، هغه

محال چې پلار مي زما يواځيني کوچني ورور راته په خاورو كي خښوه، هغه وژړل

او اوس دا.....

د دي شيبې د ليدلو توان مي نه درلوده.....

هغه په چغو چغو ژړل او خپله اخري خبره يې په لړزانده غږ ويلې: دا ورځي تيرېږي

حرم مگر الله دي ستا له دي کار څخه تير نشي ...

د دي شيبې د ليدلو توان مي نه درلود، اوس پوهه شوي وه چې د ژوند د دومره

ستونزو او بدبختيو لامل مې همغه د احمد ښيراوي وي. کاش خدای د هغه د ښيراوو

تر څنگ زما دعا وی هم اوریدلی وایې! پورته شوم او ځان می ټولگی ته ورسوه د مینې په لیدلو می د غوسی رگ د چویدو په حال کی وه.

حرم- بیعقلی نجلی خدای دی وواوه مگر تاته می نه وه ویلی چی زما شمیره ځان سره پټه وساته ها؟

مینې حیران، حیرانه راته کتل او زه زه په ویلو یی وویل: حرم ما یواځې ...

حرم- تا یواځی څه ها؟ ته پوهیږی نن می خو واری د مړینی غوښتنه کړی هیڅ پوهیږی؟

مینه- حرم احمد هغه هلک دی چی ټول ورسره مینه لری ته بختوره یی چی هغه ته خوښه کړی یی نیت یی خیر دی آن.....

حرم- غلی شه. غلی شه... بل ځل داسی حماقت ونکړی.

مینه- اندیښنه مکوه حرم جانی نور هر څه کوی وکړه، ځکه زه نوره نه یم.

مینې د دې خبرې د ویلو وروسته له غوسی په ډکه خیره یې، څوکی خوشې کړه او د ټولگی اخر څوکی ته لاره، هغه ورځ می ټوله ورځ سترگی دروازی ته وی مگر احمد رانغی څه وشول؟ داسی نه کوم کار وکړی؟ یو زرو یو خبری می په فکر کی راتللی د زړه او ذهن ترمنځ بڼکیله شوی وم حس می کوه اسمان می پر شا ایښی دی گواکی ژوند زه د بدبختی په جامو کی رانگارلی وم.

مینې په غوسه ناکه خیری ټولگی پریښود ورپسی ورغلم د کړکی تر څنگ غلی ناسته وه څوکی می راکش کړه او ترڅنگ یی کیناستم. سترگی می په یو بل کلکی کړی ژوره ساه می واخیسته او خبری می پیل کړی.

حرم- پښیمانه یم بښنه غواړم، پوهیږم تل دی خپه کوم خو ته ماته ډیر ارزښت لری کاش چی پوهیدلی اوس په څه حالت کی یم.

مینه- حرم په رښتیا هم نیوهیږم چی ستا په ژوند کی څه تیریږی؟ زه تا بیخې سمه نه پېژنم چې ته څوک یی؟ څه کوې؟ کولای شی وواپی؟؟ ولی باید هر څه ستا د ژوند پټ پاتی شی آخر ته څوک یی؟؟

حرم- اړینه نده چې په هر څه پوهه شی په همدې پوهه شی بسنه کوي چې.. چې زه په یو بل چا مینه یم هغه هم د لیونتوب تر حده نه احمد او نه غیر له هغې بل هیڅوک دی لیونی زړه ته لاره نشی موندلی همدا..... او په همغه شیبه له ځایه پورته شوم.....

په لاره کی له هیلې او مسیح سره یوځای شوم او د کور په لور روان شو په لاره کی د مسیح تیلیفون ته د نارون اړیکه راغله. په یوه شیبه کی د مسیح د څیری رنگ والوته او پری پری یی وویل: ان...ان.... انا جانه..... څنگه شونی ده؟ هغه ورځ نارون خپل د نیا د مړینی خبر راکړ او پلار می په همغه شیبه ټول کورنی ته ټکټ وکړ او تخار ته لاړل هر څومره چې زیاد می غوښتل په هغه ورځ له خپلی کورنی سره ووسم، خو دومره می حالت خراب و چې د تلو وس می نه و، هغه شپه می پلار زما څخه په پټه د ادیب نه هیله کړې وه چې دلته زمور کور ته راشی، ترڅو زه کور کې یوازی پاتې نشم.

د کړکۍ څنگ ته ولاړه وم د لمر د سترګې د ډوبېدو ننداره می کوله، د مرجان به اواز د سوچونو د نړۍ نه راووتلم...
مرجان- حرم حمیده ترور تاته غږ کوي!
سر می د "سمده" په بڼه وښوراوه او پسې روانه شوم..
حمیدې ترور چې په پام سره د چایو پیالی ډکولې وویل: حاجی صیب ادیب نه غوښتنه کړې چې د هغوی تر راتګ هغه دلته پاتې شي ترڅو دوی تاته په تشویش نه وي.

ددې په اورېدو می سر کوږ کړ او ومې ویل: عجیبه ده لکه هغه ته چې زما بڼه اوسېدل مهم هم وي؟! نه به راتلای..
حمیده - اوس خو راغلی او خپلې کوټې کې ناست دی او زما نه یې وغوښتل تاته غږ کړم مهم کار درسره لري..
پوه شوم حتمن د هغې منحوسې پېښې په اړه پوښتنه کوي نور به څه وي!؟

حمیده ترور- واخله دا د زعفرانو چای مې تیارې کړې درسره یې یوسه، پیالې مې راواخیستې او د ادیب د کوټې خواته راروانه شوم، همدا چې کوټې ته راوړسېدم یوه اوږده ساه مې وایسته، منفې فکرونه مې د ځانه وشړل او دروازه مې وټکول، شېبه تېره نه وه په زړه رابښکونکي اواز یې وویل: دننه راشه ..

همدا چې کوټې ته ننوتلم په لیدلو یې زما زړه بې واړه په درزا شو، لاسونه مې د ډېر استرس نه د خولې لامده شوه، د کړکۍ څخه یې دباندې حویلي ته په ځیر کتل یو شېبه مې بخیلې وشوه، بهر فضا کې داسې څه وه چې دې ورته داسې ډول کورې؟ اې کاش چې زه همغه فضا وای چې ده راته همداسې کتل..
را وگرځېده او په سترگو یې راته پر څوکی د کښېناستلو اشاره وکړه، پیالې مې خپل د لاسونو د لړزا په کنټرول سره پر مېز کېښودې، په هم هغه استرس مې د ستونې اوبه تېرې کړې او مې ویل: کار دې راسره درلود؟

په مبابیل مصروف و یوازې د سر په ښورولو یې وویل: تر دې بدتره یې حق و د بې عقله.

بیا یې خپل د مبابیل پاڼه زما مخ ته ونيوله او ویې ویل: همدومره بس دی که ادامه ورکړې؟

د سترگو وړاندې مې د وینو ډک او شین مخ انځور شو ادریس و! پوه شوم چې تراوسه یې بند کې ساتلی، څه دروغ ووايم زړه کې مې هیڅ رحم ورته راغی..
حرم - دا چې دا مردارخور دې ودی حال ته رسولی مور دې خبره ده؟
زما په خبرې مسکا وکړه او همغه حال کې وویل: په داسې ناموسي خبرو کې دې لا زه نه یم پیژندلی کلیوالي نجلۍ، په دې وخت کې زه خپل د مور څه چې د هیچا خبره نه اورم.

حرم - کیږي ووايې زما سره دې څه کار و؟
د چایو پیاله یې واخیستل پر څوکی یې تکیه وکړه او د چایو غږپ یې تېر کړ، ویې

ویل: داسي معلومیري چې تلو ته دې تلوار دی؟

حیرانه وم چې اوس دی زما څخه څه غواړي؟ دومره نخرې د څه دپاره؟ د زړه او مغز په منځ کې مې راگیره وم

زړه مې ویل: دا سړی درباندي مین دی خو د منلو یې انکار کوي.

مغز مې ویل: دا داسي سړی نه دی چې د مینې او محبت په نوم څه وپېژني.

د مایل په غږ مې د فکر د نړۍ نه راووتلم، مینې زنگ وهلی و، یو فکر مې ذهن ته راغی ومې ویل: بلی احمده اورم؟

د مینې د اواز څخه مې د هغې د حیرانې څهرې اټکل کولای شو ..
مینه - احمد؟ زه یم مینه ..!

حرم - ښه سمه ده سهار دې وینم.

مینه - حرم لیونی شوې یې؟

حرم - وروسته خبرې کوم اوس الله پامان.

د احمد د نوم په اخیستو د ادیب د تروشي څهرې په تماشه وم، لکه چې د احمد نوم چې کومه اسماني بلا وي د هغه په سر ..

په قهرجنه انداز یې وویل: دا بې عقل څوک دی؟ کاکا مې ستا ددې لیونتوب نه خبر دی؟؟

سترگو ته یې څیر شوم او ومې ویل: په تا پورې هیڅ اړه نه لري ته څه حق لرې ها؟ بل وار دومره حق ځان ته مه ورکوه چې زما شخصي ژوند کې لاس وهنه وکړې ښاغلی ادیب.

د دې خبرو د ویلو وروسته په تیزو گامونو د کوټې څخه راووتلم.

{ ... ادیب ... }

نن مې د کاکا په ډېر زنگونو او درخواستونو چې غوښتل يې دلته راشم او کور کې اوسم، ترڅو حرم يوازې ونه اوسيدې راغلم، نه مې غوښتل چې حرم ووينم، خو نه پوهېږم ولې مې راوغوښته! تر کومه چې مې حرم پيژندل هغه داسې نجلې نه وه چې د هر چا سره واوسې خو دا احمد نوم ...

نپوهېږم ولې چې کله يې د هغه نوم يې اخيسته زغمل يې راته سخت و، او چې هغه ورځ مې د هغه عکس د واتساپ په پروفایل کې ولېده جذاب او ښکلی هلک وو، ويلای شم چې هره نجلې په ژوند کې دداسې هلک هيله او ارمان لري..

هغه شپه په بيحد فکرونو او کش مکش کې راباندې سبا شوه، کاکا مې همغه ورځ باندې بيرته کابل ته راغلی، سهار وختې ابراهيم د کاکا د راوستلو د پاره لار، سهارنۍ مو د حرمسره کاکا د په شتون کې وخوړه، د کاکا د خبرو مطابق ټوله کورنۍ يوه اونۍ وروسته د تخار نه راځي، او کاکا ژر د حرم لپاره راغلي وو ځکه چې يوازې وه!

{ ... حرم ... }

تقريباً دوه ورځې تېرې شوې او زه کور کې د پلار سره يوازې وم، د نارون سره زيات په اړيکه کې وم، په زړه يې دروند غم پروت و، لکه د مور د مرگ غم چې يې بيرته تازه شوی وي، يوه شپه پلار مې د ډوډۍ خوړلو لپاره بهر دعوت کړو تل داسې بلنې مې د پلار د خوا کېدلې خو دا ځل يوازې وم، او کورنۍ نه وه، هغه ورځ مې هېڅ زړه تگ ته نکېده زړه کې مې يو ډول بې کراری وه، هرڅومره چې د پلار څخه مې وغوښتل چې بل ځل به د کورنۍ سره لار شو خو د پلار په ډېر ويلو لارو، پوهېدم دا هرڅه زما د حالت د ښه کولو دپاره دي، خو څه پوهېده چا چې زخم راکړي هغه مرحم هم راکوي!

هغه شپه يو شانداره هوټل ته لارو، دننه هوټل ډېر ښکلی و او په ژوندۍ بڼه موسيقي هم غږېده او ميلمانه هم ډېر وه، د ځينو د لهجو داسې ښکارېده چې

افغانان وي او پېر وخت كيږي چې د هېواد نه بهر ژوند كوي. د پلار په غوښتنه مې پېر خواره د ميز په سر ترتيب شوه.. سوشي، د پوځي سوپ، كباب او همداسې خواره هم وه، ټول دې فضا كې خوشاله وه، دې خوشالۍ پېر دوام ونكړ، د مرميو د ټكونو سره ټول هوټل گډوډ شو، ټول وارخطا او وېرېدلي وه، څو مسلح كسان هوټل ته راننوتل، هوټل كې په فيرونو سره د هوټل ټوله فضا د ماتو بښينو نه ډكه شوه، په تورو نقابونو سره يې د شيطانانو غونډې پر خلكو حمله وكړه، هغه ورځ د قيامت ورځ وه ټول خپل او خپل كورنيو د ژوند د ژغورلو دپاره كوشش كاوه..

خو انسان څنگه دومره بې رحمه كيداى شي؟

دهغې پيښې هضمول دومره راته گران و چې ان اوس مې هم زړه ټوټه ټوټه كيږي. كه ووايم چې دوزخ مې د سترگو وړاندې و دروغ مې ندي ويلې....

پلار مې زه كلکه غېږ كې نيولې وم، ټول د تېښتي په حال كې وه فكر مې كاوه نور نو اخر ته رارسېدلې يم، يو وار مې ټول بدن سور شو فكر مې وكړ روح مې د بدن نه ووتل، هر څه مه د سترگو په وړاندې لکه روښنايي داسې ښكارېده.

اته ساعتته وروسته.....

{ ... ادیب ... }

سبا مې يو مهم قرارداد لاس ته راوړو د سام سره مې خبرې وكړې ځينې ومې غوښتل دلته راشي، سام په حقوقو كې ماستري كړې وه نو ومې غوښتل په ځينو حقوقي كارونو كې رهنمايي راته وكړي...

مبايل ته مې زنگ راغى، ابراهيم و، همدا چې ځواب مې وركړ اواز يې نيولې راغى ...

- حاجى صيب ...

اديب - په كاكه مې څه شوي ابراهيم؟

ابراهيم - اوس روغتون ته روان يو هلته بيا خبرې كوو.

كه څه هم واټن مو تر روغتون لږ و خو ماته لکه كلونه دومره شوه، همدا چې روغتون ته ورسېدم د ابراهيم په لټون شوم، د سام په اشارې چې د دهليز اخر ته يې وكړه

ومې کتل ابراهيم په غمگينه مخ به دهليز کې ناست دی، ژر مې ځان ورته ورسوه ..
ادیب - ابراهيمه ته ښه يې ووايه وروره ته ولې....

خبره مې پوره نشوه چې سترکې مې پر کاکا ولگېدې چې پر تخت باندې لکه بې روح
جسد پشان پروت وو او اکسیجن يې په خوله کې وو ...

په بېرې سره اطاق ته دننه شوم همدا چې اواز مې پری وکړو سترگی يې پرانیستی،
هغه وخت مې فکر اوکړ چې وينه مې بدن کې جريان ومنده ژوره ساه مې واخيسته
په بند ژبه مې وويل: ها..... حال مو ښه دی؟؟

د سترگو په اشاره يې پوه کړم چې حال يې ښه ده. لاس يې خولې ته وړاندې کړ
کوښښ يې کوه چې اکسیجن پورته کړي، بې له ځنډه ډاکتر راغی او لاس په کار شو
اکسیجن يې لږ لږې کړو، کاکا څو ټوخی وکړل او وی وويل: زويه حرم ...
د حرم د نوم په اخیستو سره مې وينه بدن کې وچه شوه.
ادیب- په حرم څه شوی؟ نه چې هغه هم تاسو سره ...

خبره مې ستونې کې وچه شوه او په بېرې له اطاق ووتم، ابراهيم له ډاکتر سره د
خبرو په حال کې وه لکه د برق په څیر مې ځان ورسوه هغوی د پانویک (عصبي
شوک) په اړه خبرې کولې، یعنی حرم ته عصبي حمله راغلې وه. زه حیران پاتې وم.
د خولې اوبه مې تیرې کړې په سختی سره مې ډاکتر ته وويل: ښه، حرم اوس
چیرته ده؟

ډاکټر- ناروغ مو په عاجل خونه کې ده غوښتل مې تاسو سره یوه مهمه موضوع
شریکه کړم له ماسره راشئ.

د دهليز په اخر کې يې یو خونى ته اشاره وکړه، او زه هم د ډاکټر په قدمو پسې
روان شوم.

ډاکټر- ادب صاحب مېرمن حرم له دې وړاندې هم دې حملې سره مخ شوې ده دا
دوهم ځل دی د ناروغ حالت ښيي چې هغه له روحي پلوه په بدترین حالت کې ده
حتی د زړه گراف يې هم نورمال نه دی.

ډاکټر خبرې کولې او زه د هغه په اورېدو ځای پر ځای لکه بې روح جسد پشان ولاړ وم، گوتی می پر ویښتو کی خینی کړی ، له ځان سره می وویل څنگه امکان لری چی زه دومره بی رحمه اوسم. اصلاً د انسان کلمه زما څخه په تېښته وه، په داسی حال کی چی پوهیدم هغه انجلی زما لپاره څه حس لری خو ما بیا هم نالیدلي گڼه. دهغې دا حال زما له لاسه دې.

په ډیر ټینگار سره می وغوښتل چی یو ځل یی له نږدې یی وگورم. کله چې خونی ته داخل شوم سترگې می د اطاق پر شاوخوا وگرځولی حرم د بې ځانه جسد په څېر د کوټې په منځ کټ کې پرته وه اکسیجن یې پر پوزه لگول شوی و، او بدن یې د زرگونو لینو په وسیله له لویو ماشینونو سره وصل وه، د هغی خواره واره ویښتانو یی د سپوږمی په شان مخ یی ور پټ کړی وه، پر ځان می نعت وویل، د هغې د دی حالت مسؤل زه وم. نور می توان نه درلود چې هغه په داسې حال کې ووینم له خونی بهر ووتلم.

د معایناتو له پای ته رسېدو وروسته زما په ډېر ټینگار کولو سره کاکا راضی شو چی کور ته لاړ شی. شپه خپل په همغه تیارو او وحشتونو مخ پر خلاصیدو وه، د لمر وړانگې د ځمکې پر مخ په خیره کېدو وه. نن شپه لکه د کال په خیر تیره شوه. ټوله شپه له ځان سره په جنگ وم دا هغه موضوع وه چې زه یې ټول شپه ویښ وساتلم او د سگرتو په ځکولو کې می تېره کړه. نه پوهېږم چې څویم سگرت می ځکولی و.

— لا هم د حرم څخه خبر نشته؟؟

د سام غږ و چې زه یې له ژورو خواشینونکو او غمجنو فکرونو راووېستم. د سر په ښورولو او د سگرت وروستی دود له خپل غمجنه سینه څخه په بهر کولو سره می وویل: نه. پوهېږې، نه را یادېږې چې وروستی ځل می کله دعا کړې وه او له خدا څخه می څه غوښتي وو؟ خو دا ځل له الله څخه د حرم صحت غواړم.

سام- د ځمکې لورې خدای هواروي زموږ کار يوازې د کوچنيو تېږو لرې کول دي نو بيا دومره ځان ولي ځوروي؟

دوه گوتې مې د غوږ شاته ايښې وې او د سخت درد د کرارولو لپاره مې مساج کول داسې ښکاره کېده لکه مغز مې له کاره لوېدلی وي. پورته شوم او د هغه خونې پخوا روان شوم چې حرم پکې بستري وه، لا مې څو قدمه نه وو پورته کړي چې ډاکټر په بېرې او بې ځنډه زما مخې ته ودرېد د داسې حالت په ليدو سره مې په بدن کې وينه يخه شوه. په يوه لحظه کې مې د زړه درزا تيزه شوه.

و مې ويل: کومه بده پېښه خو به نه وي شوی؟

په شونډې يې مسکا راغله او وی ويل: ميرمن حرم په هوښ راغله، غوښتل مې چی تاسو ته ووايم.

له خوشحالی نه پوهيدم څه وکړم په تيزو قدمونو سره خونې ته ننوتم د هوسې په شان سترگی يې چت ته نيولی وه، زما په ليدلو يې کوښښ کوه چی پورته شی هغه لحظه نه پوهيدم چی څه احساس مې درلوده هغې خبرې کولی او ما يې مخ ته کتل په لرزانه غږ يې وويل: پلار، پلار مې چيرته ده او څنگه ده؟ ځان مې راټول کړ د ارامېدو هڅه مې وکړه او و مې ويل: دا اندېښنه پرېږده کاکا مې روغ رمټ دی.

د ډاکټر په راتگ او په دې ويلو سره چې بايد ضروري معاینات ترسره کړي له خونې څخه بهر شوم. حرم دوه ورځې نور هلته پاتې شوه او په دې دوه ورځو کې ما هېڅ جرئت ونه کړ چې ديدن ته يې ورشم سره له دې چې ټوله ورځ د روغتون د محوطي څخه و نه وتم خو يو ځل مې هم هغه ونه ليدله. په ما کې د هغې سره د مخامخ کېدو توان نه و.

په کوم حق به مې هغه لیده؟

زه وم چی د هغې د دی ټولو دردونو او کړاوونو لامل شوم ...

ځينې وختونه چې پرې فکر کوم له خپل ځان څخه مې کرکه کيږی..

نن د حرم د رخصتېدو ورځ وه.

له ابراهيم سره مو د رخصتې کارونه خلاص کړل او د حرم د اخیستلو لپاره يې خونې ته لاړم. هلته يې له خپل ډاکټر سره خبرې کولې. همدا چې سترگې يې پر ما ولگېدې له ځايه راپورته شو او د دهليز لور ته روان شو.

{ ... حرم ... }

ژوند يو نه ختمیدونکی عذاب دی، لکه چې تل د مرگ او ژوند تر منځ بند پاتې شوی یم. نن پوهه شوم چې دی ژوند زما قسمت پر دردونو او کړاوونو پوری تړلی. کاش هغه بدبختی پيښی له ځان سره وړې وم. کاش د هغوی څخه یوه زه وم چې اوس د ابدیت په آرام خوب ویده دی. کاش د مینې په دی درد نه وای اخته. خو ژوند ماته را زده کړل چې! کله چې طوفان پای ته رسیږي، تاسو د طوفان کیفیت یاد ته نه راوړی چې څنګه راغلو او تاسو څنګه ژوندي پاتې شوی؟ حتی ډاډه نه یاست چې آیا طوفان پای ته رسېدلی دی یا نه؟

خو یو شی څرګند دی کله چې د طوفان نه ووځی تاسو هغه څوک نه یاست چې په طوفان کې داخل شوی وی. دا ټول د ژوند هغه طوفان په اړه دی چې تاسو یې تجربه کوئ. په دی دوه ورځو کې به می تل پلار سره خبرې کولې. نه می غوښتل د دی پيښی په اړه کورنی ته ووايې ځکه د نارون، هیلې، او مسیح د غم ټغر لا ښور وه. نن مې د تګ ورځ وه، که څه هم ډاکټر اجازه نه راکوله خو نور هلته پاتې کېدل می نه شو زغملای. په دې موده کې ډاکټر راته د ادیب په اړه خبرې کولې چې هغه یو لحظه هم له دې ځايه لیرې شوی نه و. خو ولی یو ځل هم زما د هوبښ راتلو وروسته زما لیدو ته را نغی؟

د دې پوښتنې سره مې په خپل ځان يوه مسخره مسکا وکړه. ځان سره مې وويل آه
ليونی حرم هسې نه چې ځان دې د هغه لپاره ارزښتمن گڼلی وي؟ مخ می کړکی ته
واړه چی په یو آشنا غږ په ځان شوم.
ادیب- چمتو یی؟

ورخطا شوم دا غږ هغه و چې شپه او ورځ مې د اورېدو ارمان کاوه. کلمی او جملی
می له ذهنه په تېښته ول لکه د گونگیانو په شان ولاړه وم. نیم نظر می پر سر او مخ
ورواچوه، نه دا اوس هغه ادیب نه وه ، هغه مغرور او ځان غوښتونکی چی پر
ادیب- حرم ...

دا ځل یی غږ ستری او خپه وه دی غږ په اوریدو می د هډوکو مغز وسوزېد، د هغه
خواره واره ویښتان او اندیښمن حالت له ما څخه د خبرو توان واخیست.
هیڅ می ونه ویل او بې له ځنډه د دهلیز په لور روانه شوم، څه شوی پر هغه؟ ولی
یی هغه خوشحاله څیره کې خپکان ښکاری؟ څو شیبې وروسته ادیب زما څنگ ته
راغی دواړه د روغتون د انگر په لور روان شوو، ابراهیم د څو ساتونکو سره له څلورو
خواوو ته آماده ولاړ ول په څو ثانیو کې یوه تور رنگه موټر زموږ مخې ته ودرېد.
د مخامخ شخص په لیدو سره می سترگو کی اوبښکی راغلی.
ځان می د هغه په غیږ کی پټ کړ.

— پلار جانه.

پلار می چی پر سر او مخ ښکلوم په زرگونه شکرونه یی پر ژبه راتلل، له دې چې زه
ژوندی وم شکرونه یی ویستل، د ابراهیم په غږ د خپل پلار له غږې جلا شوم
ابراهیم- حاجي صاحب دلته چندان ښه امنیت نشته ښه به وي چې موټر ته دننه
شئ.

د پلار له غیږ جلا کیدو سره د موټر په شاته سیت کی کښېناستم. ادیب په خپل موټر
کی په موږ پسې روان شو. یو شیبه هم د پلار له غیږ بیله نشوم په نیول شوی غږ مې
ووویل: پلار جانه

پلار- ووايه زما نازولی لوری.

— ه... هغه مو...ر

زما خبره لا پوره شوی نه وه چی پلار می د خبری منخ کی دننه شو او په جدې او قاطع ډول یی وویل: حرم جانې پوهېږم چی له ډیری مودی راهیسی ستا او ستا د مور ترمنخ اړیکي سمی ندی، خو په دی پوهه شه چی مور دی تاسره ډیره مینه لری، فکر اوکره که مور دې پوهه شې چی پدی ورخو کی تاسره څه پیښ شوې او هغه خبره نده نو قیامت به راوولې...
ما د هغه په غیږ کی نور هم ځان ټینگ کړ او ومی ویل: مهمه نده چی ورته گرانه اوسم ماته بسنه کوی چی تاسو لرم.

حاجی صبور- آه زما لیونۍ لوری، ته زما لپاره ډیره مهمه او د قدر وړی، تر ننه می پر تاسو هیڅ قېد او شرط ندی ایښی او تل می ازاده پریښی یی خو د دی موضوع په اړه ستا او نارون څخه مې زړه ټول دی خو هیلې او مسیح ته انډیښمن یم.
پوهېږم ته او نارون له خپل عمر څخه ډیر هوښیار او پوه یاست او په ژوند کی پخوالي ته رسېدلی یې، ان شاءالله یو ورځ به ستا اړیکه دخپلی مور سره هم ښه شی.

د پلار د "پخوالي" کلمه مې په ناخوښ او ژور ډول په ذهن کی ځای ونیو. عجیبه ده، خلک تل وایي چی ځینې کسان له خپل عمر او کال څخه زیات پخېږي او هوښیار دې خو نه پوهېږي چی هغوی دردونه او کړاوونه گاللي دي تر څو دې پخوالي ته رسېدلي وي. لکه خښتې چی په سوزونکی بټۍ کې ایښودل کېږي تر څو دې پخوالي ته ورسېږي.

په غمجن او خواشیني غږ مې وویل: که یوه ورځ له ما څخه تېروتنه وشي، نو څه به وشي؟

حاجی صبور- پوهېږم دومره هوښیاره یی چی داسی وخت به هیڅکله رانشی.

— ورسېدو.

د ابراهيم په غږ سره می د پلار له غیږ جلا شوم او د کور انگرې په لور روان شوو. ابراهيم یو غټ پسه زموږ پخو ته حلال کړو په دی باور چی وینه توپونه د آفت د راتلو څخه مخه نیسی. څه یو بی معنی عقیده، د حیوان حلالول باید د الله خوښي لپاره وی نه د بنده ښپو ته، خو پوهیدم، پوهیدم که څه ووایم د تل په خیر به بی گټی او بی مانا وی. د حمیدی ترور په ډیر ټینگار سره مجبوره شوم چی درې ځلی د هغه حیوان له سر څخه تیره شوم او دا ووایم: اه خدایه ما وبخښه. "دا چې د حیوان له سر درې ځله تیر شی دا بدعت او حتا کفر دی"

حمیدی ترور په ډیری مهربانی سره خپل غیږ راته خلاصه کړه، مرجان هم اوښکی توپولې مسکا می وکړه او په شیطانی سره می وویل: نه یم مړه مرووو جانې داسی مه ژاره هله نژدی راشه. زما چلند په کور کې له ټولو سره یو شان و خو د الله د رضا لپاره له حمیدی ترور او مرجان سره ډېر مهربان وم. نه مې غوښتل چې دوی داسې احساس وکړي لکه دوی چې زما په وړاندې خدمتگاران وي ځکه چې په یاد می دی کله چی شپږ کلنه وم له خپلې مور سره د گاونډي کور ته د کار لپاره لاړو په هغه ورځ مو ښه پیسې وگټلې که څه هم کار کول او حلال رزق گټل خپله یوه عبادت ده خو د دوی په وړاندې غرور او کبر څخه کار اخیستل یوازې تکبر دی او خدای متکبر کسان نه خوښه وی. خدای موږ ټول یوه شان او یو حقوق باندی پیدا کړی یو، خو دا چې امیر وي یا غریب دا بیا د خدای کارونه دی. ټول د سالون په لور روان شوو اه خدایه له دی ټولو نعمتونو مننه! ما د حمیدی ترور په لور وکتل او ومې ویل: ولا ریښتیا یې ویلې چې هیڅ ځای هم د انسان خپل کور ته نشي رسیدلی.

ترور په ریشخند او نرم آواز سره وویل: څه وشول هوووم دا کور خو ستا لپاره زندان وه.

ومی ویل: همممم ولا چی قدر یی را ته معلوم شو او په دی خو پوهیږی چې په هر

خه کی خیر پت وی وگوره دا بهرنی فضا زما لپاره نده همدا چی ازاده فضا کی قدم کیږدم لکه د بم، خامخا یو افت راځی. خوله می کړه کړه او ومی ویل: دا هم زموږ نصیب دی.

څو ورځې تیری وی خو د مینی هېڅ خبر نه و. پوهېدم که نن دلته وای د هغه حیوان پر ځای به یې زه حلال کړی وم... حق یی وه. ځینې وختونه د مینې د شتون لپاره له خدای شکر وباسم ځکه هغه ما ته ملگري او همراز وه، مخ مې د خاله حمیده خوا ته واړاوه. او ومې ویل: تروری کیږی چی موبایل مو ماته راکړی، پوهیږی هغه لعنتی پینې کی زما موبایل

حمیده خاله- بس ده لوری، نور د هغی پینې یادونه مه کوه واخله دا... خبره یی لا پوره نشوه چی په چالاکی سره می تری موبایل واخیست د ایمیل په دننه کولو سره می خپل انستاگرام پرانیست، چی د مینی له زرگونو مسیجونو سره مخ شوم.

مینه: حرم ته چیرته یی؟

وژنم دې حرم

چیری یی جینی غواړی لیونی می کړی؟؟؟

گوره چی مخ ته می رانشی گنی وژژژژنم دی...

..... د پیغامونو شمیر یی ډیر وه نری مسکا می پر شونډو راغله له ځان سره می

وویل: اه قربان شم له داسی ملگري ..

څومره بڼکلی ده، چې ستا په نشتون کې یو څوک تا یاد کړي. پیغام مې واستوه، او بیرته اف شوم.

{ ... ادیب ... }

د حرم په رسولو او دا چې ښه ده زړه مې ټول شو، او د هوټل خوا ته راهی شوم. درې شپې او ورځې کيږي چې خوب راباندې حرام شوي وو، ټول وجود مې درد کوه، همدا چې اتاق ته ورسېدم ویده شوم، د شپې تیارې د لمر رڼا خپل په تور خادر کې پټه کړې وه. چې ناڅاپه دروازه په شدت سره خلاصه شوه، په دروند غږ یې له خوبه وینس شوم او ژر مې توفانچې ته لاس کړ چې سام خپل لاسونه هوا ته پورته کړل د تسلیمي په شان او ژر یې وویل: زه یم، سام، په کراره.

په لیدو یې ژوره ساه مې واخیسته او ځان مې پر کوچ واچوه، او غابونه مې وچيچل او په کنټرول شوي غږ مې وویل: څه وخت به زده کړي چې بې له دروازې ټکول اتاق ته رانشي؟ ویلي مې وي چې یوه ورځ ستا په دې کارو عزرائیل دې کیدم احمق او مړ کوم دې.

سام په تنده ژبه وویل: که عالی جناب خپل تلفون ځواب کړي، نو زه به مجبور نشم چې بې له اجازې راشم! د خدای لپاره یوار دا لعنتی مایل دې پر وخت ځواب کړي؟

مایل ته مې وکتل چې اوس د میز په سر و، چې د شلو نه زیات زنگونه او اته ناځواب پیغامونه یې په صفحي ښکاریدل..

ستړی ستومانه مې وویل: ښه اوس دې ولیده جوړ و روغ یم اوس کیدی شي ما یوازې پرېږدي.

کرار زما تر څنګ کیناست او وویل: څه وخت ورته وایي؟

په یوې سترګه مې ورته وکتل او ومې ویل: د څه په اړه غږېږي؟ څه ووايم؟ او چا ته یې ووايم؟

سام- نور پټول د دې حقیقت ناممکنه ده، حداقل زما څخه خو یې مه پټوه، خپل په سترګو مې وکتل چې په دې څږ ورځو کې څه حال دې و. هغه شپه چې کله ادریس غوښتل په حرم تیر.....

د هغه احمق د نوم په اورېدو وینه مې په جوش راغله اور مې واخیست ومې ویل: بس کره احمق د هغه مردار انسان نوم زما مخ ته مه اخله.

سام- ښه هغه ورځ څه؟ هغه ورځ چې ابراهيم د حرم مډايل يې راوړ او د يو هلک په اړه ورسره وغږېده، ومې لیده چې څنگه دې په غوسې سره حرم ته دې کتل، اوس هم دا پېښه همدا چې پوه شوې چې حرم باندې څه کارونه شوي لیونی شوې.

ادیب- د خدای لپاره بس کره سام، حوصله مې نشته باور وکړه اصلا ستا دې دچټیاټو وخت نلرم.

زما مخ یې په دواړو لاسو کې ونیو او ویې ویل: څه ها؟ زما کومه خبره ستا له نظره دروغ ده؟ وروره پوهیږې ته راته تر ځان هم مهم یې، ما چې ورور نه درلود پلار مې نه درلود خو ته راته تر ورور زیاد وی پلار وي پوهیږې مور مې تر ما تاسره ډېره مینه لري، ستا د دې حالت د لیدو توان په ما کې نشته، دا ظلم پر ځان مکوه او ورته ووايه.

خبره یې په نیمايي کې مې کیښود او په ستومانی حالت پورته شوم او تشناب ته لاړم، د اوبو نل مې خلاص کړ او سر مې تر اوبو لاندې ونیوه د سام خبرې مې مدام لکه غږیز پیام زما غوږنو کې انگازی کولې. لاسو سره مې د ښېښې پر مخ بخار (تفت) پاک کړ او ځان ته مې وکتل، هغه سترگې چې په ساړه نظر هر یو یې د ځان څخه لرې کول. اوس څه وشول! څه وشو چې د یوې انجلۍ کرم نظر ته پریشان او اړ دی؟ د تشناب څخه په وتلو فکر مې کول چې سام تللي خو خپل پر ځای وچ ناست و. ادیب- نه ځې؟

سام- نچ؛ تر څو خپل ځواب تر لاسه نکړم یو گام هم د دې ځایه نه اخلم.

ادیب- نو تر قیامته همداسې په کمین کې اوسه.

د ځایه پورته شو په داسې حال کې چې لاسونه یې سره قفل کړي وو، په جدی او کلکه یې وویل: نو د حرم د واده سره موافقت وکړه هغه وخت

غوږنو مې بندل شول د دې خبرو د اوریدو توان مې نه درلود، سترگې مې پټې کړې مدام مې حرم په سترگو کې وه هغه بې پروا او بې له ډار سترگې هغه څه وو، چې د نورو څخه یې بیلوه، څنگه مې کولای شو هغه د بل تر څنگ وویښم؟ لاس مې موټی کړ

او په ټول توان مې پر ميز ووهه چې ورسره د ميز شيانو تیت او خواره شول
سام- ارامه اوسه. ما يوازې وويل، ته فکر وکړه که کوم ورځ ...
اديب- د باندې ووځه.

سام بغير د نور څه ويلو روان شو، او زه پاتې شوم د يو نړۍ پوښتنو سره چې د
ځان څخه مې بار بار کول بيا هم سکرېت زما تر گوتو تر منځ ځای پيدا کړو، د نن
پيښې مې تر ياد شو د حرم خبره مې پر سترگو کې ځای واخيست د هغې سترگې تر
هغه ستومانه و چې نور وژاړي؛ د يوې تياره کندنې په څير د ډار څخه ډکې خو نا
ترس!!! په رښتيا هم چې کله ټول شيان تا ډاروي او پر سر دې راځي مگر بل څه هم د
ډار لپاره پاتې کيږي؟ خو اوس هم د هغې خندا د مخکې په څېر بې پروا او سرشاره
و

کله چې يې خندا بېرته مخکينې حالت ته راتله او ځان يې نه پيژنده!!!
نرمة مسکاء مې پر شونډو راغله او ناپامه مې وويل: بلاخره يوې کيلوالۍ انجلۍ زما
زړه تر لاسه کړو او زه! اديب خان يې پر ځان مين کړم! تلفون مې واخيست بې له
دې چې ساعت ته وگورم زنگ مې و واهه د څو شيبو وروسته ځواب مې تر لاسه کړ
سام- عجيبه ده چې اوس دې خپل د کوټې څخه وشړلم او بيا راپسي زنگ واهه؟
هغه هم په دې نيمه شپه.

سات ته مې وکتل: دوه بجې وې، په شرميدلی غږ مې وويل: پام مې نه و سبا غږې
.....
سام زما خبره پری کړه او ژر يې وويل: نه نه خبره دې وکړه هسې هم په دې تشويش
راباندې خوب حرام دی.

اديب - همممم کيږي چې سبا پوهنتون کې حرم تعقيب کړي؟
سام - واضع وغږېږه .

اديب - غواړم پوه شم چې حرم د چا سره ناسته او ولاړه کوي او په هر څه پوه شم
او د دې خبرې نه نښه کاکا مې او حرم پوه شي.
سام - پر دواړو سترگو ولې نه اخير وربنده پر يواځينې ليور يې حق لری همداسې

ده كنه؟

اډيب- سام خوله دې بنده كړه كنه خپله يې درته بندوم اوس هم ورځه ویده شه

{ ... حرم ... }

د لمر رڼا ځمکه يې په خپل ځادر کې پوښلي و، په نيم تړلو سترگو باندې شاوخوا ته مې وکتل او له دې چې خپل په کور او خپل په کوټه کې وم شکر مې وويسته، داسې احساس مې درلوده چې نوې د مورې پيدا شوي يم د لومړۍ ورځو په شان خوشحالی سره مې ځان د پوهنتون په تيارولو شوم، د مينه په ليدو حالت مې تغير وکړو. اه څومره مې زړه د دې انجلۍ پسې خفه وو، که څه هم مينه غوصه وه خو هغه مهربانه او پاک زړه يې دومره غوسي او قهر ته نه پريخودل.

حرم- اه انجلۍ باور مې نه كیده چې يوه ورځ دومره به دريسې خفه شم.
مينه - حرم پوهيږې پرون شپې راهيسې راباندې خوب حرام شوي زر قسمه فکرونه مې مغزو ته راته، وگورم ته خو ښه يې كنه؟؟
حرم - بد بوټی بلا نه وهي زړه دې ټول ونيسه يخی مار.
مينه د مټو څخه چونگاری کړم او په غوصه يې وويل: ته نه سميرې؟
په وړوکی شوي سترگو مې ورته وويل: ستا په مقابل که نه .

زما په دې خبری دواړو په گډه وخنډل، او خپل شاخوا ته مو پام نه و، سترگې مې پر يو ناشنا اشنا باندې ولگيده هغه خبېرې ته مې وکتل او حيرانې مې وويل: دا نو دلته څه کوي؟

مينه - څوک يادوي حرم؟؟

حرم - مينې وگوره هغه هلک چې د پوهنتون د دروازی تر شاه ولاړ ده.
مينه - ومې ليدو ومې ليدو، حرم جانې رښتيا هم چې خالق يې ښايسته دی وگوره

ته، خومره بنایسته یې خلق کړې.

حرم - اه مینه نکیرې چې یوار د انسان په خبر وغږېږي؟

هغه ورځ ما سام ولیده چې مونږ یې تر نظر لاندې نیولي و، کله چې زما نظر یې ولېد نو نږدې راغی، اه چې هغه وخت د مینې هغه لیونتیا خبری د سام د رانږدی کیدو په وخت کې زه له خندا مړه کړم، دا انجلی پر هر حال کې خپل ټوکی کوي د سام سره په خبرو وم چې بلا وهلي احمد زمونږ تر منځ راغی او و یې ویل:

احمد - حرم شکر چې جوړه او روغه دې وینم د شپې راته مینه وویل درته په تشویش وم.

د خبرو په کولو اندیښنه یې په څېرې کې ښکاریده د سترگو په اړولو یې خپل ځای ته یې فکر شو او لږ تر شا شو او بیا یې وویل: رښتیا ښه یې؟

د دې جملې په ویلو سره د پښو نه تر سره تر نظر لاندې یې وې نیولم، ډار مې په زړه و چې سام په دې خبره پوه نشي چې کاش ...

احمد - خو ځلی مې درته زنگ وکړ خو ځواب دې رانکړ.

حرم - همم پوهیږې هغه شپه زمونږ ژغورل یوه معجزه وه څه ورسیرې چې تلفون واخلم.

احمد - اه وبخښه زما پوښتنه احمقانه وه کنه؟

ومې ویل کیدی شی چې وروسته کفتريا کې سره وغږېږو او خپل د ملگر.....

خبره مې نه وه پوره کړي چې وویل: حتما حتما وروسته بیا سره گورو

سام - معلومېږي چې نژدې ملگری دې ده؟

د سام غږ و چې زه یې په خود راوړم، په بنده ژبه مې غوښتل اوضاع کنترول کړم چې مینه وویل: ملگری څه دا هلك مین دی.

په گواښ لرونکي انداز مې نوم ورڅخه واخیست: مینی...!

سام هک پک پاتي په حیرت وویل: مین؟

وخت د تښتیدې و مخکې له دې چې بله بلا راباندې راشي د مینې لاس مې کلک

واخيسته او ومې ويل: اوس بايد لاره شم بيا خبرې کووو.

د جگو گامونو سره د څنگ څخه يې تيره شوم، او هر څه مې تر خولې راغله مينې ته مې وويل..

دويم سات د درسي که څه هم زړه مې نه غوښت خو له مجبوري کفتريا ته لارم او د احمد سره خبرې مې کولي چې يو اشنا غږ مې تر غوږو شو، د هغه خبرې په کتو توان د دريدو نه وه داسې نه چې زه خوب وينم؟

په نرم اواز يې وويل: گراني انديښنه مې وه درته.

څه؟ ما سم واوريدل؟ گراني وويل؟

شاوخوا مې وکتل شايد يو بل چاته يې ويلې اوسپړې؟ خو نه امکان نلري ماته يې راکتل، په ذهن کې کومې خبرې راته هغه مې تحليل کول چې بيا يې زه يې مخاطب کړم.

- حرم گراني ته ښه يې؟

د سترگو په پټولو مې خپل لاس چونگاری کړو، ترڅو که خوب اوسپړې راويښه شم خو نه دا خوب نه وو حقيقت وو.

په حيران انداز په بند، بند ژبه مې وويل: ا ... د ... ی ... ب ... ادیب ...

گنگس او حيرانه دی حالته وم نه چې دا هلک ليونی شوي؟ بيا مې وويل: ته دلته؟ خیرتي ده؟

اديب - دا نو څنگه سوال شو؟ مگر نه شم کولای چې خپل د کوژدنې ليدو ته راشم!

د هغه په خبره خوله مې له حيرت خلاصه پاتې شوه، نږدی وو د پير حيرت څخه مې سترگې له کاسي را ووځې، لکه چې يا زه ليونی شوی يم، يا دا خوب دې؟ يا هم نو دا هلک واقعا خپل د حد نه تير شو، بې له دې چې خپل شاخوا ته پام وکړم ټول مونږ ته حيران کتل حتی مينه او احمد، نژدې شوم او د تنده مې وويل: دا کارونه څه معنا لری؟ نور يې بس کړه دا حماقت دې دا پوهنتون دی نه لندن که نه

زما د لاسو په اخيستو په داسې حال کې چې زما سترگو ته يې کتل احمد او مينه

یې مخاطب کړل او ویې ویل: که څه هم تاسو سره آشنایې نلرم خو د حرم ملگری زما هم کیږي او که زمونږ د کوژدې شیرني غواړي نو زه مو په خدمت کې یم.

خپل د خبرې د خلاصیدو وروسته یې په دروند نظر احمد خواته چې هک حیران ولاړ و مخ کړو او ویې ویل: هرڅومره چې خارج ته تللې او روشن فکر اوسیرم، بیا هم زړه مې نغواری یو سړی دې زما د کوژدني شاوخوا وگرځي او خبری ورسره وکړې، د دې وروسته زما کوژدنی ته مزاحمت ونکړې، په اجازه مو ...

هر څومره چې مې غوښتل ځان ورنه خلاص کړم هغه نوره هم کلکه نیولم په داسې حال کې چې پسخند یې واهه احمد ته په اشاره کولو یې کرار وویل: که نغواري د دې هلک ژوند د ادريس غوندې شي نو لکه انسان بچې پشان زما سره راشه. د هغه د غوسې څخه سرو سترگو ډاره ولم او پوهېدم که په خبره یې ونکړم نو تر کوم حد به لیونتوب وکړې.

ورسره روانه شوم خو د غوسې څخه مې په گواښ لرونکې انداز وویل: کله چې ابراهیم زما پسې پوهنتون ته راغلو او زه یې ونه موندم او پلار مې خبر شو هغه وخت په څه ځواب ورکړی خپل و دې کار ته ښاغلي ادیب خان؟

هغه بغیر د څه ویلو راکتل چې ما په همغه غوسه خپل بکسه راوخیستل او ورسره روانه شوم، د پوهنتون څخه په وتلو نظر مې په سام او ابراهیم ولگیدو، او هک حیرانه شوم! خو وروسته پوهه شوم چې د مخکې نه پلان همدا و، نور نو حیرت مې له حد زیات شو اخیر دا هلک څه غوښتل؟ ادیب د ابراهیم څخه د موټر کلیانې واخیسته او د موټر تر شا کیناست او زه هم مخکې سیټ کې کیناستم، زما د کښېناستلو سره سم موټر په حرکت شو په لاره کې زر رقم پوښتنې مې ذهن ته راغلل چې د ټولو ځوابونه د ادیب سره و.

دواړه خاموش وو، هېڅ خبره مو تر منځ ونه شوه پوهېدم که زر پوښتنې هم وکړم بیا هم بې ځوابه پاتي کیږي، دومره پریشانه وم چې د موټر په دریدو د شیشې نه مې باندې وکتل هماغه مخفی لاره هوټل ته چې ځي همغه وه، هغه شپه مې یاد شو، دا نو

څنگه حالت دی د دې حالت هضم راته سخته وه د ادیب غږ سره په خود راغلم.
ادیب - نه چې د دعوت کارت ته منتظره یې؟ را ښکته شه.
بیا هم زما د عقل او زړه تر منځ جنگ پیل شو.
ماغزه مې ویل: دا کار حماقت دی په یاد دې نده چې پلار دې په څومره باور ستا
ستاینه یې وکړه؟

زړه ویل: لیوننتوب پرېږده دا هلک بیګانه نه دې ادیب دې، دی تاته کوم زیان نه درسره
وی.

زه مینه وم هغه هم د جنون تر حده، مگر هلته چې مینه وي زړه د عقل خبره مني؟
د زړه په فتوا د مینې لاره مې وټاکه که څه هم عقل راته دا لاره د خطر نه ډکه ښوده
....

کاش هغه ورځ عاقل وای خو مینه نه!!!!
د هماغی دروازی تر شا وم چې په بیحد خراب حالت ورته راغلې او تللې وم، ادیب د
کوټې دروازه خلاصه کړه او دننه د تلو یې وویل، په اندیښنې دننه شوم د لاسو په
قفل کولو په جگ اواز مې وویل:

حرم - کیدی شي راته د دې کار د کولو توضیح راکړي؟ یعنې دا څه مطلب چې راشي
زما پوهنتون ته او ما خپل کوژدنه معرفی کړي؟
ادیب - غږ دې ښکته کړه پوهیږې چې د کاکا په څېر مې مهربانه نه یم.

احساس مې کاوه چې زما د کمزورتیا تارونه یې خپل د گوتو ترمنځ کلک نیولي دی،
زړه مې بنده شو. دا سړی واقعاً نه پوهیږي چې له مېرمنو سره څنگه چلند وکړي.
نه! داسی باید ووايم چې له ما سره چلند نه شي کولای. زه هغه ښه پېژنم دا ادیب تل
له نورو څخه متفاوت! او مغرور. په پوره بیغمې په کوچ کېناست او په خپلو دواړو
سترگو یې ماته اشاره وکړه چې زه هم کېښم.

حرم- وخت نه لرم چې کېښم، خبرې دې وکړه!
ادیب- لکه د انسانانو په څېر خپل په ځای کینه کلیوالې نجلۍ!

حرم- کېناستم، وگوره، اوس کېناستم، ښه! اوس راته ووايه چې د دې ټولو کارونو
دليل دې څه دی؟

اديب يوه شیطانه موسکا يې وکړه او ويې ويل: دليل؟ ايا ته زما سره مينه نه کوی؟
ايا تا نه غوښتل چې...

حرم- يوه شېبه صبر وکړه! ته خو اصلاً له مينې څه پوهېږې او کته صاحب؟ هوم؟؟
اوس دې عقل دې خبرې ته رسېږي؟

اديب- هيسسس!! که بيا ... که يوځل بيا زما په وړاندې داسې بې ادبانه خبرې وکړې،
نو خپله به د خپل بد حالت مسؤله اوسېږي، پوه شوې؟؟ وایم چې پوه شوې؟؟

دوهمه کلمه يې دومره جدي او له غضبه ډکه وويل چې زما په بدن کې وينه وچه
شوه، ژبه مې هم بنده شوه، يوازې مې سر و خوځاوه او تسليم شوم. هغه خپله تکيه
له څوکۍ واخېسته او يو قوطي يې پر مېز کېښود.

اديب- دا ستا دی، نه يې خلاصوي؟

په حيرانۍ مې ورته وکتل او په شک مې وپوښتل: دا څه شی دی؟

اديب- خپله يې وگوره.

قوطی مې را واخېست او خلاص مې کړو يو د وروستي ماډل موبايل پکې ايښی و.

لا مې موبايل ته په ځير ځير کتل چې په پوره وقار او آرامۍ يې وويل: پرون دې
وويل چې موبايل نه لرې، نو دا مې درته واخيست.

نه، دا بلکل يو خوب و! هغه سرې چې تر پرون پورې زما د وينې تږی و، اوس زما
خيال ساتي؟ يوه کره موسکا مې وکړه او ومې ويل: ضرور نه ده چې زما لپاره
اندېښنه وکړې، زه دا نشم منلی!

اديب - چا له تا وپوښتل؟ حوصله نه لرم چې له تا سره بحث وکړم، دا واخله.
بله دا چې، ما د تره سره خبرې کړي، اړتيا نشته چې نورو ته څه وضاحت ورکړې.
اوس پاڅه، ابراهيم به تا ورسوي.

دا سپري نور واقعاً زما د ژوند او مرگ صاحب ځان حساب کولو! ايا ممکنه وه چې د داسې يو سپري مينه په زړه کې ونه لوبېږي؟ هغه په بشپړ ډول له نورو سپريو جلا و. هغه له دوديزو قوانينو سره سازگار نه و، هغه د خپلې نړۍ قوانين لرل. که څه هم داسې امرونو ته يې غوسه راغلې وه خو خوشحاله هم وم او بې اختياره مې پرشونډو مسکا راتله. آرام له ځايه پاڅېدم، لا مې لا يو کوچنی واټن له دروازې سره لرلو چې له شا يې په کراره او شيزان غږ وويل:

اديب- هااا ياد مې شو د موبايل پاسورډ دې هماغه د مخکيني موبايل پاسورډ دی ا ... د ... ی ... ب ...

هغه کلمې ورو ورو او روښانه ادا کړې، او د همدې خبرې سره مې زړه په سينه کې سخت درزا پيل کړه. هغه په ما طعنه وهل؟ پوه شوی و چې د هغه نوم مې خپل د موبايل پاسورډ کيڅودلی وو؟ نڅاپه، د هماغه ورځې صحنه راته ذهن ته راغله هغه ورځ چې ادیب غوسه او ستړی زما د موبايل پاسورډ وپوښت.

اه، احمقې نجلی! آخر دې خپل ځان رسوا کړ! وگوره، تا خو خپل په لاسونو ځان تورې کندی ته وغورځولې! په زړه کې مې سل او زر لعنتونه پر ځان ولگول. بې له ځنډه له خونې ووتلم، چې ناڅاپه مې سترگې پر ابراهيم ولگېدې. هغه د عسکرو په څېر د دهليز يوې څنډې ته ولاړ و، لکه چې د تيارسی حال کې وي. قدمونه مې تېز کړل او نېغ ورته ورغلم. همدا چې غوښتل يې خپل کار توضیح کړي، خو ما پريښخود او په تند لهجه مې خپل زړه په ده خالي کړو او ومې ويل: دا کار ستا څخه لرې وو ابراهيم! ما تا ته خپل د ورور په څېر کتل، خو تا داسې يو کار زما حق کې وکړو؟

ابراهيم- حرم، باور وکړه زه په دی کارونو نه وم خبر، وگوره، دا ټول يو سوء تفاهم و، زه د ښاغلي ادیب سره وم چې د هغه يو ملگري مور ته خبر راکړ، او ويې ويل چې د پوهنتون د هلکانو څخه يو نفر تاته مزاحمت کوي، مور بغير د وخت تيره ولو راغلو چې وگور چا جرئت کړې تاته مزاحمت وکړي؟

د هغه له توضیحاتو سره، زه پوه شوم چې اصلي ویره مې دا وه چې د احمد موضوع زما کورنۍ ته افشا نشي، خو دلته خبره اوږده شوه...
حرم- بس، بس! پېر چاپلوسې مکوه، اوس کېدای شي لار شو؟ ټاکل شوې چې نن مې مور دوي راشي، او اوس چې ستاسو د حماقت له برکت درس ته ولاړه نه شوم، نو ښه به وي چې لږ تر لږه خپل کور ته وختي ورسېږم.

ابراهیم- ښه، اوس ما بخښې او کنه؟
ما اوږې پورته وغورځولې، لکه چې اصلاً مهمه نه وي، او په بې پروايۍ مې وويل:
همم، لا هم نه! يالله، زر شه، بايد ژر کور ته ورسېږو.

نن راه بندې او گڼه گوڼې بيحد زيات وه، بلاخره له سختې ستړيا سره کور ته ورسېدم. غوښتل مې د شپې لپاره خپل ځان ته خواړه تيار کړم، يوازینی شی چې کولای مې شو خپل ذهن پرې ارام کړم. خاله حميده په پخلنځي کې وه. کله چې يې زه وليدم، د تل په څېر يې خپل تاوده غېږ را پرانيست. زه ورو ورنژدې شوم او په بيحد ټيټ اواز چې يوازې هغه واورى ومې ويل: خاله، بايد نن شپه له تا سره خبرې وکړم. کولی شم ستا خونې ته راشم؟

هغې زما لاس کلک ونيو او د سر په ښورولو يې زما خبره ومنله.
مرجان چې موږ دواړه په بنگ، بنگ ولېدو په کنايه وويل: که ستاسې خبرې او اشاره بازي خلاصې شوې، نو کولای شو خپلو کارونو ته ادامه ورکړو؟
ما وخنډل او ورته ومې ويل: اه، مرجان! ته خو تل د کباب هډوکي يې، هر کار کې کار لرې گرانې!

او بيا درې واړه وخنډل.

د پخلنځي ځانگړي چپنه مې واچول او د پخلي کار ته مې ملا وتړله، ټاکل شوې وه چې نن شپه د هر چا لپاره د هغه خوښې خواړه تيار کړو، دلته بادنجان رومي، ماکاروني له ساس سره، سبزي چلو، او د دارچين ادويې سره شيربرنج دا د مور مې

تر ټولو خوښې خوږه وه. د څو ساعتونو کار وروسته، د خاله حمیده او مرجان په مرسته، ټول خواږه تیار شول. همدا چې د نارون غږ مې واورېد، له کاره مې لاس واخیست، او ټول د ښه راغلاست ویلو لپاره راووتو.

زه د دوی ټولو سخت منتظره وم، که څه هم زما اړیکې له هیله او مور سره چندان ښه نه وې، خو بیا هم، نن، کله چې مې هر یو یې په غږ کې ونیول، یو ډول آرام شوم. مسیح لا هم له خپل شوخ طبعي نه لاس نه اخیست، خو بیا هم، څو ورځې ټولو غمجن ښکاره کول، په ځانگړي ډول نارون. په دې څو ساعتونو کې، زحمت مې ایسته چې د نارون له خولې خبره راووباسم، خو بې فایده وه. هغه تل په خپلو سوچونو کې ډوبه وه، او دا چې نارون یو ډېر احساساتي نجلۍ وه، نو دا حالت یې چندان غیرطبیعي نه و.

کله چې پلار مې راغی، ټول د مېز شاوخوا راټول شو. مسیح هیڅ آرام نه و، تل یې له پلار سره خبرې کولې، خو ناڅاپه یې راته وکتل او په مسخره یې وویل: ښه، نو ته دا لس ورځې څه کول؟ کورم، ستا حال زما له حاله هم خراب دی! د هغه په خبره مې ډوډۍ په ستوني کې بند شو! ناڅاپه، د هغه هوټل پېښه مې ذهن ته راغله! ټول راته ځیر شوي وو! ژر مې د اوبو یو غږپ وڅښه، په زوره مې د یو مناسب ځواب موندلو هڅه کوله، چې پلار مې، د حالت د کنټرولولو لپاره، وویل: څه حال به ولري، تل یې د معدې له درد شکایت کاوه! حتی، ما فکر وکړ چې یو مناسب وخت ته به هند ته د ښه تداوی لپاره لاره شي.

هیله، چې لایې د دلمې ټوټه خولې ته ورله، د پلار خبره یې تکرار کړه: معده؟ او بیا یې په کنایه وویل: هسې نه، چې دا درد دې هم په همدې لسو ورځو کې پیدا شوی؟ د دې څخه مخکې خو دی معده جوړه وه!
حاجي صبور- هیلی بچي دا نو څنگه خبره ده؟ ته غواړی و وایې چې خور دې د دروغو تمثیل کوي؟ او ناروغ نه ده؟

د هغې د څه ويلو مخکې مور مې وويل: هيله سم وايي، حاجي صاحب! تاسو دا نجلۍ نازولې کړې ده، اوس يو کوچني درد هم د غټ مصيبت په څېر ښکاره کوي!

ما مور ته په ځېر، ځېز وکتل، د هغې خبرې مې سختې پر زړه ولگېدې. څنگه ممکنه وه چې تر دې حده له ما خفه وي؟ ايا دا دروغ نه و، چې ويل کېږي مور د اولاد پټ دردونه حس کولای شي؟ نو چېرته وه دا مورنی عاطفه؟ ولې يې هغه شپه زما حال درک نه کړ؟ ولې يې و نه پوهېده، چې زه دا ټول وخت د مرگ او ژوند تر منځ ولاړه وم؟ ولې؟؟؟ ولې؟؟؟ څنگه ممکنه وه چې دومره زما د حال په اړه بې پروا اوسېږي؟ هغه شپه، د يوې مور او لور ترمنځ، تندې، قهرجنې سترگې مخامخ شوې.

داسې چې دواړو يو بل ته د جگړې د پيل سترگې ووهلې، خو جوت و چې نه زه او نه هم هغه د دې جگړې د پيل نيت درلود. زه پوهېدم که يوه کلمه هم ووايم، نو لوی جنگ او جنجال به جوړه شي! ما خپل نظر له مور واراوه، سر مې ښکته کړ، او ځان مې د خوړو په خوړلو بوخت وښود. د ما ښام له ږوې وروسته، ټول د ستړيا له امله، خپلو خونې ته لاړل ما هم فرصت له لاسه ورنکړ او د خاله حميده ليدو ته لاړم.

لکه تل پشان، هغه د لمونځ پر ځای ناسته وه او قرآن يې تلاوت کاوه. ورو يې څنگ ته کښېناستم، کله چې ما ته متوجه شوه نو قرآن يې ښکل کړو او بند يې کړو. حميده- زه ستا د راتگ په تمه وم لورکۍ! راته ووايه، څه مهمه خبره ده؟ زه په خپلو خبرو کې زړه نا زړه وم، د خپلو گوتو سره مې لوبې کولې. چې هغې بيا وويل: تر نن ورځې پورې، موږ دواړه د يو بل ښه راز ساتونکي وو، نو اوس ولې چوپ يې؟

زه مجبور وم له يو چا سره خبرې وکړم، او څوک به تر خاله حميده ښه وای؟ ما د نن ورځې ټولې پېښې ورته بيان کړې. له اورېدو سره، هغه حيرانه شوه، آن تر ما هم زيات!

په حيرت يې وويل: لورې! ته پوهېږې چې دا يوه لويه تېروتنه ده؟ ته نه پوهېږې چې هيله او مسيح هم له تا سره په يوه پوهنتون کې دي؟ د کوژدنۍ نوم تاته درکول

او ستا ملگری خبر کول څه ماشومانه لوبه نه ده! هغه څنگه داسی کار وکړو؟
ما د هغې خبرې پرې کړې او ومې ویل: خو زما تېروتنه څه ده، خاله؟ ته پوهېږې چې
دا سړی یو سرزوره او وحشي طبیعت لري، تل باید لومړی خبره د ده له خولې
ووځي. اوس زه څه وکړم؟

حمیده: هغه حتماً د دې کار لپاره یو دلیل لري، کنه؟
— آه، خاله! وایم، هسې نه دا سړی راباندې مین شوی وي؟ هوووم؟ که نه، نو څنگه
ممکنه ده چې د ټولو پر وړاندې ما ځان ته منسوب کړي؟ او ما خپل کوژدن وبلې؟
حمیده- حرم! هوښیار شه، لورې! ته واقعاً لیونی شوې یې؟ زه هېڅ باور نشم کولی!
ته هماغه حرم اوسېږې، ته چې یو وخت به دې د لایلا او مجنون د مینې په کیسو دی
مسخرې کوله؟ اوس خپله لایلا شوې یې!

د خاله حمیده له خبرو سره، د سترگو مرغلرې مې پر مخ وورېدې. په ژړا سره مې
وویل: زه له کومه پوهېدم، خاله؟ چا ماته داسې خبرې کړې وه؟ که ویلي هم وایې
بیا به هم ما د دې پیچلو احساساتو درک نه وایې کړې؟ باور وکړه، خاله، زه سترې
یم! تر دې حده چې نور د دې طوفان زغم نه لرم. دا مینه مې وړانوي، خاله، مهرباني
وکړه، یو څه وکړه! بې له ده ژوند نشم کولی!

ژړا مې کوله او نور هم د خاله حمیده غېږ ته وړلنډه شوم او ځان مې پټاوه.
حمیده- هغه ډېره چې د تیشې ضربې نشي زغملی، د مجسمې کېدو ارزښت نه لري! د
سختیو پر وړاندې قوي اوسه، څو ستا شتون د تندیس او ارزښت وړ وي!
ما په همغه ژړا وویل: ایا دا ټول عذاب بس نه دی، خاله؟ زه د تندیس وړ نه یم؟ ما
دومره بې محبتې لېدلې ایا لږ د محبت او مینې حق نلرم؟
حمیده- لورې، مینه یوازې په خبرو نه ثابتیږي. مینه له کتاب نه اخیستل کیږي، ځکه
چې د هر کتاب پاڼه د مینې یوه، یوه خبره ده، مینه له زړه څخه تر زړه اړیکه ده.
پوهېږې، مینه څلور برخي لري:

احساس، اعتراف، غوښتنه، او صداقت.

دميني لومړنی برخه احساسات دي، چې له هر څه ښکلي دي! دوهم برخه، هغه وخت دی چې ته اعتراف کوې خپل د ميني. دريم برخه د غوښتلو هيله ده، يعنې کله چې ته د دې درد احساس کوې، هماغه شيبه دا ارمان کوې چې کاش خدای دا درد او غم تا ته درکړي، نه بل چاته. خو ټول څه پر يوه ټکي راټولېږي، او هغه صداقت دی! که صداقت نه وي، نو دا اړيکه نور ټينگه نه پاتې کېږي. تا دا څلور برخي په لوړ مقام سره تېر کړې، خو اديب څه؟ آیا اديب هم کولای شي دا سفر بشپړ کړي؟ ايا هغه تيار دې ستا د ترلاسه کولو لپاره هر کار وکړي؟

د دې خبرو له اورېدو سره، حيرانه او غمژن شوم يوازې د دې خبري تصور لا چې شايد اديب زما سره پاتې نشي، زه ليونۍ کولم. خو د دې پوښتنو ځوابونه زما سره نه و. د خاله حميده له غېږې را جلا شوم، او د خپلو اوښکو د پاکولو سره، مې يو زورکی موسکا وويل: زما لپاره اندېښنه مه کوه، سلطان بانو! زه دومره ناپوهه نه يم چې حماقت وکړم او ځان د بريادۍ کندی ته واچومچ.

زه پوهېدم چې زما دا خبرو هغه قانع نکره، ځکه چې هغې احساس کړی و چې زه په دې مينې کې له منځه تللی يم، خو چوپ پاتې شوه. ما د هغې مخ ونيوه او په همغه دروغجن انداز مې ورسره خدای پامانې وکړو او خپل کوټې ته لاړم. گروپ مړ و، زما د بخت نه، هيله او نارون دواړه بيده وو. ورو ورو، بې له غږه، د خپل بستر خواته لاړم. خپل موبایل مې راواخيست او د ثبت شوو شمېرو ته مې پام شو. د ټولې کورنۍ شمېرې پکې وې.

يو نيمه موسکا مې وکړه او ځان سره مې وويل: آه، يعنې دا مغرور انسان ځانته دومره زحمت ورکړی! د شمېرو په منځ کې، د هغه نوم مې هم وليد او ناخپه مې زړه په تيزۍ سره په درزیدو شو، داسې چې ته به وايې، هره ضربه يې د يو راز افشا کېدل و. د خپلې گوټې سر مې د غاښونو تر منځ ونيوه، او د مينې او محبت له ډک

زړه مې د اديب د واتساپ پروفایل ته څير شوم. د سترگو له کونجه، هغه ياغي او سرکشه نظر يې مستقيم کمرې ته نه و، بلکې د رازونو پک يو نيم نظر يې پکې پټ و.

دوه گوتې مې ورو د سکرين په منځ کش کړې، انځور مې رانږدې کړ، او نور هم د هغه نيم نظر په ژوروالي کې ډوبه شوم. دا نظر څه لري، چې زه يې لېونۍ کړې يم؟ ولې د دې نيم نظر اسيره شوې يم؟ که زمان او مکان زما په اختيار کې وای، نو د نوح (ع) له طوفان نه لس کاله مخکې مې غوښت تاته زړه وبايلم. تر څو تا تر قيامته پورې ناز کولای، او ما دى ناز اخیست. (ويل کېږي د نوح "ع" د طوفان وروسته د انسانانو عمرونه کم شول)

سل کاله به مې ستا د سترگو ستاينه کړې وای، درې زره کاله به مې ستا د وجود عبادت کړې وای، او بيا، د ژوند په وروستيو کې، به مې اجازه ترلاسه کړې وای چې ستا زړه ته ننوځم...

خو اوس، زما د زړه دروندوالی زما پر سترگو پرېوت. دا څه درد دی، چې د خپلې ټولې تريخوالي سره، بيا هم زما لپاره خواږه دی؟ او ښکوي يوه څاڅکى مې پر غومبرو راولوبد، او د ژړا سره مې ارام، خو ناهيلي زمزمه وکړه: کېدای شي چې ته ما ومنې؟ کېدای شي چې ته زما مينه قبول کړې؟ آه، که ته ما ومنې... خبره مې تر ستوني تېر نه شو، بلکې هلته بند پاتې شو. خو که نه، که ته زما نه يې نو دا دومره کارونه ..

سترگې مې له اوښکو پکې شوې، او د اديب انځور مې د باراني شپو په شان تار وليد. ناڅاپه، زما ذهن ته د هغه بهرني نجلۍ سره د اديب عکسونه راغلل. د خشم له شدت نه مې لاسونه په لږزه شول. يوه شېبه مې ټليفوني سکرين ته کتل، بيا مې ټوله دنيا تته کړه، او موبایل مې بند کړ. خپل ځان مې د کمپل په پوښ کې پټ کړ، داسې لکه چې د حقيقت له درده د ځان پټولو يوازینی لار همدا وي...

{ ... ادیب ... }

نن، د کاري ناستې له پای ته رسېدو وروسته، باید هوپل ته ستون شوی وای، خو د سام زنگ دا پلان بدل کړ. هغه راته وویل هلک(احمد) غواړي چې تر یوه ساعت پورې له حرم سره د یو مهم څه په اړه خبرې وکړي. شاید د دوستۍ وړاندیز وي! د دې خبرو له اورېدو سره، زما په رڼوونو کې وینه په جوش راغله حتی د دې تصور هم، چې یو بل کس حرم ته د دوستۍ وړاندیز وکړي، ما ته د زغملو نه و. ما او ابراهیم ژر ځانونه هلته ورسول. کله چې ورسېدم، ومې لیدل چې حرم له هغه هلک سره خبرې کوي.

هلک، رښتیا هم ښایسته او باوقاره و. هغه ډول خبره، چې هره نجلی یې د ځان لپاره غواړي، په ځانگړې توګه د پوهنتون په چاپېریال کې، هلته چې دا ډول اړیکې ډیرې عامې دي. خو زه؟ زه تر بل هر وخت زیات غوسه شوم. زه هغه حالت ته ورسېدم، چې بله لاره راته پاتې نه وه، پرته له دې چې حرم د ټولو پر وړاندې ځان ته منسوب کړم. او خپل کوژدنه یې معرفي کړم. زه پوهېږم، چې دا کار مې هر څه نور هم پیچلي او ګډوډ کوي، خو په پای کې څه؟ حرم اول اخر زما ده!

پس، کومه ستونزه نشته، خو ولې؟ ولې کله چې زه د هغې مخې ته ورځم، زما ژبه بنده شي؟ ولې د زړه خبرې نشم کولای؟ ځینې خبرې چې موږ یې پر ژبه راوړلې نشو یو عصبي ناروغي ورڅخه جوړېږي او هره ورځ مو د دننه څخه خوری. لکه زما د دې حال پشان.

{ ... حرم ... }

د لمر رڼا خپل وزرې د ځمکې په تیارو ښوره کړل او د شپې تور تم لمینځه لاړو، خزان راوړسېد له ځان سره یې ښکلي رنگونه راوړل. زه د دې موسم او د پاڼو د نخا مینه واله وم. دا فصل زما لپاره پېر خوږ و، ارامي احساسوله. هوا ورو ورو یخېده...!! گرم

کالي مې اغوستي وو، او خپل وېښته مې باد ته سپارلي وو، ترڅو د پاڼو په څېر په
نڅا راشي. د څو ورځو وروسته، بيا ټول يو ځای پوهنتون ته روان شوو. په لاره کې
مينې څو زنگونه ووهل، خو ما پرېکړه وکړه چې ځواب ورنکړم ځکه چې زه مينه ښه
پيړنم. هغې زما د کوژدې په اړه پلټنه کول.

په هماغه پخوانۍ ځای کې ناسته وه، پداسې حال کې چې له خپلو گوتو سره لوبې
کولې، خو چې زه يې وليدل، ناڅاپه په بېرته راپاڅېد او را روان شو.
مينه په حيرانتيا وويل: اه، حرم! ته تل له ماجراو ډکه يې! راته وايه، ستا د نامزادي
خبره ريښتيا ده که يوازې يوه اواز ده؟ يالله، زه را ته ووايه، وجنۍ!
حرم بالکل صحيح وايې! ايا دا امکان لري چې زه نامزاده شم او يوازينی نږدې ملگری
مې له دې خبره بې خبره وي؟ هوووو؟

کله چې دا خبره يې واورېده، سترگې يې کلکې پټې کړې او يو ژور ساه يې
واخيسته، لکه يو دروند بار چې يې له خپلو اوږو نه لرې کړې وي.
هغې زما بارڅوگانو ونيولې او په هيچان سره يې وويل: اه، پوهېدم چې دا يوازې
يوه شوخۍ ده... آيا ته د لومړي ليدنې په مينه باور لري؟
په گنکس ډول مې وويل: نه خو دا خبره له کومه راغله؟
مينه- ځکه چې زه په اول نظر په هماغه سرې (اديب) مينه شوم، شکر چې ستا
کوژدن نه دې اوس به زه ورباندې خپل فرصت استعمال کړم.

ځينې وختونه زه حيرانه کېږم چې دا انرژي چې مينه يې لري څنگه ممکنه ده، چې يو
انسان تل خوشحاله وي او کولی شي نورو ته خوشحالي راوړي؟ خدا مې نه بند
کېدل په قهقهه باندې مې خندل او همغه حال کې مې وويل: مينه، وای! له دې ليونې
زړه نه چې ته لرې، څو ځله يوه ورځ کې عاشق او زړه بایلونکی پيدا کوي؟
مينه- و گوره، وگوره سترگو ته دی، چې رڼاکوی او ځليږي، شايد دا هماغه...؟

د خبرو په نيمه کې مې خبره پرې کړه او غمجن ژغ مې ويل: دا هماغه دی، هماغه
چې ټوله خوشحالي يې را يرغمل کړې، زه يې وسوځولم او په خاورې يې بدل کړم.

ژړا مې ستونۍ راگير كې، خبرې مې بندې پاتې شوې.

مينه- كه هغه درسره هيڅ مينه نه لري، نو په كوم حق يې ته خپل ځان ته منسوب كړي؟ او خپل كوژدن يې معرفي كړي؟

حرم- كه ځواب راكړي نو پوهه به شم، احساس كوم لكه يو كاغذپران چې په هوا كې ځوړند يم. نه مې نږدې پرېږدي، نه مې له ځانه لرې كوي. نه پوهېږم، واقعاً دا سړي څنگه انسان دی؟!

د سړي هوا له شدت مې لاسونه يو بل سره ټينگ موبل، خو زړه مې لكه اور چې اخیستی وی مینه، زما د لاسو په نیولو سره، په خدا خبرې پیل كړې. مينه- حقيقي مينه بې پایانه او نه سترې كېدونكې ده. هر څومره چې زیات وركړې، هغومره زیات ترلاسه كوي، لكه څرنګه چې يوه څاهچ! هر څومره چې زیاتې اوبه ورڅخه واخیستل شي، نو هغومره جريان يې زیاتېږي، خفه مه اوسه، هر هغه څه چې ستا په خیر وي هغه كېږي. دا هم باید درته ووايم چې احمد تېره شپه ما ته زنگ وواوه، داسې ښكاري چې لېونی شوی دی ..

حرم- هیله كوم مینې خبرې مه كوه، دا هلك په نرمه لهجه نه پوهېږي. احساس كوم چې اديب زه تر نظر لاندې نیولی يم، باید احتیاط وكړم. باور وكړه، نور د بل عذاب دزغملو تاب نلرم.

مينه- باور كوم، احمد ماته پرېږده، هغه تېره شپه ويل چې خو ورځې لپاره دوی ته ځي، نو آرامه اوسي.

حرم- لاړ دې شي او د تل لپاره دې ورك شي.

ټوله ورځ د مینې سره وم او ورځ بيحد ژر راباندی تېره شوه او پوهه نشوم چې څنگه پای ته ورسیده.

د كتاب په لوستلو بوخت وم چې هیله په هیجان سره كوټی ته راغله، سترګې يې د اسمان دستورو په شان ځلېدې، تر كومه ځای چې هیله مې ښه پېژندله، دا لږ وخت پېښیدل چې داسې خوشحاله اوسي.

ما په حیرانتیا وپوښتل: خیرت خو دې! ولې دومره خوشحاله یې؟ هیلې وویل: ځانگړې دلیل نه لري، یواځې مې وغوښتل چې نن شپه لږ ځان ته توجه وکړم. دا بده خبره ده؟ هوم؟ حرم- نه، نه، ځکه چې ته ډېر کم خپل ځان داسې سینگاروي، نو دا راته عجیب ښکاره شو.

هیلې- هممم، ځکه زه اړتیا نه لرم آرایش او سینگار ته او نه هم حوصله لرم، یوازې نن شپه مې زړه وغوښتل.

حرم- که ما ته نه پېژندلی، شاید باور مې کړی وای.

هیلې- آوو بابا، زه د بېځایه خبرو کولو حوصله نه لرم، اوس مې پلار دوي راځي.

حرم- پلار دوي؟ یعنې څوک له پلار سره می راغلی دی؟

هیلې- ښه، نو بل څوک راځي؟ ادیب دی نو.

د ادیب د نوم په اورېدلو سره زه په خپل ځای کې بې حرکت شوم، اوس که د احمد خبره دلته یاد کړي، نو څه به وشي؟ د هیلې له غږ سره مې ځان ته فکر شو.

هیلې- زه له تاسره خبرې کوم، حرم، فکر دې چېرته دی، جینی؟

حرم- بڅښنه غواړم، گرانی کوم څه دې وویل؟

هیلې- ښه، پرېږده یی، راځه پورته شه، چې پلار دوی ته مې لار شو.

حرم- ته لار شه، زه وروسته راځم.

همدا چې هیلې لارې، زه ژر تر ژره اشپزخانه ته ورغلم، خاله حمیده یوازې د چای په چمتو کولو بوخته وه.

ما په لږزان غږ وویل: خاله، پوهېږې چې ادیب...

خاله مې خبرې راپری کړې او وویل: آرامه اوسه، حرم، زه پوهیږم چې ادیب راغلی، خو زړه دې ډاډه وسه. ادیب داسې څوک نه دی چې د احمد خبره افشا کړي. اوس

پتنوس راواخله او ټولو ته چای یوسه.

د خاله حمیده پسي روان شوم، پتنوس مې واخيستې او سالون ته داخل شوم. مخکې تر دې چې سالون ته داخل شم، د هغه غږ مې تر غوږو شو. د زړه ضربان مې له کنټروله ووت، لار مې ورکه کړل. خپل د کنټرول کولو لپاره مې ځان ته وويل: اه حرم، ځان کنټرول کړه، دلته بايد کم رانه شې، ځان ته په تسلي ورکولو سره په ارامه سالون ته ورننوتم، هغه د پلار سره ناست و، هر ځل چې مې هغه ليدى له مخکې نه مې زيات مينه ورسره پيدا کيدل او هر ځل چې هغه گورم، زما لپاره لا زيات زړه رابښکونکى او جذاب کېږي.

پتنوس مې مخکې کړې، او ټولو ته مې چاى ورکړل او دنارون څنگ ته مې ځان ځاى پر ځاى کړو، او يوه لحظه مې هم سترگې له هغې نه ليرى نه کړې. خو برعکس، هغه شپه هغه بيخې زما طرف ته پام ونه کړ، داسې لکه چې زه هيڅ دلته شتون نه لرم! له يوې خوا د دې لپاره خوشحاله وم چې د احمد موضوع پټه پاتې وه. خو له دې چې وروسته له داسې سترې خبرې دکولو يعنى (نامزادې) بې پروا ناست و، زړه مې ټوټه، ټوټه کېده. اخر دا سړى نور څومره بې احساسه او سخت زړى وه؟

شايد زما ځورول او عذاب راکول ورته لا خوندور وي! پلار مې د خبرو واک په لاس کې واخيستې، په لوړ غږ يې خبرې پيل کړې او په مستقيم نظر يې ما ته راوکتل.... حاجي صبور- نن شپه تاسو ټول حاضر ياست، نو غوښتل مې يوه موضوع له تاسو سره شريکه کړم. حاجى رسول چې زما نږدې ملگرى دى، تاسو ټول يې ښه پېژنئ. هغه غواړي چې د خپل زوى لپاره د حرم مرکه وکړي. زوى يې په امريکا کې درس وايي، ښه هلک دى. ډېر وخت وشو چې حاجى رسول دا موضوع راته بيا، بيا ياده وى، نو ومې غوښتل چې نن، چې تاسو ټول حاضر ياست، دا خبره درسره شريکه کړم.

د دې خبرې په اورېدو سره حيرانه شوم، سمدلاسه مې ادیب ته وکتل، يوازې په حيرانۍ يې ما کى سترگې خښې کړې وې، هيله مې لرله چې يوڅه ووايي، اعتراض وکړي، چې ووايي "ته، دا ممکن نه ده!" خو هغه شپه، لکه چې ژبه يې بنده «گونگې»

شوی وه. هماغه شپه مې تر ټولو ستر درد وزغمه، د هغه په داسې خاموشي باندې بې اختیاره زما ژبه په حرکت راغله او ومې ویل: هر څه چې تاسو مناسب گڼئ پلاره. حاجي صبور-نه، لورې، دا موضوع دومره هم ساده نه ده. لومړی فکر وکړه، بیا ځواب راکړه.

حرم-اوس هم همدا وایم، وروسته هم ستاسو خبره زما په ژوند کې لومړنۍ او وروستۍ پرېکړه ده، ستاسو خوښه زما خوښه ده. په اجازې مو. سالون مې پرېښود، او په تلوار می ځان خپل کوټې او خپل بستری ته ورسه وو. څو ځله مې زنگونو ووهل، خو زه دومره سترې وم چې د خبرو توان مې نه درلود. سهار ډېر ژر له خوبه راویښه شوم.

پوهنتون ته په لاره وم چې د ادیب یو پیغام را ورسید، لیکلې وه: یو ساعت وروسته سام ستا پسې درځې، د هغه سره راشه.

دا ده پشيو او مورک د لوبې څخه بی حد سترې شوی وم، هېڅ ځواب مې ورنه کړي. ټول یوځای دپوهنتون حویلی ته ننوتلو. ما له مینې سره خبرې کولې، چې ټیک یو ساعت وروسته، بل پیغام راته راوړسېد. له مینه څخه جلا شوم او د پوهنتون څخه بهر شوم. سام دقیقاً په هماغه ځای کې و چې هغه بل ځل د ادیب سره له هغه ځایه تلې وو هوټل ته، زه دومره عصبي او سترې وم چې هېڅ خبره مې ونه کړه، او په موټر کې مې ځان ځای پر ځای کې پوهیدم چې هغه بیا هم هماغه هوټل ته ځي، ځکه چې ادیب له کېنې گونې ځایونو څخه کرکه کاوه.

یو ساعت وروسته...

د موټر له کړکۍ څخه بهر ته په کتلو شوم، موټر و درېد او بیا هم له هماغې پټ لارې څخه هوټل ته ننوتلم، او په یوه شېبه کې مې ځان د اطاق شاته وموندی. یوه ژوره

ساه مې واخيست او له ځانه سره مې يو قول وکړې " نه، حرم! نن به نه تسليم کېږي، ماتي به نخوري ته بايد قوي او ثابت قدمه پاتې شې، منفي فکرونه مې لځان څخه لرې کړل او لاس مې اوږد کړو ترڅو دروازه خلاصه کړم، خو لا مې لاس دروازی ته نه وو رسيدلې چې اديب دروازه را خلاصه کړه او زما نظر د هغه په غښتلې وجود ولگېده د هغه سترگو ته څېر شوم.

د هغه له سترگو څخه غصه څرگنديده. کله چې د کوټې له دروازې شاته شو، د هغه ډډ مردانه غږ مې واوريده: دننه راشه.

د هغه د غږ په اوریدو ځان سره کړې ټولې وعدي مې لياده ووتې، په لوړ قدمونو کوټې ته ننوتلم خپل ځان مې کلک نيولې وو ترڅو فکر ونکړې د هغه په وړاندې مې ماتي خوړلې، خپل د خولې اوبه مې تېرې کړې او ومې ويل: وايه اورم د څه لپاره دې زه دلته راغوښتلې يم؟ هغه هم هغه وخت چې نن ماښام زما دسمال ورکول کېږي.

په خاص انداز داسې حال کې چې لاسونه يې خپل شاته تړلې وه او نظر يې د کړکۍ څخه بهر وو د کوژدۍ په لفظ يې مخ زما خواته را وگرځه وو زما خبره يې د ځان سره د ژبې لاندې تکرار کړه " دسمال؟ " بيا يې سترگي تنکې کړې او په مشکوک توگه يې وويل: دا څه مطلب؟ يعنې ته د رښتيا غواړې کوژده وکړي؟ ما فکر وکړو پرون ماښام تا زما له ضد او زما د سوځولو په خاطر "هو" کړل!

خو گامه د هغه خواته نږدې شوم، داسې حال کې چې د هغه سترگو ته مې مخامخ کتل ومې ويل: ولې دی فکر وکړو چې زه ستا سره ټوکي لرم؟ زما د پرون خبره د ضد او ټوکو نه وه د رښتيا وه.

زما په خبرو ومې لېدو چې ساه اخيستل يې بند شول، د غوسې څخه يې د غاښونو چيچل مې ورڅخه ولېدل د سترگو څخه يې اور باديده. خو ما يوه شېبه هم دهغه له سترگو څخه نظر وانخيست په ناباور انداز يې راکتل، په بند بند لهجه يې وويل: ته زما سر...

خبره يې وځورل او ما په زړه کې د ځان سره وويل " چې خیر دې ووايه زه ستا سره مينه لرم، خیر دې ووايه زما دا مينه يو طرفه نه ده او تا هغه ورځ د ميني له وجهې زه د ځان سره نسبت کړم، ما زړه کې همدا خبری کول چې هغه په دروند غږ وويل:

اديب- يعنې په دومره اسانې؟ نه ته داسې کار نشې کولې، پوهه شوي نشې کولې، ته زما او خپل حق کې داسي ظلم نشې کولې ته دا حق نلرې.

په سر زوری مخ ته ورغلم او ومې ويل: د کوم حق خبری کوی؟ ته څوک اوسپړی چې دا رقم ما ځانته راوغواړی او دا رقم حساب کتاب راسره وکړی؟ په کوم حق؟

ومې لېدو چې زما په خبرو اور يې واخيست په غوسه څو گامه رانږدی شو خپل وينبتيانو کې گوتي ننويستلې او په همغه خشم په لور غږ يې وويل: زه په تا مئين يم، پوهيږی بيعقلې جنی. زه ستا سره مينه لرم هغه هم تر جنون ترحد نور راته کم صبر او تحمل نه دې پاتې.

ده هر خبري کولو سره خپل گوتي يې خپل په وينبتيانو کی تيرول. هغه ورځ ادیب په کامله توگه خپل د مینی اظهار راته وکړ، د هغه د هر خبری اوریدلو سره می اوبنکی په بهیدو وه، زړه می بی واره درزیدي، لکه چی نړی راته بدله شوی وي. زما لیونی لالی د مینی اظهار یی راته وکړ او خپل د زړه دروازه یی زما په مخ خلاصه کړه کرار په ځنگون څنگ ته یی کښیناستلم خپل لاس می د هغه په پیاوړی لاسونو کی یوړل او هڅه می وکړل چی د هغه وينبتيان چی هر تاری زما د وړانیدو توان یی درلود، خوشی کړم. سر یی پورته کړ او په کرار غږ یی وويل: حرم زه درباندي مئين يم پوهيږی؟

د هر ځل اوریدلو سره ماته ځانگړی معنی یی پیدا کول، ستونی می د ژړا ډک وو او حرفونه او کلمی زما په ستونی کی بند پاته وه

حرم: تر ما بالاتره مئين نه یی که عبادت او لمانځنه بی له خدایه گناه نه وي نو ما به ته لکه خدای لمانځني وي د زړه سیند می ستا د سترگو په رپ سره سرغړونه کوي زه تا بی واره غواړم

مری یی پورته ښکته کیده. بی کنټروله می د هغه مخ خپل په لاسونو کی و نیول. د هغه د مخ په لمسولو سره پوهه شوم هغه څه چی ما تل غوښتل نن می پیدا کړی دی. خپل لاسونه یی زما تر ملا راتاو کړل او ما ځان لکه یو بی وزله ماشوم د هغه په غیږ کی سره ټوله کړه. د ژړا ډک ستونی سره یی وویل: همدا نن می د کاکا سره خبری وکړه تر څو دا خپلوی له منځه یوسی ، نه همدا اوس زنگ ووهه او ووايه. یوه شیبه نور ستا او د هغه لعنتی

او خپل خبره یی نیمکله پریښودل.

د غیږ څخه یی لری شوم او په خدا می وویل: کمه خپلوی؟
د حیرانتیا څخه غټو سترگو سره یی راته وکتل او وی ویل: کمه خپلوی؟ همدا لعنتی مرکه یادوم.

حرم: د هغه په کیسه کی مه کیږه ، هغه شپه وروسته له دی چی ته ولاړی خپل د پلار سره می خبری وکړل او می ویل چی تر واده پوری لا وخت ډیر پاته دي ادیب: تا خو وگورم ماته دی دوکه راکړه کلیوالې نجلۍ؟
د سترگی وهلو سره می وویل: دوکه نه جرئت می درکړو ستا د زړه خبری د پاره، ترڅو بیان کړی.

ادیب: حررررررررررررر

حرم: قربان ، د حرم ژوند. پوهیږی تر دي چی زموږ اړیکه د دواړو د خوا شی زه څومره وزوریدلم؟ ستا د جلاوالی درد راته تر مرگ هم سخت تره وو څو یو خوږ عذاب وو

ادیب: هیسسسسس ، ونه وینم چی یو وار بل لا د مرگ خبری وکړی ، صبر چی مور می راشی تا په حلاله نکاح د ځانه کوم .

د موبایل زنگ په اوریدو او د مینی نوم په لیدو سره می په اندیښنه خپل د شونډی کنج وچیچل او می ویل: پوهنتون می بیخی له یاده وتلی وو باید مخته له دی چی هیله و مسیح زما په نشتون پوه شی بیرته ځان پوهنتون ته ورسوم.

وی خندل او په داسی حال کی چی خپل گوته یی خپل پر تندی پریښودل وی ویل:
اوس نو تازه کیسه شروع شوه.

حرم: څنگه؟

ادیب: دا پټ پټ لیدل یادوم.

حرم: همممم نو مجبوره یی ښاغلی .

ادیب: نه ، تیروتنه مه کوه زه هیڅ هم مجبور نه یم که وغواړم رښتیا ووايم هیڅ
بیره نلرم

د ده خبره می پری کره او ومی ویل: پوهیږم ماشاءالله پیر زیاد جرئت د نجونو د
ملاقاتونو په برخه کی لری خو دا د دواړو په خیر دي او هو دلته خارج نه دي

کنایه می هغه انځور ته وه چی مخته می لیدلي وو.

ادیب: وه د کلی نجلی لږ تر لږه نن خو راسره جنجال مه کوه ولاړه شه چی لاړشو.

مینه زما د پاره اندیښمنه وه هر دم یی پیغامونه رالیږل خو زه د هیلې سره وم ځکه
می نشو کولی چي ځواب ورکړم تر څو چی کورته راغلو په یوه شیبه کی می ځان د
حمیدې خاله کوټی ته ورسول او په خوشالي می ځان د هغی په غیر کی واچول.

زما د دی حال په لیدو حیرانه وه. وی ویل: حرم څه شوی دی؟

حرم: نن یی اقرار وکړ خاله جانې اوس زما د خوشالیو وخت رارسیدلي دي.

هک و حیرانه یی راته کتل. سر می ښکته واچول او په شرم می وویل: ادیب نن
اقرار وکړ چی پر ما مئین دي حتی وی ویل چی خپل د مور راتگ ته ماته دي او د
هغه ورسته ما سره نکاح کوی.

حمیده: وی لورکی ټوله کیسه راته وکړه چی څه وشول؟

حرم: وروسته درته وایم اوس باید د مینی سره خبری وکړم.

د هغی بارخو می ونیول او د زړه له کومی می ښکل کړه. په تلوار خپل د کوټی
خواته روانه شوم. مینی د لس څخه بالاتره پیغامونه یی رالیږلي وه او زنگونه یی

وهلی وه. په خوشالی ټوله کیسه می ورته وکړه او هغې هم خپل په خبرو زه یی وځنډولم.

ورځی یو تر بل تیریدلی او اوس د هغه غمجن او خفه حرم څخه هیڅ ندی پاتی. ځینی ورځی ټول درسی ساعتونه می د ادیب سره تیروول، د ژوند ټول امید می ادیب وو. د نارون واده ته لږ وخت پاته وو ټاکل شوی وه چی لس ورځی وروسته یی واده وشی دا چی د نارون ټول خسرخیل (خسرگڼی) د افغانستان نه بهر ژوند کول نو د واده ټول چمتوالی پر موږ وو. یو ورځ ټول خرید د پاره یوه غټې فروشگاه ته تللې وو ادیب هم زموږ سره وو، د سره زرو دوکان ته ننوتلو هلته یوه بڼایسته گوتمې چی سپین غمی یی درلود او د لیرې هم ځلیدل زما نظر یی خپل خواته وگرځول غوښتل می خپل په لاس یی کړم چی د دوکان مالک راته وکتل او وی ویل: ناوې دا گوتمې ډیر زموږ خارجی مشتریان خوښوی د نامزادي گوتمی ده.

پوهه شوم چی پر ما یی د نارون خیال کړی، مسکې شوم او ومی ویل: بڼه ډیر بڼه نو زه دا بیرته ایږدم ځکه زه اوس هم خپل د مجردی نړی کی یم، یو بل ډیزاین راته بڼکاره کړی.

ټول خپل خریدونه وکړل او ما هم د ادیب په خوښه ځان ته یو کمیس واخیست. هر کمیس چی می ټاکل هغه به خپل د سترگو په حرکت (نه) ویل او زما زړه به هم د هغه کمیس څخه تور شو تر دا چی یو کمیس ته یی اشاره وکړه او زه یی تازه په سلیقی پوهه شوم. یو څه خرید او ځینی مهم کارونه پاته وه چی مخ می د نارون خواته وگرځول او ومی ویل: نه کیږی چی نور کارونه د هیلی سره یوځای مخته یوسی؟ هیڅ می حالت بڼه نه دي زه د ابراهیم سره ځم کورته. په همدی حال کی ادیب هم وویل: ماته هم یو کار پیدا شوی ابراهیم دی د دوی سره پاته شی تا زه رسوم.

د نارون ځواب ته په تمه نشوو او په تلوار د هغه ځایه ووتلو..

د هوا یخوالي ځورونکي وو. سر می د کرکی څنگ ته وو او هیڅ خپل په شاوخوا خبره نه وم. د موټر د دریدو سره د توری کرکی څخه می دباندی وکتل بیا هم هغه هوټل او هم هغه لاره. هر کله چی غوښتل یی ما سره دلته وگوری نو دا پټه لاره به یی ټاکل ځکه غوښتل یی چی د امنیتي کمرو څخه پناه واوسو. مخ می د ادیب خواته وگرځول او ومی ویل: ما خو درته وویل چی ښه نه یم ځم کورته. د سترگه وهلو سره یی وویل: یوازی د یو ساعت د پاره وروسته د هغه هر ځای چی دی غوښتل ووايه زه دی رسوم.

دومره په ، په زړه پوری ډول یی خبری کول چی (نه) ویل یی راته ناشونی کړی وو. زما لاس یی ونيول او دواړه د هوټل په لور روان شوو. د باران څاڅکی لا هوا یخه کړې وه. همدا چی دهلیز کی دننه شوو یو کارسون د یو کوټی څخه ووتی او د هغه شاته هم سام.

سام په مسکا مور دواړو ته وویل: نن زه ستاسو د پاره جبرئیل شوم لکه هغه وخت چی ابراهیم یی د اور او یوسف یی د څاه څخه وژغورل په هم هغه تلوار. په خبرو یی سمه پوهه نشوم ، په خدا می ورته وویل: سام لکه چی سر دی خوږ شوي دی خپله ځان ته مقام ورکوي؟ په مسکا یی راته وکتل: بخښنه غواړم خو هیڅ می ستا څخه دا تمه نه درلود ورینداری

د ورینداری لفظ یی اوږد وویل.

په هم هغه مسکا په کتایی سره می تکرار کړل : ورینداری؟

ادیب: دا خبری پریږده بی عقله که نی مور ته وایم اوس تللی شی.

سام خپل دوه گوټې یی یو بل تر څنگ پریښودل او خپل د خولی کنج ته یی کش کړل او ولاری. په فکر کی می یوازی همدا وه چی څه کیسه ده او دوی څه کړی دی؟ د ادیب پسی کوټی ته ننوتلم او ټوله کوټه می د نظره تیر کړل. سترگی می د ډیر حیرته خلاص پاته شوی وه. کوټه د تازه گلانو ډکه وه او هغه ښایستې شمعی چی

نرې رسي يي لکه ما د دننه سوځيدل او شاوخوا يی روښانه کول. د کوتی په کنج کی هم یو میز د یو کیک سره ایښودل شوی وو.

په حیرانتیا می وویل: لکه چی دی نن د زیریدني ورځ ده؟
ادیب په مسکا زما لاسونه ونيول او کلمی یی زما د زړه د خوشالیدو د پاره یو بل تر څنگ پرېښودل.

ادیب: نه نن ستا کلېزه ده.
زما ټول ماشومتوب د دردونو او بدبختیانو سره وو د همدی امله مور می هیڅ زما د زیریدني ورځ په یاد نه وه ویلي شم زه داسی نجلی یم چی په جنتری کی هیڅه ورځ نلرم.

حرم: مخته می ویلي وه چې زما د پاره داسی ورځ نشته.
ادیب: له دی وروسته شته. نن ورځ ټاکو او د نن وروسته ته نوی دی نرې ته راغلی یې.

کله کله به شکمنه شوم چی داسی نشی دا ټول خوب وی؟ سترگی می پټی کړل، په زړه کی می د یو څه غوښتنه وکړه او د شمع د خاموشولو سره ما هم د اول ځل د پاره دا احساس وکړ چی زه هم زیریدلي یم او په جنتری کې یوه ورځ هم زما ده. په شیطنت می وویل: ښه ښه نو هره کلېزه د ځانه پالی هم لری زما پالی کمه ده؟ د څو شیبو د پاره یی راته وکتل او بیا یی یوک قوطي زما مخته ونيول. د لیدو سره می حیرانتیا لا زیاته شوه. هم هغه گوتمی وه چی ما څو ساعته مخکی خوبه کړی وه. د پیره حیرانتیا څخه کلمې رانه هیری شوی.
حرم: دا..... دا

ادیب: نن کله چی زرگر وویل دا د نامزادي گوتمی ده او تا د دی د ویلو سره چی زه اوس هم خپل په مجردی نرې کی یم بیرته دی پر ځای کیښودل، هیڅ په ما ښه ونه لکیدل او باید ستا په یاد وی چی ته په پوهنتون کی یوه واده شوی نجلی یی دا می مخته هم ویلی وه. زړه رانېکونکي خبری یی کول او ما په اوریدو یی اوښکی تویول

اديب: نن ته زما په نړۍ كې پيدا شوى حرم ، له دې وروسته دا ورځ هر كال د يو بل سره لمانځو.

كاش هغه ورځ وخت درېدلي واې ، لمر خپل څانگې نه وي خپرې كړي ، سپوږمۍ د تياري ناوې نه وي شوئ ، ستورى نه وي ځلېدلي او سيند څپې نه وي وهلى . د اورېدو سره مې د زړه درزا زياته شوه نور په ځان نه پوهېدم هغه څرکې چې زما په زړه كې ښخ شوي وو غوښتل مې خپل د زړه څخه يې وباسم او ځان مې تباه كړه. مخ ته يې ودرېدم او په ځير ځير مې د هغه ځاكستري رنگه سترگو ته وكتل او دا كلمې چې مې وپيل زما د خولې څخه نه ، زما د زړه څخه راتلل.

حرم: ستا سترگې لكه د خداى د يوازيتوب په شان ښايسته دي، پوهېږئ؟ ستا سترگې زما د وژنو د پاره بس دي. زړه مې كېږي ښكل دې كړم ، دومره دې ښكل كړم چې تېرى توب مې خلاص شي.

په آرامه لوجه يې وويل: دا خبرې ستا څخه لري دي. لكه چې محرميت دې هير كړې؟

كرار ورته نږدې شوم. لاسونه مې زړه نازړه د هغه مخ خواته ولاړل او ومې نيول په داسې حال كې چې خپل په سترگو يې زه بيخې له دې نړۍ ايستلم خپل مخ مې د هغه خواته يوړ او ژور مې ښكل كړ. حرم: هغه عمل چې د انسان په اختيار كې نه وي گناه نه ده ، مگر دا سوځيدل زما په اختيار كې دي؟

نارينه لاسونه يې زما پر ملا تاو شول او ما هم ځان د هغه سينې ته نږدې كړه. زما په ويښتانو كې يې گوتې وهل. خو زما فكر بل ځاى وو، هر كله به چې موږ يو ځاى وو هغه انځورونه به مې په ياد شوه. هغه ژر ويښتانه نجلۍ چې اديب يې په مخ ښكل كړي وو په شك منده لوجه مې پوښتنه وكړه: كه يوه پوښتنه وكړم رښتيا راته وايي؟

په مسكا او ډاډمن لوجه يې وويل: ما كله تاته درواغ وپلۍ؟

حرم: همممم هغه اولو ورځو کی چی تاسی زموږ کور ته راغلی واست تصادفی می
خو انځورونه ستا په کمپیوتر کی ولیدل چی د یو نجلۍ سره پیر نږدی وی حتی
کاپی می هم اخیستی وه خو موبایل می په هغه پیښه کی له مینځه ولاړ. هغه نجلۍ
.....

زما خبره بی پری کره ، په لوړ غږ په خندا شو او کلمې یی ځان سره تکرار کړل
ادیب: تصادفی همممم؟
او د هر وار تکرارولو سره به یی خندا نور هم لوړه شوه، د پیر اندیښنې څخه می سر
په چاودیدو وو.

ومی ویل: نه چی هغه نجلۍ پیره درته مهمه ده او ارزښت لری؟
آرام شو او د څو شیبو د پاره خپل د اندیښمن نظر سره یی زما مخ ته وکتل او نظر
یی زما په سترگو کی ودرید. بیا یی په مینه وویل: صبر چی یو څه درته ونسیم
د الماری خواته ولاړی او یو کاغذ یی راواخیستی. هغه ته په کتو سره یی وخنډل او
وی ویل: هغه وخت چی تا د هغه نجلۍ په اړه فکر کول زما ټول فکر د دې نجلۍ
سره وو

په منډه د هغه خواته ولاړم او په لیدو می مخ لکه اور وگرځید. ژبه می بنده شوه نه
پوهیدم چی د حیرانتیا دی که ده شرمه..... خو هر څه چی وو ماته پیر خوږ وو.
په بنده ژبه می وویل: د.....دا.....ز.....زه.....زه یم؟

ادیب: لکه چی هغه ژر ویښتانه نجلۍ دی په یاد شوه؟
په ځیر ځیر می ورته وکتل. چی هغه وویل: د هغه ژر ویښتانی کیسه مفتحه ده دا می
هغه وخت ایستلی وو چی یو نجلۍ خوب راباندی حرام کړې وو اول می دا حالت
یوه بیره گڼل اما د دی د ایستلو سره پوه شوم چی د مینی په زنځیرونو گرفتار شوی
یم

هغه خبری کول او زه یی د خبرو خواته داسی کشیدلم لکه اوسپنه چی د آهن ربا
خواته.

ادیب: اقرار کوم حرم بخښنه غواړم د دی چی زما د پاره دومره جنجالونه او غمونه

درباندى تير شول.

حرم: ستا له خوا هر څه راته سپيڅلى او خوږ دې ، دا عذاب هم راته خوږ وو
اديب: او څومره خوږ دې هغه مينه چى عذاب لرى.

شپه وه ټوله سره ناست وو ، د ښه بخت څخه د هيله او نارون د راتگ مخكى كور ته
رسېدلى وم. د خاله حميده د پخلي ښه بوى ټول بى په اشتها راوړى وه. غوښه مى
په پنجې ټوټې كول چى هيله په كنايه لرونكى لوجه وويل: حرم دا هم هغه گوتى
نه ده چى په دوكان كى مو وليدل؟ ته خو د اخیستلو څخه بى منصرفه شوى نو
اوس.....

ما ويل: پوهيرى چى ډير خراب عادت لرم هغه هم دا دي چي كله يو شي مى خوبى
شي تر څو بى وانخلم نه كيږي بيا ولاړم ځان ته مى واخيستل
د لاس په ښورولو د نارون خواته مى وكتل او په ټوكو مى وويل: خو راسره ښه
ښكارى همداسى نه ده گرانى ناوى؟

نارون: بې له شك زما له خور سره هر څه ښه ښكارى نازولى مى.
ځينى وخت د هيلى او نارون د اړيكى په حيرت كى به وم،دا دواړه څنگه له يو بل
سره مقايسه كيدلى شواى؟له هغه ځايه چى پلار مى متين او مهربانه انسان وه او
اغلى مهر ماه هم نو هيلى. دا كينه له چا په ارث وړى؟د اديب د مور او پلار په فكر
كى شوم يوه مسكا مى وكړه او له ځان سره مى وويل: شك نلرم چى دا نجلۍ له
سوسن سره بدله شوى ده.....

صبا پوهنتون ته د تللو لپاره بيقراره وم غوښتل مى ټولى خبرى له مينى سره شريكى
كړم مينه او حميده ترور مى يواځينى د راز كسان ول،ځينى وخت څومره ښكلى ده
چى ژوند كى داسى څوك ولرى چى د ژوند هره خواږه او ترخه دى ورته ويلى شى.
د تل په څير د چنار د ونى لاندې په يو فرش كيناستم خپل له گوتى سره په لوبو
وم پام مى هغه لاس ته ورواوبنت چى له لرى راته ښوريدده د مينى په ليدو مى په
ډكه خوله خدا وكړه او غبر كى مى ونيوله.

ومی ویل: نجلی په کوم تنور کی وی دلته دی له یخنی ووژلم.
په کنایې ډول یی وویل: علیکم حرم جانی مننه کوم زه ښه یم.

په مټه می ورته چنگالی ولگولی او ومی ویل: وبخښه یخی ماره! پوهیږي چی تل
تاته د نوی شیانو د ویلو لیوالتیا لرم.

میینه: ښه بیا هغه مغرور او بی مینی سړی څه کړی؟

حرم: مینی ...

میینه: سمده غلی شوم قصه وکه.

حرم: دغه گوتمی سمه وگوره.

لاس یی په خولی کیښوده او په حیرانتیا یی وویل: داسی نه چی دا ادیب اخیستی؟
حرم: دقیقاً له هوښیار نفر نه قربان ادیب اخیستی پرون رسما کوژدن می شو او زما
کلیزه هم وه.

میینه: کلیزه؟ ته خو....

حرم: هو ادیب پرون د دی گوتمی په راکولو راته وویل ته زما نږی کی نوی وزیږیدی
له دی وروسته دا نیټه ثبت کوو ستا د کلیزې په نوم.

میینه: حرم نپوهیږی څومره درته خوشحاله یم.

ورته می وویل: پوهیږم ته می یواځینی ملگری یی رښتیا په همدی شپو کی محفل
دی باید راشی او له. غوږو دی وباسم چی ټولگی چی نور څوک خبر نشي نغوایم،
څوک پوه شی زما پلار وکیل دی او ماته د سر درد جوړ شی.

لاس یی په خولی کش کړ (د قفل کولو په معنا) کرای یی وویل: دا بیشرفی زما په حد
کی نده.

دواړه ټولگی ته لاړو د احمد عجیبو کتلو زه له دننه نه خوړلم درک کوه می یوه طرفه
میینه عذاب لرونکی وی. کاش د هغه چا میینه چی ستا قسمت کی نده په زړه کی دی
ځای ونه ونیسی. ټاکل شوی وه چی د نارون له واده یوه ورځ مخکی میرمن نورماه
سره له اولادونو هیواد ته راستون شی یوه ډیره عجیبه اندیښنه می لرله ځکه زه

پوهیدم چی نورماه له مانه څومره کرکه کوی مگر نپوهیدلم چی خپله خپل په لاس
می ورته تبر ورکړو چی ریښه می ووھی.....

ټولی تیاری په ښه ډول شوی وی له هغه ځایه چی د زوم ټوله کورنی له هیواد نه بهر
ول نو د پلار په خوبه می ناوی بیرته موږ کره راتله ځکه چی بیا یوه اونی وروسته
نارون له هغوی سره یوځای تلله د منی د آزمویښی وخت هم وه یوه ورځ په منځ کی
باید پوهنتون ته هم تللی. له یوی خوا د نارون تلل او له بلی خوا د هیلې خرابه چلند
له ما سره ، له پخوا نه بدتره وه تل به یی په کنجکاو ډول د گوتمی په اړه پوښتنه
کوله حس می کوه چی دا گمانونه یی زموږ ترمځ اړیکه نوره هم خرابه کړی.

نن شپه ټول سره راټول شوی وو میرمن نورماه، مصطفی، سوسن ټول راغلی وه.
سوسن یوه شیبه هم زما له څنگ نه لری کېدل. د تل په خیر یی ټولو ته ډالی راوړی
وی ټولو ته د ډالی په ورکولو سره یی سترگی تنگی کړی او د ژبی څنډه یی تر غاښ
لاندی کړی او په کلکه یی وویل: حرم جانی ستا ډالی په خونه کې ده کولای شی له
ماسره راشی؟

غوښتل می چی مخالفت وښایم چی د سترگو په اشاره یی پوهه کړم په یوی مسکا
یی شاته روانه شوم همدا چی څو گامه پاتی ول زما د لاس بند یی ټینگ په خپل
لاس کی ونیوه او په بیړه خونۍ ته ننوتله. حیرانه او گنگسه وم له دی حالت یی
غوښتل می څه ووایم چی مخکی راغله او زه یی غیر کی ونیولم.

سوسن: د خدای شکر چی ته یی زما د لالا نصیب کړی یی پوهیږی څومره خوشحاله
یم؟

په خوشحالی یی خبری کولی

حرم: په دی خبری ته څنگه....

سوسن: هیسسسس ته فکر کوی چی لالا می دا خبره زما څخه پټوی؟

حرم: نه ، نه غلطه پوهه شوی هغه زه..

سوسن: هغه ته څه ووایه؟

په کړس یی وخنډل او بیاځلی یی وویل: توبه ستا له لاسه حرم رنگ دی لکه گچ سپین تښتیدلی له تاسره می ټوکی کولای، او هو رښتیا زړه دی ټول اوسه لالا می یواځی ماسره د زړه راز کړی هغه هم پرون شپه.

حرم: همم نو ته په ډرامه ډکولو کی دی له لالا نه کمه نه یی نور ووايه لالا دی څه غیبت وکړ هوم؟

سترگکی یی ووايه او ویی ویل: دا نو د خور او ورور ترمنځ راز دی، وگوره نږدی می له یاده وتلی وه دا می لالا درته خوښ کړی.

تقریبا غټه خلطه وه په حیرانتیا می وپوښتل: دا څه دی سوسن؟
سوسن: خپله دی وگوره ټول زما د لالا انتخاب او سلیقه ده بیا وروسته یی له خپله پوښتنه وکړه.

خلطه می په بیړه خلاصه کړه سور ساړی دامن کمیس وه چی توری مری پکی کار شوی وی د کالیو تور جالی لستونی ځان ته ښکلا لرله د ساده اوسیدلو سره سره ډیر عصری ول دوه رنگه بنگرې، او د سپینو زرو سیټ ټول سره یو رنگه ایښودل شوی ول ددی له لیدلو خوشحاله شوم او ومی ویل: په رښتیا ښکلی دی مگر دا نشم منلی.
سوسن: ښه نو هغه ولی؟

حرم: ځکه له پخوا می کالی اخیستی که هیلې یی وگوری بیا خپه کیږی.
سوسن: که هیله خپه هم نشی مگر ددی ډالی په نه اخیستلو می لالا هر ورو خپه کیږی او هسی هم ټولو ته می ډالی راوړی دا هم تاته.

په نه زړه می کالی غیر کی واخیستل او خونی په لور روانه شوم، د تیاریو د ستړیا له امله ټول ویده شوی ول سر می په بالنبت کینوده چی د ادیب پیغام راغی:
ادیب- صبا شپه په هغه جامو کی د محفل ښکلی نجلی ته کیږی له همدا اوس نه می د بخیلی حس وکړ.

د شونډو په سر می مسکا راغله او ځان سره می وویل هر څه چی وشی صبا شپه یواځی خپل د محبوب لپاره ځان جوړوم.

په صبا یی نارون هیلې او سوسن د شهرنو یو سینگار تون ته لارل ځکه محفل کوچنی وه له دی چی د نکریزو پروگرام په کور کی د څو کورنیو تر منځ وه نو ومی غوښتل چی خپل ځان خپله سینگار کړم لاس می په سینگار کولو کی ښه گرځیده. اسمان د لمر اخری وړانګې پټولی د سندرو غږ کرا کرا زما غوږونو ته راورسیده د الماری خواته لارم کالی می راواخستل او د هینداری مخی ته ودریدم او یوه خبره می په یاد شوه یو وخت نارون تل ځان سینگار کوه او ویل به یی دا می د جانان لپاره ما به ورته خندل او ویل به می جانان که جانان وی نو باید زما د ساده څهره سره مینه ولری.

بیا می هم مسکا پر شونډو راغله او ومی ویل نن شپه خپل د جانان لپاره ځان جوړوم. په شرم می مخ په لاسونه کی پټ کړم. ومی نغوښتل چی د ډیر سینگار سره د ټولو په منځ کی راشم نو ځکه می یواځی رانجه او لب سرین ووهل د بنگرو او سپین زرو د سیټ په اغوستلو می وپښته اوتو کړل او د هینداری پر وړاندی ودریدم څومره د ناوی په څیر شوی وم. شیطانی فکر می ذهن ته راغی او په بیره می موبایل راواخیست. یو سلفی انځور می واخیست هغه هم د مخ په پټولو سره او ادیب ته می ولیږه په یوه ثانیه کی د لیدو علامه ښکاره شوه غوښتل می افلاین شم چی د ټکو پورته او ښکته کیدلو په نښان چی یعنی د لیکلو په حالت کی ده پاتی شوم وروسته له څو ثانیو پیغام راغی.

ادیب- ما دی د ښکلی مخ د لیدو میلمه کړه.
په خندا مې ځواب کې ورته ولیکل: لږ صبر به وکړی.
ژر یې ځواب راکړو: نه چی زه دی له حضرت ایوب سره په غلطي نیولی یم؟؟
کلیوالې نجلۍ؟

غوښتل می بی ځوابه افلاین شم چی د شا غږ می زه ځان خواته راکش کړم.
ادیب: زه دی کم لاس نیولی وم!!
په تلوار مې وویل: ادیب! ته دلته څه کوی که میرمن نورماه دی وگوری قیامت جوړویو

ادیب: نچ مگم زما مور دی څه فکر کړی چی له خپلې انکور سره جگړه وکړی؟
غوښتل می ودی گورم مگم گناه ده عه؟
حرم: گناه او ثواب باندی یی نه یم خبره مگر باید لار شی.

کرا وړاندی راغی او په ارامه غړی ویل: پوهیږی سترگی دی د ماهره ښکار
کوونکی په څیر دی بسنه کوی چی ښکار ورته برابر شی چی د سترگو په یو رپ سره
ځان د توری کوهی په منځ کی وینی چی پوهیږی ځان به چیرته له لاسه ورکړی ته د
هغه هوسی. په څیر یی چی زمري په دام کی اچوی دا د سترگو غشی دی غشی دی
زما په زړه.

په درنښت او هوښیاری یی خبری کولی او ما د هغی د کلماتو په سیند کی غوټی
وهلی.....

په شیطنت می وویل: ته یو لیونی یی او زه درباندی مینه.....
ادیب: لیونی؟؟

حرم: هممممه هغه هم په پوره توگه!!!!
ادیب: زه لیونی نه یم.

حرم: ما خو درته وویل زه درسره مینه لرم لیونیه تا یواځی د لیونی کلمه واوریده دا
د لیونی انسانانو یوه نښه ده.

ادیب: نو ما دی په خپل زندان کی بندې کړه تر څو ونه تښتم ځکه لیونیان تل په
تښتنه کی وی.

حرم: په ټول وجود می ته ددی ځای حاکم (زړه ته می اشاره وکړه) کړی یی که
وغواړی هم نشي تښتیدلی، اوس کولای شی له دی ځایه لار شي گواکی نجونی
راشی.

ادیب: یواځی همدا ځل صبر یو ځل دا محفل خلاص شی له مور سره می خبری
کوم.

خدای دی وکړې میرمن نورماه ددی خبری په اوریدو روغه او جوړه پاتی شی
ځان سره په خبرو وم چی ادیب ستونی صاف کړ
ادیب: له غوړو دی وباسم چی کله چی سالون ته راغلی ځان ته دی پام کوه نغوړم
هغه هلکان تا داسی وگوری.

په بی حوصلگی می وویل: مگر شونی ده چی سالون ته رانشم او هسی هم زما
سترگی یواځی تا گوری نو زړه دی مه خوره.

ادیب: که غواړی د هغه هلکانو د یو، یو قاتل شم کوم چې تاته گوری نو راشه.

د دې خبری به ویلو په تلوار له کوټې ووت او دروازه یی په کلکه بنده کړی، چی زما
اوړی له وپری وپریدی، د سندرې په غږ نارون او خاوند یی په فخر او جکه غاړه
رانوتل اه چی د سپوږمی په خیر ځلیدله. د سالون په یو کونج کی د حمیدی ترور له
شا نه کله بنی او کله چپ لوری نه می کتله غوښتل می څنگ ته یی لاره شم او
تینگه یی په غیږ کی ونیسم ادیب ته می وکتل چی له مسیح او مصطفی سره په
خبرو بوخت وه په غوسی می هر هغه کنځلې چی زړه کی وی ورته وکړی.

- لعنتی ، احمقه خدای دی درته سزا درکړی د یاغی اوسیدلو له امله دی اوس نشم
کولای آن خپله خور غیږ کی ونیسم په خبرو کی وم چی پام می د پلار په لور شو
چی د نارون ترڅنگ ولاړ وو. نارون یې غیږ کی ونیوله او په تندی یی ښکل کړه ددی
شیبی په لیدو می له سترگو او ښکې راغلی یوه شیبه می ځان د نارون پر ځای ولیده
له هر څه نه زړه صبر کولې شې مگر له پلار نه می څنگه؟

په همدی شیبه کی می پلار په یوی اشاری خپل خواته وبللم. نور می نشو کولای ځان
له دی ډیر لری ونیسم ویبنتان می په ټکړی کی پت کړل او د ټکړی بله څنډه می له
غاړې تاو کړه. سترگی می ځمکی ته نیولی وی او د پلار ترڅنگ می ځان ورساوه.
زما د هغه حال په لیدو یی په کړس وخنډل او ویی ویل: ښایسته لوری وینم چی د
نارون د ژړا برخه هم ته کوی. پریږده لومړی واده شی بیا وژاره..

د پلار د خبرو په اوریدو مې د ژړا غږ پورته شو او ځان می د پلار په غیږ کی پټ کړ په نیولی غږ می وویل: که واده هم وکړم همدلته اوسم تاسو سره. نجونی راټولی شوی او نڅا پیل شوه زړه راښکونکی شپه وه د ادیب په غوښتنه هلکان ټول په بڼ کی کېناستل نور ټول سالون پاتی وه موږ انجونو ته..... د هغی ورځی په صبا ټول یوځای سینگار تون ته روان شولو محفل د کابل په یو ښکلی هوټل کی ترسره کیده، ټاکل شوی وه چی د دولت غږی هم پکی گډون وکړی امنیتی تدابیر نېول شوی ول.

سینگار کوونکی یوه مهربانه او ښه ښځه وه زما په خوښه یی ساده سینگار راته وکړ د سینگار په خلاصیدو یی یو سترگک وواهه او ویی ویل: ماشاءالله رڼا دې له مخ څخه ځلېږی په دی ښکلا ډاډه اوسه نن شپه به داسی کس نه وی چی په تا زړه ونه بابلی.

مسکا می وکړه او ډېره ورو داسی چې یواځی یی خپله واورى ورته می وویل: که له پخوا یی زړه بایلی وی بیا؟

د هینداری مخی ته ودریدم گنډ افغانی جامی له غټې لمن او پخوانی پارچو سره یخن یی د شرق د ښځینه اوسیدونکو د لاس کمال وه او لستونی یی په مری او مرغلرو کار شوی ول چی د کمیس ښایست یی څو چنده کاوه..... د اوږو د سر څونډی د سپینو زرو غاړکی او پیزوان سره یو رنگه شوی ول په رښتیا چی ښکلی ول یو نظر می سینگار کوونکی په لور واچو او ومې ویل: که څو دانی خالونه راته په زنه او مخ کیږدی څنگه به وی؟

په څیر یی وکتل او بیا یی وویل: بده به نه وی.

څو نجونی له گنډ افغانی جامو سره هر یو له بلی په ښایست کی لوړوالی درلوده.

ابراهیم او څو گاردان چی د دروازی په خوله کی ولاړ ول موږ یی هوټل ته بوتللو " په بسم الله قدم راواخله ښایسته ناوکی " سندری په پیل کیدو نارون مخکی او ټولی

نجونی ورپسی شوی ټاکل شوی وه خو هلکان زوم سره ووسی، او وروسته ټول سره یوځای نڅا وکړی.....

د نڅا خلاصیدو وروسته سوسن نیږدې راغله او وئې ویل: حرم لالا مې سخت په غوسه دي هلته وگوره څنگه درته گوري.

د سوسن نظر مې تعقیب کړو او نظر مې د ادیب په غوسه ناک نظر ختم شو. توری جامي پر ځان کړي وه بیحد بنایسته او زړه رابڼونکې ښکارېده خو هغه قهرجن نظر او تروش تندي چې مور پوارو خواته راکتل د هغه د کتلو څخه منع کولم حرم- هی هی سوسن جانې نن شپه هر څومره کولای شې خوند واخله، ځکه دروند طوفان راتلونکي دي.

د دي خبري سره سم پواره په خدا شو، چې موبایل ته مې زنگ راغې، ورته مې وکتل د موبایل پر سکرين د مینۍ نوم څرگند شو په لاس می کلک خپل تندي ووهلو...

افففف بیخې مې لیاډه ووت، مینه ځکه چې د واده دعوت کارت نلري حتما کومه ستونزه ورته پېښ شوي موبایل زنگ ته می ځواب ورکه سالون کي سندري آوازونه دومره جگ وه ، هیڅ خبرو پوی نشوم، ژر سالون څخه باندی ووتم ابراهیم ته می زنگ ووايه ترڅو ستونزه حل کړي او خپل دهلیز کي د مبي ده راتگ پتمه ودریدم چې د شالخوا غږ می واوریده...

- د دومره بیعقلې تمه مې ستا څخه نه درلوده.

زر مې شاته مخ وگرځاوه او د ادیب په لیدو می ژبه بنده سوه، په بنده، بنده ژبه مې وویل: هغه زه ، هغه زه ، مینه راغلی کارت نلري... کومه ستونزه ورته پېښ شوي! په غوسه باندې خپل غاښونه وچپچل او ویئ ویل: مگر تاته ما نه وو ویلې چې میک آپ حالت سره دي څوک ونگوری ها؟

ادیب په غوسه غږیده او زه د تېټې پلټه کي وم، ترڅو څنگه ځان ورنه خلاص کړم چې د تل پشان مینه زما ژغورنکې شوه، مینه د لري څخه غږ کاوه او لاسونه یې راته بنورول، د هغې په لېدو ادیب ته په خندا شوم او ورته مې وویل: آه وگوره مینه راغله، نن شپه تاسو دواړو پیژندگلوي کوم وروسته به وغږېږو اوس مینه راروانه ده. خواهش لږ مسکې شه زما پشان

او خپل خوله مې ورته جینګ کړل چې هغه بد، بد راوکتل، څو ورځي کیدل چې مینه مې لیدلې نه وه ډیره ورپسې خفه وم همدا چې رانږدې شوه کلکه مې غږ کړې ونيوله ...

مینه- وچلی، باور کوي دومره درپسي خفه شوی وم.
حرم- همممم زه هم ډیره درپسي خفه وم یخي وهلي ماره ...
د هغې څخه جلا شوم او ومې ویل: ښه تاسو پیژندگلوي کوم .
دا ادیب خواته مې سترګګ ووهل او مینه ته مې په خندا وویل: دا ادیب دې! تل چې په اړه درته کیسې کوم، او دا هم زما همرازه او نږدې ملګري مینه ده حتا ویل شم زما د بدن ټوټه ده ...

مینه- ښاغلی ادیب سره می پیژندگلوي شوی وه حرم جانې هغه ورځ پوهنتون کافتريا کي چې د کوژدۍ اعلان یې وکړو.

ادیب به ډېره آرامه یوازي یو سلام وویلو او روان شو.
حرم- هې مینه دعا راته کوه سباته حلوا خورلو لپاره دعوت یی ..
مینه- د څشي حلوا؟

حرم- زما د جنازی حلوا، بیعقلې مګر و دې نه لېدو جناب وږی بخیل څنگه بد بد راکتل، زما په یو میک اپ یې تندی راته تروش نیولې.

مینه- حرم جانې ډېر د خبرو پسي ګرځي دا هسې د ناز گواښونه دې، او هو ته باید خوشحاله اوسپړی چې داسی غیرتي انسان دې ژوند ته راغلي او درنه حمایت کوي، یا ستا په سر بخیلې کوی. خدای دې ماته هم همداسی، غیرتي، بخیل کوونکي هلک

په قسمت کړي پخداى ټول عمر نقاب اچوم او گرځم.

مینه غږېدله او ما ورته حیران، حیران کتل ..

حرم- مینه کولای شي راته ووايي چې ته له کوم خاوري څخه جوړه شوی یې ؟
مینه- دا هم پوښتنه شوه چې ته کوی عه ؟ معلومه ده آدم(ع) خاوري څخه جوړه شوي يم.

حرم- نچ زه احساس کوم خداى لکه چې ته له کوم بلي خاوري څخه جوړه کړي

اوسي ځکه هروخت حاضر جوابه یی

مینه سترگي راته تنگي کړي او ويې ويل: ولى ته بايد زما څخه مفته درس زده کړي کنه زما خبري په پیسو دې په بیسو، زه هر چاته مشوره نه ورکوم ..

په کړس مې وخنډل او مینه مې له اوږې څخه ونيول او سالون ته دننه شوه، محفل آخر ساعتونه پوري ادیب څخه کومه خبره ونشوه او نور د ښځو سالون ته هیڅ رانغی، د محفل په پوره خوشحالی پای ته ورسیدو، کور ته په رسیدو خلاصیدو دومره سترې وم چې احساس می کاوه دومره غټ آسمان زما پرسر دي هر او چېرته ځان سره وړم پر تخت می ځان واچوه او ویده شوم

د خلکو په گڼه گڼه کې خپل د پلار پسي گرځیدم، ټولو په سپک نظر سترگي یو کس ته نیولې وه د خلکو لمینځه په حیرانتیا تیره شوم خلکو خپلو مینځ کي غږېدل او کنځلې هغه کس ته کولي او هغه کس څیره په خادر کي پټه وه، وېرې او وهم مې ټول وجود نیولی وه په ریډلی کامونو ورو ، ورو هغه کس ته ورنیږدې شوم، زما د نږدې تلو سره د هغه کس له مخ څخه خادر لږ لږې شو او د هغه لېواله او غمجن نظر په ما ولگېده چې له ما څخه د مرستې غوښتنه کوله. هغه خبرې نکولی خو غوښتل یې چې له دې گڼې گونې وژغورم د هغه سترگو نظر دومره دروند وه چې هرڅومره ورڅخه لري کیدم هغومره د هغه نظر پر ما ډېرېدو او هغومره یې څهره واضح کېدل هغه زما پلار وو؟ زما په لری تلو هغه نارى راته وهل ويل ما د دې ځای څخه وژغوره

يو دم په وحشت او ډار له خوبه پاسيدم زړه مې لکه چوغکي پشان په سينه کي ټوپونه وهل، خپل په زړه مې لاس کيښود، د خولې لاري مې تيري کړي سترگي مې پتي کړي ټول خوب مې د سترگو وړاندې تير شو زړه مې زړه زړه شوو، ډير بد خوب وه د پلار ليدل هغه هم په هغه خراب حالت کې زما ټول وجود د وېرې لړزه وو، سترگي مې خلاصي کړې خدايه ته خير راپېښ کړي دا نو څنگه عجيب او بد خوب وو؟! د خدايه خير په ويلو لځايه پورته شوم، ديوال ساعتې مې ورکتل وای دولس بجې دي يعنی غرمه شوي..

ای وای زه تراوسه ويده پاتې وم؟ ژر حمام خواته لارم مخ لاسونه مې پرېمنځل او ځان مې تيار کړو سالون ته لارم چې لومړي نظر مې په ميرمين نور ماه ولگېده چې يوازي ناسته وه د هغې په ليدلو مې يو فکر ذهنته راغلی ژر پخلنځلی خوا ته لارم دوه پيالې چای مې تيار کړل، ځان سره مې وويل که يو بل سره کينو او چای وڅکوو شايد زړه يخ مو اوبه شي دا خوابدي به لمينځه لاره شي، چای پتنوس مې راواخسته او د سالون په خوا روانه شوم، په ډيره خوشحالی چای پياله مې مخ ته ورته کيښود، او ومې ويل: يوازي مې وليدلې نو چای مې تيار کړو ترڅو يوځای وڅښوو ميرمين نورماه ..!

نور ماه- که څه هم زړه مې چاي نغوښت خو وايې نه غوښتل شوي چای راوړل ښه شگون لرې نو راکړه يو پياله چای حرم جانې. په خوشحالی مې پياله چاي ورته ډک کړل د چای اخيستلو حال کې هغې وويل: رښتيا حرم جانې ما غوښتل د يو موضوع په اړه درسره خبري وکړم ښه وو چې راغلي ...

په بې کرار انداز ورته غوږ وم چې ويې ويل: نارون خو له خير واده شوه او ولاړه خپل د بخت کور ته، اوس ستا او د هيلې نوبت دي، اصل خبره داده چې پرون شپه هوټل کي زموږ خپلوانو ستا په اړه زما څخه پوښتني کول، لکه چې ته يې خوښه

شوي وي! او تر کوم ځايه چې زه خبره يم او معلومات لرم ښه خلک دي، نو ما غوښتل دغه موضوع تاسره شريکه کړم.

د دی خبرو يع اوریدلو چاي مې مری کې والوته او په ټوخیدو شوم، پوهیدم دا ښځه له قصد دا خبرې کوي ترڅو ما غوسه کړي....
حرم- د کاکا ښځې اړتیا نشته ما ته مرکې پیدا کړې، زه د اوس لپاره غواړم درس ووايم...

نورماه- حرم جانې لوري دا ډېر ښه چانس دې، هغوي ډېر ښه او مالداره خلک دي پرېږده د حاجي صاحب سره موضوع شريکه کړم د هغه پریکړه به هم واورو.

نورماه غږیدله او ما خپله غوسه کنټروله، که دا میرمین نورماه د ادیب مور نه وایې ما به ورته داسي سبق ورکړې وایې چې ټول عمر يې لیاډه نه وایې ویستلې.
حرم- درته وایم د کاکا ښځې اړتیا نشته خپل چاي وڅښي ترڅو نیک شگون ستاسو د زړه آرمان پوره کړي.

نورماه- الهی آمین زما د زړه آرمان خو خپل زوی جان ته واده کول او ناوي راوستل دې لوري جانی.

په غمجنې څهري سره د سالون څخه ووتم...

ورځی تیریدی نارون هم تللی وه، د نارون نشتون کور خالي ښکاره کیدو ډیره ورپسې خفه کیدم که څه هم ټوله ورځ مو پر موبایل یو دبل سره خبرې کول خو بیا هم ورپسې خفه کیدم

یوه ورځ ادیب راته میسج وکه راته لیکلي وه نن مور سره خبرې کوم، زه د زیات خوشحالی څخه کالیو کي نځایدم، یو ساعت وروسته ادیب کور ته راغلو او مخامخ لارو خپل کوټې ته او اغلی نورماه یې هم وغوښته.

هرڅومره وخت چې تېرېدو هغومره زما زړه درزا زیاتېده، زړه مې ناقراره وو، د کوټې د دیخوا څخه هغه بلخوا تلم او بیرته راتلم یوه شېبه هم په آرامه نشوم کښېناستلې، خاله حمیده چې زما د دې خراب حالت لېدونکي وه ویې ویل: بس که و

جلی په دا رقم زما زړه هم بی قراره کوي، ته صبر زه یوه پیاله چای تیار کړم د چای په بهانه ځم د ادیب کوټې ته د نورماه حالت به وکورم چې آیا ادیب ورسره غږیدلی یا کنه؟

دواړه پخلنځلی پر لور روانې شوه، یوه ثانیه کې چای تیار شو او خاله حمیده پتنوس لاس کې واخسته او پورته روانه شوه ما ورته د زینو د لاندې څخه کتل، همدا چې کوټي ته دننه شوه یوه ثانیه لا تیره نه وه چې ژر بیرته راووتل، په تلوار یې خواته ورغلم او ومې پوښتل: خاله څه شوي؟ څه په اړه غږیدل؟ حمیده- نپوهېږم څه په اړه غږیدل، خو د اغلې نورماه څهره د خوشحالی څخه پرېږده! معلومداره خبره ده ادیب تراوسه مرکې موضوع په اړه غږیدلی ندی، کنه اوس به

هغې خبره نیمه کي پرېښوده چې ما په غمجنې لهجې وویل: کنه اوس به قیامت جوړ وه، کور به پر بل مخ اړول شوي وو. حمیده خاله د ډاډ گیرنې او دلداري په انداز وویل: خدای مهربانه دی اندیښنه مکوه.

دواړه نامیده بیرته خپلې کوټې خواته لاړو، لا څو شیبې تیری نه وې چې د چغو او بغارو غږونه د پورته منزل څخه زموږ تر غوږ شوي! ډواره په بېرته له کوټې ووتو. مرجان مې ولېده چې په بېرته پورته منزل خواته روانه وه. حرم- څه شوي مرجان؟

مرجان- هغه هیل.....هیله بېهوښه شوی اصلا حالت یې ښه ندی!!

مرجان د دې خبرو پر ویلو په تلوار پورته ولاړه، ما هم ژر ځان آشپزخاني ته ورسه وو او یوه پیاله مې د اوبو څخه ډکه کړه ترڅو هیلې ته یې یوسم، کله چې پورته منزل ته ورسیدم نو هیله مې د بې هوښې حالت کې لکه یو نانځکې پشان د ادیب غیږه کې ولېده! ژر یې خواته ورغلم ادیب زما د لاس څخه اوبه واخیستل او څو لپي د هیلې په څیري ورواچولې ترڅو هیله په هوښ راشي، هیلې حالت ډیر خرابه وه.

اديب هيله په غيډه کې پورته کړه، او زموږ د کوټې خواته يې ويوړه، ټول د هغې شاوخوا راټول شوي وو او د هغې د په هوبښ راتلو په تمه وو تقريباً يو ساعت وروسته هيلی سترگي خلاص کړي، رنگ يې د گچ پشان سپين اوښتي وه، شونډي يې د ډيره خپگانه پټوکي نيولی وه لومړي ځل وو چې هيله مې په داسې يو بد وضعیت کې لېده، همدا چې سترگي خلاصې کړي د ادیب خواته په ليدلو شوه او شيبه کې سترگي د اوښکو ډکي شوي او خو څاڅکی اوښکي يې پرغمبرو وغورځيدی....

نه پوهېږم ولې خو هغه ورځ د هيلی هغه څو څاڅکې اوښکي زما په زړه لکه د خنجر وار ولگېده او زړه مې په درد شو! يوه پوښتنه مې بار بار ذهن کې گرځېدل، ولې هيلی د ادیب په لېدو وژړل؟

ولې؟

ولې؟

ولې؟

ذهن ته مې سل رقم پوښتني راتلې، چې ځوابونو يې زما زړه کې وېره او وحشت اچوه، ځانه څخه مې منفي سوچونه لري کړل او مخته ورغلم غوښتل مې د هيلی د صحت پوښتنه ورڅخه وکړم، خو هغې چې زه وليدم نو ټولو ته يې وويل: سر مې درد کوی غواړم يوازي اوسم ...

دومره جدي وغيردله چې نور اړتيا نه وه هلته پاتې شم !!!

ټوله ورځ د هيلی څخه لري وم خو ورته انديښمنه وم څو ځلي مې د مور څخه د هيلی د حال پوښتنه وکړل او هغې وويل ښه ده، خوشحاله شوم له دې چې ښه وه.

شپي خپله توره تياره او آرامتيا سلطنت پيل کړو، زما زړه ډير ناقراړه وه د هيلی څخه زيات زما حالت بد وه، دا چې زما او د هيلی کوټه شريکه وه بغير د څه ويلو کوټې ته داخله شوم، هيلی په تروش تندي راکتل، کالي می بدل کړل غوښتل می ويده شم چې هيلی په کنایه توگه راته وويل: حرم دا لاس کوتمی. دي ډيره ښايسته ده چيرته که زه درنه وغواړم ايا ماته راکوي؟؟؟

په خندا می ورته وویل: گورم چې حالت دی هیڅ بڼه ندی! تا به هغه شیانو ته چې خلکو به یوازې نیم نظر ورته کتلې وایې نظر نه اچو! خو اوس دا گوتمی چې یوه میاشت کېږي زما لاس کیده غواړي؟؟؟

په حیرت مې د هیلې دې کارونو ته کتل، پخدای عجیبه ده هېڅ د باور وړ نه وو، که یوه ورځ چا راته ویلې وایې چې داسې ورځ به راشي چې هیله دا رقم غوښتنه وکړي هیڅکله می باور نه کوه

هیله- مگر تا هم لیاده وتې حرم جانې، هروخت چې یو چا ستا څخه شخصي شیان غوښتنه کړي وایې نو تا به د زړه له خلاصه په ډوارو لاسونو ورته هغه شې ډالی کوه اوس ولی ماته نه راکوي؟

ځان سره می وویل ځکه دا یوازې ساده گوتمی نده، دا زما لپاره د ژوند په معنا ده، ما خپل روح په دې کې بند کړي دا گوتمی یعنی زما ټول ژوند، ځان سره په جنگ وم چې هغې بیا غږ وکړو:

هیله- څښی ته فکر کوي؟ ایا گوتمی راکوي کنه؟

حرم- هیلې جانې گرانی خوری دا گوتمی پسې دومره مه شله کېږه، هسې ساده گوتمی ده، اوس هم بڼه شپه ولري زه غواړم ویده شم، ځکه سبا ته وختي پوهنتون ته باید لار شو.

د دې خبرې په ویلو سر می پربالښت کیښود او کمپل مې په سر کش کړو او ځان مې په خوب واچوه ...

سبا ته د ملا په اذان راوینښه شوم لځایه پاسیدم حمام پر لور راوانه شوم اودس او لمونځ می وکړو، هیلې ته می وکتل چې په ژور خوب ویده وه، خپل د بالښت لاندې می لاس تیر کړو غوښتل می دا خو ورځو په اړه خپل خاطراتو کتابچه کي ولیکم، خو کتابچه د بالښت لاندې نه وه! امکان نلري زما یاد کېده چې همدلته مې کیخودل، نو بیا څه شوه؟ یا الله زما کتابچه څه شوه؟ ژر می بالښت لري

وغورخوه پر تخت می لاس کششش کرو نه وه، په تلوار الماری خواته لارم کالی می دانه دانه ولټول خو نه وه ځان سره می وویل شاید پوهنتون کی رانه هیره شوی اوسی یا شاید مینه ځان سره وړی اوسی!

ځان سره په جنگ وم چې هیلی غږ راپورته شو.
هیله- اه حرم ستا له لاسه تل زما خوب حرام شوی دا څه حال دی جوړ کړی؟
بنده ژبه می ورته وویل: هیل... هیله زما کتابچه نشته خوری تا نده لیدلی؟!
زما په خبری هیله په تلوار خپل پرځای کیناسته ماته مخ را وگرځاوه وو او د څو شیبو چوپتیا وروسته یې وویل: نیوهېږم څشي په اړه خبری کوی؟ یوازی می پریده غواړم ویده شم هسی هم نن پوهنتون ته نځم مزاحمت مکوه راته ...

ژر می ځان تیار کړو، نن می غوښتل وختی پوهنتون ته لاره شم او که کتابچه مې هلته وه د ټولو څخه مخکې زه راواخلم، مینه ته می مسج پرینبود، موټر تیار وه کیناستم همدا چې پوهنتون ته ورسیدم ژر صنف ته لارم ټول ځایونه می ولټول خو نه وه دا لعنتی کتابچه نه وه ...

څو شېبې وروسته مینه هم راغله ما ټول موضوع ورته بیان کړه.
مینه- ښه حرم جانې یوه کتابچه چې دومره اندیښنه نه لري هسې نه چې د هغې پانې الماس وې؟
کله کله د دې بې پروا توب څخه غوصه کېدم خو ایا امکان لري چې یو انسان تل په یوه حالت کې پاتې شي؟ احساس مې کاوه د هغې هر خبره زما پر اعصابو ځې راځې.

په سترې او لوړ اواز می وویل: هو الماس و ان تر الماس هم ارزبنتمن.
زما په لوړ غږ د مینې سترګې له حیرت راووتې شاته می وکتل خو ټولګیوالو په
حیرانی راکتل. د سترګو په پټولو می دا ځل د تړلو غاښونو له منځه په لوړ غږ وویل:
آه مینی ته نه پوهېږې ما په هغه کتابچه کې ټولې پېښې چې له ادیب سره می
درلودې لیکلې دې زما ټول دردونه له هماغه لومړیو ورځو راهیسې چې څنګه پرې
مین شوم. که دا د کورنۍ د کوم غړي لاس ته ولوبېږي، پوه شه چې خپل قبر می کتلی
دعا وکړه چې د هیله لاس ته ورنه شي که نه....
خبر می تیره کړه ...

مینۀ _ ارامه اوسه په ارام ذهن فکر وکړه چې چیرته دې ایښی وه؟
حرم_ باور لرم تل می د بالښت لاندې ایښود خو نه و.
پوه نه شوم چې ورځ څنګه تېره شوه کله چې کور ته ستنه شوم ژر خپل اطاق ته
لاړم. همدا چی قدم می واخیست د هیلې له سخت قهر او غوسه ناکې څیری سره مخ
شوم، یو لاس یې شاته نیولې وه هغی ته می په څیرڅیر وکتل مخکی له دېنه چی زه
څه ووایم هیلې مسخره خندا وکړه. او په.... زوزه.... آواز سره یې وویل: راځه، پخیر
راغلی زما کرانی خوری سترګی په لار وم تاته.

د هغی خبرو ته هیرانه او بی حرکتته ولاړه وم. لاس یې مخکی کړ او په لوړ غږ یې
ووویل: له شپې څخه د دی په لټه کی وه که نه؟؟
د کتابچې په لیدو سره هک هیرانه شوم اصلاً می دا فکر نکوه چی تردی حده به
رزبله وی. په بیړی سره می غوښتل چی کتابچه تری واخلم خو د لاس په ټیله کولو
او په بی اختیاره اواز سره یې وویل: بی شرمی جینی پوهیدم چی د ډرامو ښه
لوبغاړی یې زموږ مخی ته د ادیب څخه د کرکې تمثیل کوی خو زموږ تر شاه مو حتی
نامزادی هم کړې. که پلار پوه شي نو څه به وشي؟ هوووووم چی یوازینی لور یې
څه کار کړی.

نور یی په خبرو زما عصاب خرابول، نو په جدی انداز می وویل: هیلی ارامه اوسه،
راڅه د دوه خویندو په څېر خبری...
هیله_ بنده کره خوله دی احمقی د څه خور ها د څه خور؟ستا پلار بل څوک دی، ټول
درباندي اعتماد لری خو نه پوهېږي چې ته څه ډول نجلۍ یې. دا خواخوږي او
مهرباني هم یوازې د دې لپاره ده چې ته یتیمه یې!

د دې ټولې کینې او نفرت په لیدو زه حیرانه شوم. پوهېدم چې زه له هیله سره
چندانې بڼه نه یم خو تر نن پورې مې هغه د نارون او مسیح په څېر خوښېده .
په ژرغونی غږ می وویل: خو زما دا خوښول تا سره څه تړاو لري؟
په قهقهه یې وخنډل او ورو یې وویل: وایي تا سره څه تړاو لری؟ زه د ادیب سره
مینه لرم پوهېږې؟ د کلونو راهیسې مې هغه خوښ دی! حتی کاکا مې د کاکا مېرمن
او پلار مې له وړاندې زموږ د نامزادۍ په اړه خبرې کړي دي زه د ادیب په نوم شوی
یم پوهه شوی زه د هغه نامزاده یم.

چې د 'نامزاده' کلیمه یې وویل، سا مې په ستوني کې بنده شوه. ژبه مې د خبرو
کولو وس نه درلود او سترگو مې د درنو الفاظو باران پیل کړ. په گونگه ژبه مې
ووویل: د دا دروغجنې خبری له ځان سره وساته.

هیله- که ته فکر کوی چی دروغ دی نو لاره شه له پلار څخه می پوښتنه وکړه یا هم
د نارون څخه. خو کاله وړاندی کله چی کاکا می او د هغی میرمن دلته راغلی وو نو
دا چی نارون نامزاد وه زه یی د ادیب په نوم کړم. په هغه وخت کې مې په خپلو
غوږونو واورېدل. مور مې او نارون هم په هغه مجلس کی حاضر ول که کاکا مې
ژوندی وای، نو اوس زموږ کوژده شوی وای.

او هوو باید اعتراف وکړم چې ته یو ماهره ښکارچی یې. پوهیدم چی مینه شوی یی
خو دا چی هغه شخص به ادیب وی، هیڅکله می هم دا فکر نه کاوه. خو هغه ورځ
می چی دا کوتمه ستا په لاس ولیده شک می وکړ ځکه په هغه ورځ ته له ادیب سره

بهر تللی وې او حتی کور ته یوزای راغلی تر دی چې ستا کتابچه می غلا کړه او نن می ستا په غیاب کی ټول ولوست.

حرم- نو تا هر څه ولوستل؟؟ شاید په دی پوه شوی اوسی چې ادیب هم له ماسره مینه لری، هغه هم بیحددد، آن تر دی چې له دی دروغجن تراؤ څخه هم خبر نه دی. ادیب له ماسره او زه ادیب سره مینه لرم نو دا به ښه وی چې له یواړخیزې مینې لاس واخلي ځکه چې تا ته پکی هېڅ گټه نشته. هیله- بس کړه احمقی بس کړه که مړه هم شم اجازه نه درکوم چې ادیب ستا شي حتی که دا زما د ژوند په بیه هم وي.

کتابچه یی پر ځمکه وویشته او زما له څنگ څخه د یو دښمن په شان تېر شوه زما سر له درده نژدې وه چې و چاودې. غوښتل می ادیب ته پیغام پریږدم خو زړه مې ونشو لومړی باید پلار سره می خبری وکړم. ورو ورو شپه راورسېده هغه شپه د تلویزیوني شبکو تود بحث د یوه وزیر استیضاح وه پلار مې د خلکو د استازي په توگه باید په څو بحثونو کې گډون کړی وو باید ناوخته کور ته راغلی وای.

پوهېدم چې پلار مې یو فرمانبردار او پوه کس دی. همدا چې پلار مې راغی ژر یې خپل کاري خونې ته لار ماهم چای تیار کړو او خواته یی لارم. خپل ټول جرعت می راټول کړ ټوله موضوع می ورته بیان کړه په پیل کی خپه، شو د هیلې نامزادی موضوع هم رښتیا وه. خو کله چې پوه شو چې ادیب ما سره مینه لري هڅه یې وکړه چې دا ومني. ډیره خوشحاله شوم پلار می غېږ کې ونیوه او له خوبنۍ می په هوا کی وزری وهلې.

لا زما د خوبنیو یوه شیبه نه وه تېره شوې چې ناڅاپه د سوسن د چیغو او شورماشور غږ ټول وارخطا کړل. په تلوار خونې ته دننه شوو د هغه صحنې په لیدلو سره می وینه په رگونو کی وچه شوه. ټوله خونه گډوډه وه د خونې فرش د شیشو په ټوټو پوښل شوی وه هیله د یو جسد په شان د شیشیو په ټوټو پرته وه له دواړو

لاسونو یی وینه بهیده. د هغی شېبې هضمول راته سخت او زغم وړ نه وو. ابراهیم هیله په غیر کی ونیوله او ژری بهر وایسته، د پلار په یو زنگ سره هېله د ښار تر ټولو غوره روغتون ته انتقال شوه. ډیره وینه یی به لاسه ورکړی وه.

ما خپل پلار ته وکتل چې له ابراهیم سره یې خبرې کولې هغه په دوامداره توګه ویل چې دا پېښه پته وساتئ موضوع باید رسنیو ته و نوځي. یوه له هغو مسایلو څخه چې ډېر پام یې ځان ته اړوه د سیاستمدارانو او نامتو شخصیتونو د اولادونو شخصي ژوند و. تر نن ورځې پورې زما پلار زموږ ژوند د جلا قوانینو پر بنسټ ساتلی او تل یې ټینګار کاوه چې زموږ ژوند پټ پاتې شي. زه پوهېږم چې هغه دا د خیر او صلاح لپاره ګڼله او تل یې دا خبره کوله. چې خپل ژوند جوړکړی او زما په نوم ژوند مخ ته مه وړی باید هر یو له تاسو خپل شخصیت ولری نه دا چی زما له شخصیت څخه ځان ته پیژندنه تر لاسه کړئ.

همدا دلیل و چې په پوهنتون کې موږ د یوه بریالي تاجر د اولاد په توګه یادېږو نه د خلکو د استازي د اولاد په توګه! ډاکټر وویل چی د هیلې روحی حالت ښه نه دی. او امکان لري چې وروسته په دې حالت کې ځان ته بل ډول زیان ورسوي. دی موضوع موږ ټول اندېښمن کړو. دا لومړی ځل وه چی ما خپل پلار دومره کمزورې او بی وسه ولید. د خپل خوب په فکر کی شوم پوره هماغسې لکه څنګه چې مې پلار په خوب کې له زاریو ډکو سترګو زه ځان ته غوښتم، ما ته یې کتل. له درده ذره ذره کیدم، که په هیلې څه شوی وای نو څه؟ که د لاس پر ځای د ستوني رګ وای نو څه؟ ځان سره په خبرو بوخته وم چی یو گرم لاس می پر لاس کېښودل شو سترګې می ورواړولی د هغی د مهربانو سترګو په لیدو می اوښکی له سترګو روانې شوي.

پلار مې په دې شپه له ټولو غوښتنه وکړه چې دې موضوع ته بل رنگ ورکړي او د (آپانديس) په ویلو سره مو دی موضوع ته د پای ټکی کېښود. د تقدیر له مخې هماغه شپه نورماه، سوسن، مصطفی له ادیب سره د شپې ږوږی. ته بهر تللي وو او همدا نه موجودیت یې لامل شو چې د اصلي پېښې څخه خبر نشي. حتی تر نن ورځې پورې،

هيله په هوش راغلی وه خو پلار می دهغی د لیدلو هیڅ لیوالتیا نه درلوده. د ډاکټر په اجازې سره مې دیواځې لیدو اجازه ترلاسه کړه. د هیلې رنگ لکه د زعفرانو په شان وه فکر مې کاوه ښایې له دی کار لږ څه پښیمانه وي.

همدا چي ما ته یی وکتل ټولی خبری یی لکه د ټوپک مرمي زما په لور حواله کړې، هغې لکه لیونیانو په شان چيغې وهلی، په بیړه له کوټې بهر شوم زما زړه لکه د مرغی په شان په سینې کې درزیده. پلار می له ابراهیم وغوښتل چې روغتون کی پاتی شی موږ ټول کور ته راغلو... هغه شپه له پېښو ډکه وه، سبا سهار د پلار په ډېر ټینگار مو هیله کور ته راوستله له هغه وروسته نور توان نه و چې له هیله سره په یوه کوټه کې پاتې شم نو موږ جلا کوټې انتخاب کړی. د هیلې حالت ورځ تر بلې خرابیده حتی ټول هغه توکي چې لږ زیان یې رسولی شوای له کوټې څخه مو وایستل مور می تل له هغې ساتنه کوله ترڅو ځان ته زیان ونه رسوي.

یو له هغو ورځو څخه که حمیده ترور لږ ناوخته تللی وای نو هیلې به درمل په خوړلو ځان وژنه کړې وه. له حمیدی ترور سره په پخلنځي کې وم چې مرجان وویل: حرم جانی حاجي صاحب تاته غږ کوي.

لکه د معمول په شأن په خپله کاري کوټه کې و زما زړه ته یو عجیب اضطراب راغلی و، له داخلېدو مخکې مې منفي انرژي له ځانه لرې کړه یو ژوره ساه مې واخیسته او دروازه په دوه ځله ټکولو سره د پلار مهربان غږ مې واورېد چې ویل یې: دننه راشه.

کوټې ته ننوتلم.

پلار می تسبیح په لاس د جاینماز پر سر ناست و. په آرامی یې تر څنگ کیناستم سترگی می د تسبیح په دانو کی خښې کړې وی هغه د یاصبور... یاصبور په ویلو سره دانی د گوتو به مینځ څخه تېرولې. په داسی حال کی چی دهغه آرام غږ می اوریده په ورو می وویل: دا حقیقت دی چې هغه نوم چې د یوه شخص پر سر کيږی د هغه شخصیت باندې ډېر اثر لري مثلاً صبور (صبر کوونکی) تاسو چې د هرې ستونزې په وړاندې صابر وئ بې شکه د الله وعده حق ده نو بیا دا اندېښنه ولې؟

د تسبیح آخرنی دانی د هغه د گوتو ترمنځ ځای ونيوه او یو شېبه خاموش شو بیا یې وویل:

حاجی صبور- خو دا ځل زه د الله نه د ډیر صبر غوښتونکی یم ترڅو داسې کوم عمل له ما نه ترسره نشي چې رېښه یې د حضرت محمد د دورې د جاهلیت په وخت کې وه هغه مهال الله (ج) محمد (ص) د هغه قوم د ژغورلو لپاره واستوه. او دا ځل یې ته زما لپاره!!

په حیرانتیا سره می وویل: پوهه نشوم پلاره کیږی چی په واضح ډول خبری وکړی؟ وی ویل: لوری، ته پوهېږی چې ته تل زما لپاره یوازینی لوری زه پر تا دومره باور لرم او پوهېږم چې ته د دې ټول مقام او عظمت د ساتلو لامل یې ته زما لپاره د الماس په شان ارزښتناکه یې. خو مه پرېږده چې د پلار لاس دې د خپل اولاد په وینه ککړ شي مه پرېږده چې دا خلک ما یوازې د دې په نوم یاد کړي چې د ده لور ځان وژنه وکړه. زما زړه غواړي چې دا نجلی ژوندی په ځمکه کې ښخه کړم. کاش هغه شپه چې یې د ځان وژنې هڅه وکړه بېخي له منځه تللی وای خو وگوره لاهم ژوندی ده.

تر نن ورځی می خوله تویه کړی په زحمت می پیسی پیدا کړی او دی ځای ته رسیدلی یم الله شاهد ده چی یوه حرامه گوله می تاسو ته نده درکړې. نو دا جلی زما د کوم عمل سزا ده؟ خدای زه د خپلو دوو لوڼو ترمنځ په ازموینه کې گېر کړی یم. زه بی وسی او خوار شوی یم. حرم، زما لاس ونیسه لورکی! پلار دې زاری درته کوي مه پرېږده چې زه رسوا او بې عزته شم مه پرېږده لوری مه پ ...

"مه پرېږده" یې ورو ورو وویل احساس مې وکړ چې دا ساده کلمه هم ده ته درنه ښکاره شوه د هغه له مخه رنگ والوت او یو خوا ته راوغورځېد. څو ځل مې بڼه کړ خو پلار مې لکه بې ساه مړی پروت وو په چیغو مې ابراهیم ته غږ کړ هغوی پلار مې روغتون ته ورسوه ډاکترانو د معاینې وروسته وویل چې دا حالت د زړه حملې له امله و.

خو ساعته وروسته كله چې پلار مې هوش ته راغي هماغلته مې د شکرانې سجده وکړه. که څه هم ما پېر اصرار درلود چې پلار مې ووينم خو اجازه نه وه. د ادیب په امر سره د روغتون شاوخوا جدی امنیت نیول شوی وو. مور مې له مسیح سره وه او زه د کاج تر زړې ونې لاندې د یو عالم غمونو سره ناسته وم. سترگو می د غم اوبنګی تویولې ژوند می لکه تیاره شپه شوی وه. یو آشنا غږ می تر غوږ شو. ادیب - ستا دا حالت ما تباہ کوی.

غوښتل می چی کلک یی غیر کی ونیسم ټول هغه دردونه می چی زړه کی پټ ول په چیغو یی ورته ووايم غوښتل می چی زما د ټولو دردونو درمان شی خوو ددی لپاره چی کمه رانشم، چپ پاتی شوم.

خپل لاسونو ته می زور ورکړو دومره زور چې د خوکی مېخونه می لاس ژوبل کړ خو دا درد می د زړه درد په اندازه نه وو. آرامه می څنگ کی کېناست او وی ویل: د کاکا حال اوس ښه دی نو دا به ښه وی چی د مسیح او مور سره دی لاره شی کور ته موږ به....

په جدی انداز می د ادیب په لور وکتل چی خبره یی پری شوه. دا ځل یی په درنښت او آرامی سره چی د وینا دا بڼه ورسره نه جوړېده وی ویل. ادیب- پوهېږم چې غوصه شوې خو یو ځل ځان ته وگوره وگوره په کوم حالت کې دلته ناسته یې.

ما خپل حال ته وکتل....

د څو ساعتونو مخکې یاد کې پوبه شوم، چې څومره په بیچارگی او مظلومیت د پلار اړخ ته کېناستم، نظر مې خپل پښو ته وکړو ان پښو کې مې څپلی. هم نه وې او تر دې دمه زما ورته هېڅ پام هم نه و، که څه هم د نم ډکه او سره ځمکه باندې روانه وم، په عادي حالت کې دا راته ناممکنه وه

سهار وختې و چې د روغتون سرطیبب د ادیب وغوښت، تر لنډو خبرو وروسته یې زه هم وغوښتلم...

ډاکټر - ميرمن حرم وکيل صيب غواړې تاسې وويني، يو څه بايد درته په گوته کړم چې دا حمله بايد جدې ونيسو، ستاسې پلار بايد د تشويش او استرس نه لېرې وساتل شي!

د سر په بڼورولو سره په سر طبيب پسې شوم...
کوټې ته د اخليدو مخکې راوگرځېده او د گوتو په اشاره يې وويل: پنځه دقيقې پوه شوئ...!

ژوره ساه مې واخيسته او په اطاق ننوتلم، لومړې ځل و هغه کس چې ما ته د زپورتيا مثال و، داسې بېوسه او خوار وينم، ريښتيا يې ويلي چې د نارينه سرمايه د هغه د عزت خوندي توب دی او د يو پلار تر ټولو لويه هيله د اولاد سرلورې او کاميابي ده. د يو پلار او نارينه د له منځه وړولو دپاره؛ بسنه کوي چې د هغه عزت له منځه يوسي، او رسوا يې کړې چې په واقعيت سره دا کار هيلې وکړ. هر گام چې مې پورته کاوه دا قسم مې کاوه، چې خپل د پلار د عزت د ساتلو دپاره به ځان قربان کړم خو نه پرېږدم چې د لور د ځان وژنې داغ يې پر مخ ولگوم.

پلار مې د گوتو په اشاره زه د ځان څنگ ته وغوښتم، په لېدلو مې يې کوښښ وکړ چې خپل اوښکې کنټرول کړم...

په نيولي غږ مې وويل: د خدای شکر ادا کوم چې تاسې يې بېرته موږ ته راکړئ، د سترگو د کنج نه يې د اوښکو څاڅکۍ ولوېد چې لکه خنجر زما پر زړه چې ولگي په لړزېدلي غږ يې وويل: پوهېږم غوښتنې مې ډېرې دي خو ما ددې رسوايي نه وژغوره! مه پرېږده چې ټول ما ته د لور د ځان وژنې طعنې راکړي او مسخره مې کړي، ما وژغوره!

پلار مې په ژړا دا خبرې کولې، په يوه لويه دوه لارې کې پاتې وم، اصل کې خدای زه په يوې لويې ازموينې کې اچولې وم. يو خواته مې پلار چې خپل ځان مې ورته قربان کاوه! بله خوا ته مې هغه کس چې مينه مې ورسره درلودل او په مينه کې يې قربانې شوې وم، د پلار نوراني مخ مې خپل په دواړو لاسونو کې ونيوه، په سلگو مې

ووېل: ته زما ژوند وغواړه زه به يې تر تا قربان کړم! زه د اديب نه تېره شوم، پر تاسې مې دې قسم يې او خدای دې هم زما په دې خبرو شاهد وي چې نوره مې مينه زړه کې دفن شوه او دا خبره به زما او ستا تر منځ پاتې کيږي. ترڅه مسکا مې وکړه او دوام مې ورکړ: د پلار او لور منځ کې به راز يې کنه؟؟

هغه ورځ موږ دواړو وژل ما خپل پر بدمرغی او پلار مې ددې دپاره چې زه يې د مجبوريت د بدمرغی خواته ټيله کړم، د اطاق نه په وتلو مې سترگې پر اديب ولگېدې ، زما په لېدلو په تلوار مخ ته راغی ..

اديب - کاکا مې څنگه دی؟؟

د اوښکو په پاکولو سره مې يوازې سر وښوراوه..

مسکې شو او ويې ويل: اوس نو بايد د مور سره دې ددې ځای نه لاره شې هوا هم روښانه کيږي ستاسې اوسېدل دلته مناسب ندي.

د ستونې اوبه مې تېرې کړې، د هغه سرکښو او عاصی سترگو ته مې وکتل او ومې ويل: کيدای شي ته ما د ځان سره کور ته بوځې؟

.....

سر مې د موټر د ښيښې تر څنگ ايښی و، سترگې مې د دېاندې په نظاره وې، د ښيښې پر مخ زما د نفسونو د بخار له وجې زما د سترگو او بهر تر منځ پرده جوړه کړې وه، په نري غږ مې ووېل: که يو ورځ نه وم پوه شه چې زما زړه د هغه صدف په څېر دی چې ستا مينه يې يوازينی مرغلره ده.

زما په خبره اديب شا ته را وکتل او ويې ويل: گورم چې ستا حالت هم تر کاکا ښه ندی، ډېرې خبرې مکوه، پرېږده کاکا مې ددې ځای نه رخصت شي زه خپله ورته ...هرڅه وایم

بغير د څه ويلو خاموش شوم خو زړه مې ويني وو، څو ورځې په همدي حالت کې تېرې شوی، سترگې مې د ډېرې ژړا د لاسه پرځېدلي وې.

- راغلم لورې

حمیده ترور د یخې د ټوټو سره راغله ، څنگ ته مې کښېنستل، په نرمۍ یې وویل:
سر دې زما په غیږ کې کېږده زه یې خپله درته اېږدم.
د سر په ایښودو مې سترگې پټې کړې، او په سترگو مې یخ د ټوټو پر اېښودلو په
ناراضه غږ مې وویل: کاش چې د زړه اور مې هم په دې مړ کېده، ترورې زړه مې
سوزي، د دننه نه د ډېوې په څیر چې اوبه کیږي، دا څه ډول ازموینه ده چې خدای
زما نه واخیسته؟

حمیده - د مینې ازموینه!!! کلونه مخکې ددې ازموینې نه تېره شوې یم، هغه ورځ مې
مینه دفن کړه نن ژوندې یم خو روح مې هغه ورځ دفن شوه، پوهېږې مینه یو جال
دی کله چې ښکاره شي مور یې یوازې نور وینو نه سایه ... خو کلونه به د هغه نور
سره ژوند کوو خو سایه به یې د یو دروند بار په ډول د ځان سره کشوو، تر څو دا
دروند بار مور له منځه یوسي... ته د مینې په جال کې راکیره یې لورې..

حرم - کاشکې ژبه مې گونکې او سترگې مې ړندې وای، ترڅو ددې مینې په اقرار مې
نشوای کړی او سترگې مې د هغه دیدار اړې نه وای...
حمیده - سترگو ته دې ښېرې مکوه، مینه د هغه باد په څېر دی چې نه شو کولای هغه
ووینو خو په ټول وجود یې حس کولای شو، نشو کولای هغه پر خوله راوړو خو درد
یې په هرې ژبې کې د پوهېدو دی.
حرم - زړه مې تنگ دی د هرڅه او هر ځای نه.
حمیده - زړه دې تنگ دی؟؟
- ډېر، ډېر زیااد ترورې.

- د ټولو زړه تنگېږي لورې، هغه زړه چې تنگ نه شي هغه زړه ندی، کیدای شي چې
پلار دې دا پرېکړه ددې د پاره کړې وي چې هیله په کبیرې گناه ځان وژنې لاس پورې
نکړي.

حرم - پوهېږم ځان وژنه كېږه گناه ته! خو دا هم غټه گناه ده چې انسان خوش قسمته نه وي كنه ترورې؟؟

حميده - لورې! مه هېروه چې تا قسم خوړلې.

حرم - قسم ها؟! گوره په اورېدو يې ان خندا راځي، دا خو به دې اورېدلي چې بعد له خدايه د زړه خداى مې ته يې! زه ددې دپاره چې د زړه خداى مې هېر كړم قسم مې خوړلې څومره عجيبه! عجيبه لا دا چې هغه شپه چې هيلې د ځان وژنې كوښښ كړى و اديب خپل مور زما او خپل د اړيكې لپاره راضي كړې وه، ددې د پوهېدو با وجود چې هيله د هغه په نوم ده.

غوښتل يې ما هغه وخت خبره كړې چې د پلار وضعیت مې ښه شي، زه حيرانه يم دا موضوع ته څنگه د پاى ټكى كېږدم، خو گوره تقدير زما سره څنگه لوبه راواخيستل ... سبا شپه دوى مركې ته راځي. اديب خبر نه دى چې زما پلار او هيلې باندې څه شوى او ما څه قسم اخيستي، هغه راروان دې ترڅو خپل كړي ژمنه پوره كړي او ما خپل ناوى كړي.

زما د خبرو په اورېدو حميدې ترور د حيرانتيا نه لاسونه پر خوله نيولي وه او په غونډو سترگو يې راته كتل.

حميده - حرم ته څه وايې ليونۍ شوې يې؟؟؟

حرم - كاشكې ليونۍ واى كاشكې .. سبا شپه به شاهيده اوسې بس.

لمر د پوهېدو حال كې وو زه د چمن څنگ ته په سراى كې ناسته وم، سترگې مې لمر ته ښخې وې، زړه راښكونكۍ منظره ده كنه؟ اديب تل په دې څو ورځو كې مې د پلار پوښتنې ته راتلې. په رښتيا هم د لمر پوهېده ښكلې و خو نه تر ډېره ځكه د سبا لمر پوهېده هغه د تل دپاره زما نه لېرې كوي!! سترگې مې د لمر اخرې وړانگې ته نيولې وېل او ځان سره مې وويل: هر څه به يو ورځ پوهېږي او پاى مومي مينه، عشق، ژوند هر څه ...

کله چې بیا د اسمان د رنگ بدلون ته وگورو، کله چې اسمان بېرته سور او ژېړ رنگ واخلي، ددې بیانونکی و چې په اقیانوس کې ژوند څه بد، څه ښه، څه ښکلی، څه بدرنگ یو ورځ به ډوبیرې ختمیږي به. هغه ورځ هم راځي چې اسمان خپل د ژوند رنگ ته بدلون ورکوي، او هغه وخت هم راځي چې خپل سترگې به د هغه د تورو او سرمه ای رنگونو سره عادت کړو، او باید د لمر د راختو وروسته د لمر د لوېدو شاهدان واوسو، دا د طبیعت او ژوند قانون دی.

زه په همغه حالتو او فکرونو کې وم چې ادیب حویلی ته را ووت زما څخه په لږ واټن و درېده او خندا په خوله یې سترگ ووهله او ویې ویل: بې صبرانه د سبا د لمر لوېدو په تمه یم، که څه هم پوهېږم ستا ځواب څه دی، خو د ټولو مخ کې اورېدلو ته یې بې کراره یم، اوس ځم سبا راځم.

د ادیب د تلو وروسته زه پاتې شوم د نړۍ غم او درد سره. سبا د اغلی نورماه په غوښتنه میلستیا ترتیب شوه، د ډوډۍ د خوړولو وروسته نورماه په ډېر احترام او دروندوالی سره په خبرو پیل وکړ...

نورماه - حاجی صیب پوهېږئ چې نن شپه مې دا میلستیا رسماً ددې دپاره ترتیب کړې چې یوه مهمه موضوع درسره شریکه کړم که څه هم دا ستاسې د مرحوم ورور هیله هم وه چې خپل د ورورولی اړیکه نوره هم ټینګه کړي، ډېره د موضوع نه لېرې کېږم نه، زه غواړم دلور حرم لاس مو خپل د زوی ادیب دپاره وغواړم.

د یو جسد غوندې په څوکۍ کې ناسته وم.....

پلار مې ټولو ته یو نظر وگتل او ویې ویل: دا موضوع حرم پورې اړه لري نو د حرم ځواب زما ځواب دی.

هڅه مې وکړه چې ځان کنټرول کړم ومې ویل: که اجازه مو وي نو زه غواړم د کاکا ښځې سره مې یوازې وغږېږم.

په جگ گامونو د سالون څخه ووتلم او خپل کوټي ته لاړم.

نورماه - ښه شو چې دلته راغلې تر څو زه هم په ارامه زړه او بې له کومې حاشيې خبرې وکړم، پوهيږم چې تا زما زوی خپل په مکر او چل جال کې راگير کړي او دا باندې هم بايد پوه شي که ته اوس نه وای نو موږ د هیلې نه مرکه کول خو ناحق نه وایي چې د مبین سترگې راندې دي، او زه خپل د زوي له لاسه مجبور شوم ستا مرکي ته راشم.

د هغې د خبرو په اورېدو زړه مې غوښتل حمله پرې وکړم، ژبه ترې وباسم او په لاس يې ورکړم اخبر يوه ښځه څنگه کولای شو تر دې اندازې رزبل وي؟
حرم - د لومړۍ ځل لپاره تاسو سره هم غږې يم، تاسو د هیلې غوندې انجلۍ لایقه یاست ځکه دواړه یو رقم یاست او ضمناً ستاسو زوی دې تاسو ته مبارک وي زه اصلا هغه هلک چې مور يې تاسو اوسئ ورسره مینه نکوم کولای شي زما پر ځای د هیلې په اړه د پلار سره مې وغږيږئ زما ځواب نه دی.

نورماه - پوهېدم چې ته زموږ د کورنۍ لیاقت نه درلوده سمه ده چې دلته لویه شوې یې خو دا مه هېروه چې ته خرڅه شوې یې د ماماگانو له خوا دې هیله مخکې هم زما د زوی په نوم و، د دې وروسته هم زما انږور کيږي.
حرم - ښه که ستاسو زوی نر وای زما پر ځای باید د خور څخه مې خاستگاري کړې وای ځکه هیله دومره کلونه ستاسو د زوی په نوم ناسته وه.

نورماه - گورم چې ستا په وجود کې د تربیه په نوم هېڅ شي نشته، دا چې هیله زما د زوی په نوم وه د حاجی صیب او ادیب پلار تر منځ فیصله شوې وه د دې موضوع نه زما زوی اصلا خبر نه وو نو دا شلیطه گری دې زما څنگه مه کوه چې اصلا حوصله نلرم ستا سره جربحث وکړم خوشحاله شوم چې ستا غوندې بلا زموږ د سره چپ شو د دې نیک کار لپاره خدای ته نذر کوم.

هغې دا خبرې وکړل او روانه شوه د تلو سره یې د کوټې ور دومره په کلکه پورې کړه چې یو قد خیز مې واچوه، ژر مې دروازه قلف کړه په هغه کنډواله کې چې په خپل

لاسو مې ځان ته جوړ کړې و ځان مې قيد کړ. د سترگو نه مې د اوښکې څاڅکې پر مخ مې راڅڅېدې د دې حس نه سترې وم، څو ځلې ادیب زنگ يې وکړ. خو بې له دې چې ځواب ورکړم تلفون مې بند کړ. چيغې مې کړې ولې غواړې زما څخه واوړې؟؟ زما پر ځای د الله نه وپوښته

د خدای لپاره يو ځلې د خپل رب څخه وپوښته چې د مينې درد دې څنگه پيدا کړي؟؟ څنگه ناسور زخم دې زما په زړه راکړ، که زما په قسمت نه وې نو دا دومره اميد د څه لپاره و؟ بې اختياره مې دا ټپي د درد په خوله راغلي:

د زړه په رنځ اخته، د ښه کيدو نه يممه نور
لاس راکه پخپل زور د جيگيدو نه يممه نور

ته لارې! داسې لارې چې وژونکی غم دې پرېښود
خراب يې کړم په خدای چې د ليدو نه يممه نور

ستا غېږه کې شوم مات لکه دانه دانه لونگ
او دومره مات چې بس د ماتيدو نه يممه نور

هيڅ مې له وسه پوره نه دي

له ډکو سترگو به دې سترگې واړومه

هغه شپه مې دومره وژړل چې بې خوده شوې وم، کله چې مې سترگې خلاصې کړې چې د نيم سړی درد مې دومره شديد و چې احساس مې کوه دا کوټه راباندې څرخي. د ولاړيدو توان مې نه وه د پلار غږ مې اورېدل چې د ور تر شا ماته يې مکرر غږ کوه لاس مې ويښتيان ته ويوړل سم مې کړ دروازه مې خلاصوله چې سترگې مخامخ اينې کې پر ځان ولگيده. سترگې مې د ډېر ژړا نه پرسيدلي وي ټول مخ مې د نووگاری زخمونه و. نه مې غوښتل په دې حالت پلار مې ما وگوري.

ټوله هڅه مې وکړه تر څو خپل غږ سم کړم په جگ اواز مې وويل: پلاره انديښنه مکوه زه جوړه يم غواړم د پوهنتون لپاره ځان تيار کړم.

نن مې بايد مينه ليدلي وای يواځينې کس و چې زه يې درک کولم. ويښتيان مې خلاص کړ او د مخ دواړه خوا ته مې خوشي کړ تر څو زما د زخمونو په پټولو کې مرسته وکړي غټي د لمر ضد عينکونه مې داسې ورځ کې چې د اسمان زړه زما په څېر ډک وو په سترگو کړ په دې شکل زما د سترگو پرسيدل نه ښکارېده. ابراهيم ته مې زنک وکړ او ژر مې ځان پوهنتون ته ورسوه، د مينې په ليدو کلک مې غيږه کې ونيوله کله چې مينه د کيسې څخه خبره شوه نو زما څخه زيات مينې وژړل ...

مينه زما د ناسور درد درمل، ځينې وخت مې ويل څه ښه کار مې کړي چې الله راته داسې ملگري راکړي چې زما لپاره يوه تکيه گاه ده؟ هغه ورځ مينه هڅه يې کوله چې ما په خدا کړي خو زه د يو بې روح جسد په څېر په څوکې گنگه ناسته وم مينې په ډکو سترگو وويل: ومرم خو تا په دې حال ونه گورم وگوره حرم قسم دی که اجازه راکړي د هغې انجلۍ زړه به د ژوند نه تور کړم، الله دې زما دښمن ته لا داسې خور ورنکړي، ملگری خو لری ...

حرم - د خدای لپاره مينه د خبرو حوصله نلرم څو ځلې درته ووايم ما د هيلۍ لپاره دا کار نه دی کړې، بلکې د پلار لپاره مې داسې وکړه ماته مې پلار مهم دی نه هيله ... مينه - ښه نو اوس څه کيږي؟

حرم - نپوهېږم خو څنگه چې اديب پيژنم تر څو زما سره خبرې ونکړي نه ارامه کيږي.

مينه - کاش ټول حقيقت باندي پوه شي.

حرم - هېڅکله دا اجازه نه ورکوم، دومره يې د ځان څخه لرې کوم چې زما له ضد نه د هيلۍ سره واده وکړي، خو اوس نه، دا چې د هغه سره مخامخ کيدو لپاره توان پيدا کړم بايد ځونې وخت ځان ورنه پټ کړم حداقل تر څو دا زخمونه مې ښه کيږي.

خو ورځې تيرې شوې دا چې د اديب سره مخامخ نه شم د واټسپ، انستاگرام او ټول مجازی فضا کې مې بلاک کړې و. يو ورځ چې پوهنتون کې وم ابراهيم له خوا يو پيغام راغي چې ليکلې وه "پلار باندې دې حمله راغلې اوس شفاخانې کې يو نيم سات وروسته درېسې درځم د باندې اوسه" د پيغام په لوستلو حيرانه شوم د ځان سره مې وويل سهار خو مې پلار ښه و يو دم

زنگ مې وکړ خو بند يې کړ. ژر د پوهنتون څخه ووتلم د مخامخ صحنې په ليدو حيرانه شوم. ابراهيم تر څنګ اديب ولاړ و، په تروش تندي يې ماته کتل، بې له دې چې ورته توجه وکړم موټر کې کيناستم ..

خو ابراهيم شاته بل موټر کې کيناست، اديب موټر ته راپورته شو او بغير د څه ويلو په همغه تروش تندي حرکت وکړو زړه مې ناکراره و اخير خبره څه ده، بلې لارې باندې لاړ، په ورخطايي مې وپوښتل: د شفاخانې لاره خو ښې لاسته نه و؟ زما خبرې ته يې توجه ونکړ او د موټر سرعت يې زيات کړ ابراهيم د دو نور محافظانو سره زمونږ تر شا موټر کې و، تر څو هغه لاره باندې لاړو چې زما لپاره تر دوزخ کمه نه وه

د هوټل پټه لاره ...

ومي ويل: پلار مې چيرته دی؟ بايد ما د پلار څنګ ته مې ويسه پوه شوې؟؟ پسخند يې ووهه او وويل: پلار دې جوړ تيار دی ښکته شه د موټر څخه.

ښکته شه يې کش دار وويل خو کله چې ولېدل زه نه ښکته کېږم نو د مټو څخه يې ونيولم او د حلال شوې ميريې په څېر يې ځان پسې کش کړم، ما کوبښن کوه ځان ورنه خلاص کړم خو زما کوبښن بې نتيجه وه. د کوټې منځ کې يې وغورځولم، او په لوړ غړي يې وويل: ليونۍ انجلۍ زما سره لوبه کوي ها؟

د ځايه پورته شوم بايد نن مې ځان د هغه سترگو اچولي وای، بايد د هغه زړه مې د ځان څخه تور کړی وايې.

حرم - څنگه لوبه؟؟؟

ادیب - هغه شپه دې زما مور ته دې څه وویل؟؟ یو دلیل یو دلیل راته د هغه بیشرم کار لپاره دې ووايه چې د دې ځای څخه ژوندي ووځي.

حرم - اصلا کې ستا مور یوه شیطانېه بڼه ده د دې بڼې نه څه توقع ده!
خبره مې خلاصه شوي نه وه چې کلکه سپیره یې ووهلم د هغه په شدت بېرته پر ځمکې وغورځیدم دومره د سپرې شدت زیات و چې خوله کې مې د وینې مزه احساس کړل.

ادیب - که دویم ځل لپاره دې زما د مور په اړه دې داسې خبره وکړه نو تر دې بدتر درته نصیب کیږي. ووايه وگورم چې په کوم دلیل دې راته د رد ځواب راکړي؟؟ په دومره وخت کې دې زه د لوبو نانځکه جوړ کړي وم؟ پوهیږې په څه ستونزه مې مور راضي کړه تر څو درسره واده وکړم؟

حرم - اصلا راته مهمه نده، هم ستا هم ستا د مور څخه کرکه لرم حتی د هغه مړ شوي پلار څخه دې په قبر کې هم کرکه لرم، پوهیږې ستاسو دا مردار سیوري زما د بدبختي لامل ده اصل کې باید ووايم دومره وخت چې تاسره وم موخه مې درلوده زه د احمد سره مینه لرم غوښتل مې داسې احمد په غوسه کړم خو گورم چې تا دا خبره بیخي جدي نیولي وه.

تر ویښتیان یې ونیولم په ټول توان یې د ویښتیانو څخه کش کړلم تر دې چې د ځای څخه یې جگه کړم.

په رڼو سترگو ماته یې وگتل او په بنده ژبه یې وویل: یعنی ته ...
خبره یې په خوله کې وچه کړه لاندې و غورځلم په غوسه یې خپل ویښتیانو کې لاس ووهه او په زحمت یې وویل: داسې نه چې نن اپریل فول ده او زه خبره نه يم؟؟ (اپریل فول مطلب یوه ورځ ده په نوم د جهانی دروغ! دې ورځ کې دروغ ویل روا دی هههههه) بېرته لاسونه تر غاړې تاو کړ او په هماغه انداز یې وویل: خبرې وکړه ولې خپل هغه شپږ متره ژبه دې خوړلي!

د خولې لارې مې تیرې کړې او په پټو سترگو مې وویل: ادیب وگوره دا ټول یو پلان و، زه نه پوهېدم چې دومره به غټ شې ښه به دا وي چې زما شا پرېږدي او د هیلې سره کوژده وکړی هغه انجلی ستا په نوم دا څو کاله ناسته وه حتی ...

زما د خبرو تر منځ وپریږده او وویل: داسې نه چې د هیلې لپاره دې د "نه" ځواب راکړو؟ چې هیله زما په نوم ده؟ زه تاسره مینه لرم اصلا هیله څه چې هېڅ احد زما لپاره مهم نه دی، و دې کوټې ته وگوره په دومره وخت کې دا افاق زموږ د هغه ورځو شاهد دی چې موږ یو بل سره تیرې کړې، احساس کوم چې یو بد خوب دی ..

پسڅند مې ووهه او ومې ویل: په هوش راشه ښاغلی ادیب هېڅ داسې بد خوب نشته سترگې دې خلاصې کړه او حقیقت ته وگوره نر شه او خپل ننگ پر ځای کړه. غږ مې بې اختیاره جگ شو هغه وخت هېڅ شی راته مهمه نه وه فقط مې غوښتل د هغه په نظر ځان بده وښایم تر څو رانه کرکه وکړي، د هغه سترگې سرې شوې په سترگو کې کرکه او غوسه مې لیده اصلا مې د سترگو نه نظر لرې نه کړ تر څو زما خبرې باندې یې باور راشي.

دویم سپړه یې راکړ او په ډېر غوصه یې چیغې کړ: خمیښی غږ دې ښکته کړه که مې درسره مینه نه کوه داسې حال مې درباندي راوړ چې تا خپله ویل نر څه ته وایي.

باید اخرین وار مې هم کړي وای ودرېدم د سترگو مقابل کې د زړه په درد که نن د دې درد دلاسه ټوټه ټوټه کیدم هم شاید د وخت په تیریدو زړه درد مې کمیده. حرم - ته یو نامرد یې او زه اصلا د نامردو سره مینه نه کوم وگوره درته څه وایم ډېر ژر زما د واده شاهد به اوسې!

دا ځلې د ویښتیانو څخه یې ونیولم او د یو بې گناه ماشوم په څېر یې په ځمکې ووهلم او کلکه لغته یې په نس کې ووهلم دومره هغه لغته قوی وه چې د درد نه راټوله شوم، سترگو باندې مې توره پرده راغله او اخرین څه مې چې ولیده د ادیب د غوسې نه ډک څېره او سرې سترگې وې او دا غوسه د اور په څېر لمبه یې کوه او نور څه مې ونه لیدل ...

کاش دا دنیا زمونږ په خوبه راونه شي، څه بنایسته وايي فروغ خپل معشوقې ته: خو همدا بس و؛ همدا چې وجود مې ستا د وجود درد لري نه ستا د وجود میل. د مینې یوه برخه ده چې تر د زړه میل زیات ده. د وجود بند بند او زړه زړه د زړه روح دې هغه ته اړتیا لري او دا ده رښتینې مینه! نن د ادیب مینه زما لپاره رښتینې وه هغه تر ما رښتینې!! نن د دومره خبرو کولو سره مړه شوم، مگر انسان خو ځلې مری او ژوندی کیږي؟؟؟ زه د مینې په ازموینه کې خو ځلې مړه او ژوندي شوم. کله چې مې سترګې خلاصې کړې هماغسې د کوټي منځ کې پرته وم کوټي شاوخوا مې نظر تیر کړ ټول وسایل د کوټي تر منځ خواره ول او ادیب هم نه و.

لاس مې پر ځمکې کیښود او د ځایه ولاړه شوم خپته باندې مې یو درد احساس کړ په جگ گامونو د اتاق څخه ووتلم د ابراهیم په لیدو مې ژوره ساه واخیسته ومې ویل: بیا دې هم خپل کار وکړ ابراهیم ها؟

د هغه ځایه چې ابراهیم بې له مور او پلار زمونږ کور کې غټ شوي وو زما لپاره لکه ورور و. سر یې ښکته کړ او وویل: قسم دی چې ادیب وویل فقط خبرې کوم او دا چې ستاسو د خوشحاله ورځو هیله مې درلوده غوښتل مې مرسته وکړم تر څو دا خنډ ستاسو له منځ نه لرې شي او هر څه سم شي. تاسو دواړو یو دبل سره مینه درلود.

ومې ويل: صحنې ده، زه اصلاً حوصله نه لرم ستاسره دجنجال او بحث. بايد كور ته ولاړه شم.

د ابراهيم په مرسته موټر ته پورته شوم.

حرم- ابراهيمه، د پلار حالت مې ښه دى؟ ته بايد نن د پلار ترڅنگ مې وايبې؟
ابراهيم- حاجي صاحب بالكل ښه دى. ځكه چې ستا پلار ستا يوازینی د كمزورتيا ټكي دى، نو اديب هم وغوښتل چې له همدې لارې مخكې لاړ شي. سربېره پردې، ستا پلار نن د يوه غير رسمي سفر له لارې هرات ته ولاړې، هغه هم د يو شمېر وكيانو او د كابينې د وزيرانو سره.

يوه ژوره ساه مې واخيستل او ومې ويل: آه، خدايه شكر! حداقل اړتيا نشته چې د ښه والي تمثيل وكړم.

هغه يوازینی كس وو چې زما روغتيا ورته مهمه ده، مينه او خاله حميده هم شته، خو له دې دواړو ويره نه لرم. تقريباً دوى ورځې تېرې شوې، په دې دوه ورځو كې د ټولو چلند زما سره بدل شوى و، خاص د سوسن، چې په كنايه او سختو خبرو سره همېشه زما پر ضد ولاړه وه، له همدې امله مې ډېر وخت اطاق كې بندى وم. د دې لپاره چې اديب زما څخه لاس واخلي، بايد يو څه مې كړې وايبې. د مينې سره مې اړيکه ونيول او د احمد شمېره مې ورڅخه وغوښتله.

اصلاً په خپل حال نه ووم. ځينې وختونه د ژوند په سختو شرايطو كې انسان داسې، كارونه كوي چې پخپله يې نه غواړي او نه هم پرې كنټرول لري. دا يوازې او يوازې د ژوند اړينې اړتيا وې او بې اختيارې دي. د احمد سره مې اړيکه ونيول او په پوهنتون كې مود ليدلو وخت وټاكي، سبا پوهنتون ته د احمد د ليدو په خاطر لاړم، د هغه له سترگو څخه انديښنه او وېره له ورايه ښكارېده، دواړه په يو څوكي.

كښېناستلو بغير د كوم اخوا ديخوا خبرو څخه و مخ ته يې ځېر شوم او ومې ويل: پوهېږم، ته ډېرې غوښتونكي لري په پوهنتون كې ډېرې انجونې شته چې غواړي له تا سره اړيکه ولري.

خو په دا هم پوهیږي چې ته زما سره مینه لري او پر ما دي زړه بایللې، دا خبره تا پخپله خو خو ځله منلې ده. اوس غواړم له تا یو واضح ځواب واورم. له شک او وارخطایې سره یې وویل: هر ډول ځواب چې وغواړې، له زړه څخه به یې درکړم.

حرم- ایا اوس هم زما سره مینه لري؟ غواړې زما سره واده وکړي؟ حیران او گنگس یې راته کتل. مخکنې خبرو ته می دوام ورکړم او ومې ویل: پوهېږم چې ستا په ذهن کې ډېرې پوښتنې راگرځي، خو ...

د خبرو منځ ته مې راولویدی او خبره یې را پرې کړه او په جدي غږ یې وویل: هیڅ پوښتنه راته مهمه نه ده، حتی که دا یوه ملنډه او ټوکه هم وي، بیا هم دا به زما د ژوند تر ټولو ښکلې ټوکه وي. زه ستاسره مینه لرم او تر هغه وخته چې ژوندی یم، زه به ده خپل ټول وجود سره تا ته مینه درکوم.

حرم- ټوکی او ملنډه نه شته، که ته ما غواړې، نو باید زما سره په همدې هفته کې کوژده وکړي.

احمد- حرم، ایا دا ریښتیا دی که زه خوب گورم؟!

حرم- ای کاش چې خوب وای، خو دا حقیقت دی.

بغیر له هېڅې پوښتنې او ځوابه احمد ومنله چې له ما سره کوژده وکړي.

همدا چې پلار مې له سفره راستون شو، درې ورځې وروسته احمد پوهنتون ته،

راغلی او وویل چې سبا به یې کورنۍ زما د لیدو لپاره راشي. خاله حمیده او مور مې ډېر چمتووالی نیولی وه.

په دې منځ کې له ټولو زیات میرمن نورماه او هیله د خوښۍ او خوشالی احساس

درلودې. هغوی احساس کوي چې د حرم په نوم بلا د هغوی دلارې لري کیږي، کله

ناکله د هغوی داسې خوشحالی زه خفه کولم. میلمانه راغلي وو او زه په هینداره کې

خپل غمگین خیرې ته فکرورې وم. عجب ورځ وه او عجب مرکه وه! په ځان کې می

ژوره کتنه وکړه، یوه نوې حرم مې د ځان په مقابل کې لیدله. مور مې څو ځله په

تکرار سره زما نه غوښتنه وکړه چې د محفل جامو سره تیار شم او سینگار وکړم، خو زه پرته له دې چې د مور خبروته توجو وکړم، یوه ساده پنجابي جامی می انتخاب کړېاو هېڅ لېوالتیا مې د سینگار لپاره نه درلوده.

خاله حمیده زما په لیدو سره صدقه او قربان شوه، او وی ویل: زموږ لور لکه سپوږمۍ داسې شوې ده. هغه څوک چې زړه یې الله پاک په ښکلا جوړ کړی وي، هغه د څېرو ښکلا ته اړتیا نه لري. په اصل کې، ستا څېره لکه ستا زړه داسې ښکلې ده.

خو دا ځلېدل او سوځېدل د سپوږمۍ ژوره ټپ او داغ هم درلود هغه داغ همغه زما د زړه درد وو، دا سپوږمۍ چې ځلېده کله ناکله د تورو وریځو شاته غمجن، خفه، زړه ماتې او نامیده وه، دا سپوږمۍ دا تور د خښم ډکي ورځي نه غوښتي، دې سپوږمۍ صاف شین اسمان د ښکلو ځلېدونکو ستورو سره غوښت، خو نن ماښام نه د هغه صاف آسمان څخه کوم خبر وو او نه هم د هغه ځلېدونکي ستورو څخه، ټول ماحول تپه تیاره او په یخ فضا کې راچاپیر وو سم زما د بخت او قسمت پشان.

ورو مې خپل گوته پورته کړه او مخامخ هیندارۍ باندې مې کش کړه. گوتی مې د سترگو مخې ته د عکس پر لور ونيولې او په ارامه مې تر شونډو لاندې وویل: څه وشول، حرم؟ هوووم، څه وشول؟ ستا سترگې ده غمه ډکې دي. ستا زړه درد لري. ته خپله تر هغو غمگینه او دردمنه یې. نور هغه ښکلي سترگې نه لري. شاید لیونۍ شوې وم، چې له ځانه سره جنجال کووم... شاید!

ستا سترگې نور د پخوا په شان نه دي، بدل شوې دي، دقیقاً لکه تورو، ژورو او غمجنه کنده، لکه هغه پارونکې تیاره سورې، لکه یو تیاره زندان. ترخه موسکا مې وکړه، نه پوهېږم موسکا وه که نه... شاید! لاس مې تندې ته یووړې، گوته مې ورو کش کړه، بیا مې ځان سره وویل: وگوره، ښه وگوره! دا د ژوند کرښې دي، دا درې کرښې له تا سره تړلې دي.

سر مې ټيټ کړې، په شکايت سره مې وويل: 'ته له ځان سره څه وکړل، حرم؟ څه دې وکړل؟ ايا ته هغه نه وې چې شپې شپې دې خداي ته دهغه سره خپل يو ځای کېدو لپاره زارې وکړې؟ اوس بيا خپلو په لاسونو سره خپله تقدير د بل سړي سره ټاکې؟ ژړا مې ستونی کی ورکه کړه، او تر شونډو لاندې مې وويل: حرم، په صد کی شه وگوره! د پلار د عزت او نوم موضوع په منځ کې ده. دا د پلار د مرگ او ژوند موضوع ده! که خداي مه کړه بيا حمله راشي... (خداي دې زما ژبه گونگې کړي). پوزه مې کش کړه يو ناکامه هڅه خپل د اوبښکو د کنټرول کولو پخاطر. پورنې مې سم کړو د جای پتنوس مې واخيسته او سالون ته داخله شوم. درې مېرمنې ناستې وې.

يوه مېرمنه، چې ويښتان يې د سپينو زرو غونډې وو، بادامي او خر رنگې سترگې يې لرلې، نری پوزه او گرد مخ يې درلودې. له ليدو سره يې سمه پوه شوم چې دا د احمد مور ده. او څنگه چې څرگنده وه، احمد خپله ښکلا له خپلې مور څخه په ميراث اخيستې وه. په وقار او دروندوالي سره په چوکۍ ناست و. چې پرما يې سترگې ولگېدې، له ځايه پورته شو او د رسم رواج سره سم يې زما مخ ښکل کړو. د هغه ترڅنگ دوه نورې مېرمنې هم ناستې وې. د دوی د ښکلا ستاينه ناشونې وه... خو په مهربانۍ او خوش روۍ يې احوال پرسی وکړه.

وروسته پوه شوم چې يوه د احمد خور ده او بله د احمد د ورور مېرمن وه. سوسن او نورماه هم هلته وې. که څه هم د سوسن غمگينې او پوښتنې ډکې سترگې زما په زړه سرې اوبه اچولې، خو د هيله او نورماه له سترگو خوشحالي او ځلا خپرېده! په چوکۍ کې مې د مور ترڅنگ ځای خوښ کړې، څو شپې وروسته چې دې درې مېرمنو ته په غور کتل، د احمد مور په وقار او دروندوالي سره خبرې پيل کړې. او ويې ويل:

احمد مور- تاسو پوهېږئ، زموږ دلته راتگ يوه ځانگړې لامل لري، زموږ زوی او ستاسو لور يو بل سره پيژني. موږ د نوې زمانې خلک يو، زموږ د فکر طرز مختلف دی. اوس

چې زموږ اولادونه یو بل سره راضي شوي او یو بل سره مینه لري، نو زه ستاسو لور حرم د خپل زوی احمد لپاره غواړم.

د هغې په خبره پوهه شوم چې احمد خپل کورنې د دې په ویلو سره راضي کړي و چې موږ دواړه یو بل سره مینه لرو، او حقیقت یې پت کړې وه.

د مور د مثبت ځواب او د پلار د تائید وروسته، د هغوی ترمنځ هوکړه وشوه، او هماغه شپه، د دود او رواج مطابق، د واده لپاره رسمي توگه د شیریني پتنوس ورکړل شوه. پوهیدم چې د نورماه له برکنه، دا موضوع همدا نن شپه د ادیب تر غوږونو رسېږي. او د دې لپاره چې ما ته په غصه وه، خامخا به د هیله سره د نکاح لپاره رضا شي. هماغه شپه پلار مې د لیدو لپاره راغی. د غمونو ډکه څېره یې درلوده، او سترگې یې له اوبنکو ډکې وې. زه یې په غېږ کې ونیولم او، په ژړا سره، یې هرځلې بڅښنه غوښتله...

په خپل کوټه کې د کتاب په لوستلو بوخته وم، چې سوسن له یوه پتنوس شیریني سره رانوته، چې هغه مې ولیده، سیده کنېناستم او په خوشحالی مې وویل: واه، سوسن جانې! اه څومره عجبه، راشه دلته کنېنه. سوسن سړی سترگې را واړولې او په مکاری یې وویل: د ناستې نیت نه لرم، حرم جان! یوازې مې غوښتل چې تا ته شیریني راوړم. په حیرانتیا مې وویل: مهرباني وکړه، خو شیریني د څه لپاره؟

هغې وویل: د ورور دکوزدی شیریني می ده.

د هغې خبرې اوریدو سره مې حیران، او د ژبې په بندیدو سره وویل: یعنی څڅه؟ دڅه شې شیریني؟

سوسن وویل: ستا خور او زما ورور په خیر او خوشالی سره کوژدن شول، نو باید شیریني تقسیم کړو، کنه؟ په هر صورت خوشحاله شوم چې هغه جینې چې د ورور لایقت می لري، نصیب یې شول.

نفس مې په ستونې کې بند شو، ژبه مې دخبرو په کولو وتړل شوه، حس مې کاوه چې وينه مې په بدن کې وچه شوې ده، د هغې خبرې لکه يو زهرجن خنجر په زړه مې ولگېدلې. له دې چې په بې گناهی کې درته د کرکې نه په پک نظر باندې گوری، تردی لوی درد نسته! په ارامه غږ مې وويل: پوهيرم چې هره نجلۍ چې دې ورور سره واده وکړي، خوشبخته کېږي.

سوسن وويل: ای کاش هغه خوشبخته ته وې، چې ورور مې دا ټول عذاب نه وای ليدلې.

ومې ويل: تېر وخت تېر شو، بڼه به وي که د هغه په يادولو سره د دې شيرينۍ خوند خراب نکړو.

لاس مې وړاندې کړې او يوه ټوټه شيريني مې په خوله کې واچوله. شايد د زهر خوړل زما لپاره د دې شيرينۍ ترخوړلو او هضم کولو څخه آسانه و. زما حالت ډېر يو مړی ته ورته وه چې د جنازی ورکولو مخکې خپل د قبر پر سر حلوا خوري. د خدا وړ ده کنه؟ مړی خو خپل د جنازی حلوا نشې خوړلی، خو ما خوړلې شوه! ځکه زه هم مړه وم، هغه انسان چې روح يې ترې واخيستل شي، آیا بيا ژوندی کېل کېدای شي؟ د اديب د مينې د دفن کولو سره ما خپله روح هم په خپل زړه کې دفن کړه!

دوه ورځې وروسته زما د شيرينۍ، نورماه ده پلار سره مې خبرې وکړې. او ويې ويل چې غواړي خپل د خاوند وعده پوره کړي، هيله يې اديب ته وغوښتل. او د پلار د مثبت ځواب سره، ټولو ته شيرينۍ وويشل شوې. څومره زموږ حالت سره ورته و، دواړه د يو طرفه مينی په تله کې بند پاتې وو. احمد زما د ژوند د ټولو حقيقتونو څخه خبر و، خو بيا هم دومره په مينه يې زما سره چلند کول. چې ځينې وختونه د دې اړيکې له امله شرمېدل او خجالت اوبه کيدم. يو له هغو ورځو څخه چې موږ دواړه په پوهنتون کې په يوه څوکې باندې ناست وو، هغه زما سترگو ته په دقت سره وکتل او ويې ويل:

احمد- هیڅکله درڅخه تمه نه لرم چې ته زما په اندازه زما سره مینه ولرې. ځکه دا غوښتنه به غیر عادلانه وی خو قول درکوم دومره مینه به درکړم ترڅو ته هم ما وغواړې. زه به ستا په مینه کې تر وروستي دم پورې انتظار کوم. زه پوهیږم چې یوه ورځ به هتمن ته زما سره مینه وکړی.

ورته ومی خندل، خو د ځان سره په یو اختلاف کې شوم. څه یې وویل مینه درلودل؟ زما خندا غمجن رنگ واخیستی. هر کله چې د مینې او محبت کلمه په منځ کې راځي، د ادیب څهره او هر یو هغه شېبې چې مور سره تېرې کړې وې، لکه د فلم یوه برخه زما له سترگو څخه تېرېږي. د احمد د کورنۍ غوښتنه وه چې یو لوی محفل جوړ شي، خو ما ویل یوازې د دوه کورنیو ترمنځ دی دا محفل اوسېږي، یواځینی کس چی زموږ لخوا دعوت شوی وه مینه وه.

گواکې د ټولو له نظر نه دا یو محفل وه مگر زما له نظر څخه د جنازی مراسم وو! ساده کالی می واغوستل د مینې په ټینکار می لږ سینکار وکړ مینې په هغه حال کې چې زما وپښته چوټی کول په نه زړه یی وویل: حرم یوه موضوع ده چی څو ورځی کیږی زه یی په اندیښنی کړی یم وعده راکړه چی په اوریدو یی نه خپه کیږی؟ سر می پورته کړ څهره یی په هیندارې کی ښکاریده ترڅه مسکا می ورته وکړه او ومی ویل: له هر چا نه هم که خپه شم ناشونی ده له تا خپه شم پوهیږی ته زما په دی بی کسه نړی کی یواځینی پښتوانه یی. مینه: حرم د گوتمی موضوع څنگه کیږی؟

د هغه په اوریدو سترگی می په هغه حلقه چی په لاس کی می وه ولړیدی د هماغه ورځی په فکر کی شوم چی ادیب دا راته په شوق او مینې په لاس کړه او هماغه ورځ یی زما کلیزه ونوموله. زما د چوپټیا په لیدو مینې خاموشی غوره کړه ښه کار یی وکړ ځکه هغه پوهیده چی دا گوتمی زما لپاره د ژوند مثله ده. د مینې د تصور پر خلاف می گوتمی له گوتی نه بهر کړه. په هغه حال کی چی په راوتلو سترگو یی زما په لور کتل ومی ویل: کله چی خپل ژوند نه مو یوه توره او ژوره کنده جوړه کړه

نبايد د دى تمه ولرو چى گواكى په تل كى يى مينه او خوشحالى په نڅا وى . دا
گوتى د همدى مينى او خوشحالى په رقم زما په گوته كى وه.

د هغى گوتى په پټولو سره زه او مينه دواړه د سالون پخوا روان شولو د احمد ټوله
كورنى په دې خوشحالى كى شتون درلود يو نظر مى د احمد په لور واچوه الحق چى
دى هلك د زومانو پشان نور ويستى وه. هر څو د اديب سره د مقايسه وړ نه وه لا
احمد تر اديب ښكلى وه مگر زما زړه د اديب په ډيمپل او بى باكه جادوگرو سترگو
كى بند پاتى وه، هغه شپه محفل د نورو په گډا او خوشحالى او زما په نه زړه توب
ختم شو. په سټريا خپل د خونى په لور روانه شوم وروسته له جامو بدلولو نه مى
ټيلفون راواخيست او سام ته مى پيغام پريښوده. شيبه نه وه تيره چى پيغام يى وليد
او بېرته يى ماته پيغام راواستاوه د اديب انځور يى راليرلى وه.

په داسى حالت چى له څهرې يى غم له ورايه ښكارېده او په مخ كى يى د سگړتو د
پلتو ډك قاب ايښي وه راولېږه د هغه په ليدلو مى زړه ډك شو .

هغه ورځى چى له يو بل سره وو سگړت څكول يى پريښودلى وه نو اوس ولې؟
په دواړو گوتو مى د موبايل سكرين غټ كړ اوس يى څهره واضح ښكارېده څومره
مړاوي شوى وه زما ليونى جانان. بى اختياره مى اوبښكى راوپاريدلى.

په گيلو مى وويل: كاش چى اوس مى ترڅنگ وى تر څو هغه د قهر ډكه څهره مى
درته په ښكلولو ارامه كړى واى. كاش اوس مى ترڅنگ واى د سترگو په وړاندې مى!
نږدې دومره نږدې چى زما د ساه ايستلو هوا او د ويښتو نرمه خوشبو ستا دا قهر
ارامه كړى واى.....

كاش كيدلى زما غيږ ته دى پناه راوړى واى لكه يو ضدى ماشوم دى ځان راټول كړى
واى زما په غيږ كى

تل يى ويل « هېڅ ځاى د سړى خپل كور نه كيږي»

ستا كور دلته دى!!

زما غيږ!!

پوهیږم ته د خپل له کور نه لری نشی ارامه کیدلی، ستا مینه لکه یو خنجر تل به زما په زړه کی پاتی شی، که څه هم زما د تقدیر کړنښو زما قسمت بل ډول ولیکو. کاش کیدلی دا د تقدیر خطونه می له منځه وړي وای.

په گیلو می له خدایه وپوښتل: یعقوب چې ستا پیغمبر وو د محبوب څخه د جلا والی صبر نه درلود او پوند شو، نو څه تمه زما څخه لری؟ چی ایا زه به صابره اوسپم د دی ازمویني په وړاندی؟؟

بیا می د ادیب انځور ته وکتل او په ژړا می وویل د دواړو جهانونو لعنت دی پر ما وی که ستا مینه په ټول جهان ورکړم، اوښکی می لکه سیل په ټول مخ روانی وی.... د هغی ورځی په صبا احمد زما پسی راگی تر څو پوهنتون ته می بوځی. د لار په منځ کی تل د محفل په اړه خبری کولی مگر زه دومره په خپل ځان کی غرقه وم چی د یوی کلمی ویلو حوصله او طاقت هم نه وه راپاتې. یواځی د سر په ښورولو می ورته خبری تأیید کولی آن له ځان سره می ویلی شکر د خدای چی د سر په ښورولو د خبری تأیید کیدلی شی دا ورځی می زړه په تنگ وه او حوصله می نه وه حالت می له پخوا نه بدتر وه.

ټول وخت می په ناندری او چیغو وهلو تېرېده خپله می له خپل ځان نه سترې وم. زړه می له خلکو او نری نه نیولی وه. آن نن چی د هغه ورځو په یاد کی غورځم ژوره ساه اخلم د هغو ورځو څخه تېرېدل راته د صراط د پل نه د تیریدو په پرتله وه د ژوند په کمزوری خط وم په لږ ښورېدلو می ځان دوزخ کې لیده په هغه حال کی چی زما د وجود اور د دوزخ نه کم نه وه. پلار می د ډاکټر په مشوره باید د زړه د جراحی په موخه هند ته تللی وای په دې سفر کی ورسره مورمی مسیح او ابراهیم مل ول که هرڅومره ما پیر غوښتل چی لاره شم ځکه نه می شو کولای لاس تر زنی د دوی خبر په تمه کینم مگر د پلار په غوښتنه می دلته پاتی شوم.

دوه ورځی د هغوی له تللو نه تیریدلی

د ډیری اندیښنې د لاسه لیونتوب ته نږدی وم تل منفي فکرونه می ذهن ته راتلل دا حال یواځی په ما نه وه ټول می د پلار روغتیا ته اندیښمن ول یواځینی کس چی ددی اندیښنو نه خلاص او په خپله دنیا کی په مستی وه هغه هیله وه.....

ځینی وخت په فکر کی تللم چی پلار می ددی په حق کی کومه داسی گناه کړی چی دا داسی له کېنی نه ډکه ده؟ د هیلی دا حالت زه لا غوسه کولم که د نارون خبری نه وی نو اوس به زه د دې نجلی په وینه د قصاص په حکم کی وم وروسته له یوی اونی د پلار عملیات می په بریالیتوب سره پای ته ورسیده او د الله په فضل یی حالت ښه وه.

هیله له نورماه سره بازار ته تللی وه؛ نږدی مازدیگر وه زړه می ډېر تنگ وه او هېڅ شی می حالت نشو ښه کولای یو عجیبه احساس د شاوخوا له یوازیتوب نه خبرولم او فکر می کوه چی دا احساس او یوازیتوب به نور تلپاتې وی!! یو عجیبه حس می په زړه کی وه په زینو کی پورته لارم په فکرونو کی وم چی کله می پام شو نو د بام په سر وم، نرم باد می ویښتانو سره لوبې کولی یو اشنا بوی می تر پوزې رسیده چی د شا لخوا غږ زه په ځای ودرولم.

یوه شیبه می فکر وکه چی خیال می دی، مگر نه په رښتیا خپله وه!!

یوه ژوره کتنه می مخ او حالت ته ورته وکړه. ویښتیا یی گډوډ او څهره یی ستړی وه د سترگو رگونه یی سره شوی ول؛ مگر تر اوسه یی هم یو امید په سترگو کی برېښېده. د زړه درزا می ډیره شوه لاسونه می موټی کړل او پر خپل ځان حاکمه شوم او د شونډو لاندې می کرا ځان سره وویل: حرم نه ، نباید وبابلی تا دی پلار سره وعده کړی نو د پلار عزت دی اړین او حباتی دی.

مخ ته می ودریده او د زاریو ډک الفاظ یی له خولی بیرون ووتل.

ادیب: مخکی له دی چې عقل می له لاسه ورکړم بیرته راشه، یواځې راشه.

زړه می د هغه زاریو ته ټوټه ټوټه کېده مگر بله لاره می نه درلوده هغه ماته زاری کولی مگر زه څومره بیرحمه کیدلای شم؟ هغه پر ما حق درلود د هغو خوږو شیبو

لپاره چی له یو بل سره مو درلودلی حق یی لره او ما نشو کولای له هغی سترگی پتی کړم. کله چې هغه زما له چوپتیا سره مخ شو نو دوام یی ورکړ او ویې ویل:

ادیب- نپوهیږم دا زړه څنگه یوه کړم چی نور درسره مینه ونلری؟ خپل شونډو ته می څه وروښایم چی نور تا نشې ښکل کولې؟

د هغه خبری د خنجر پشان نه د مرمی پشان نه، بلکې د دار د رسی په څېر زما نفس بندوه د هرې خبری په اوریدو یی ما داسی حس کوه چی رسی می په ستونی راکش کوی تر دی چی ستونی می راپک شو، خپله د چله گوتمی می پورته کړه و ومی ویل: له دی خوبونو څخه دی نور ویښ شه وگوره زه کوژده شوی یم هغه هم له هغه کس سره چی زه ورسره مینه لرم.

سر یی راپورته که په اوبنکو ډکو سترگو یی پام زما گوتمی ته شو او په تت غږ یی وویل: باور درباندی نکوم ته حرم نه یی مور می رښتیا ویل ته زموږ د کورنی له شرف سره لوبې کوی.

حرم- وگوره ما کوژده وکړه مگر ته دومره سرې هم نشوی چی همدا یوه ساده گوتمی دی خپلی کوژدنی ته اخیستی وای او بیا خبره د شرف کوی؟

ټوله غوسه یی په هغه غږ چی له حنجری نه یی راوته راټول شو او په لوړ غږ یی وویل: داسی کار مکوه چی کرکه درنه وکړم مینه دی په کافی اندازه دردونکې ده. حرم- نغوایم عذاب وگوری ښه دا ده چی د ژوند په رښتیا دی باور وکړی. ځکه ته می هیر کړی یی.....

ادیب- زما زړه د صداقت صندوق ندی چی ته پکی د مینی یوه سکه واچوی او بیا دی الله ته مغروره ووسی چی یو بی وزله دی خوشحاله کړی نو دا مهربانی او مینه دی خپل خاوند ته وساته، پیرژر به زموږ د واده شاهد ووسی.

سلگی یی ستونی کی غوټه شوی وه او نه یی پرېښوده چی پرته له هغه چغو چی ستونی کی یی خفک شوی وی څه راووځي. په لوړو کامونو له زینو ښکته شو.زه

پاتی شوم او یوه نړی ډکه له غم نه. څنگه تا هېر کړم!!! آن که وغواړم هم سترگی می نه قبلوي. مگر هیڅکله نیوهیږی چی په نشتون کی دی ما څه تیرل کړل!!!!

پښو می سستی وکړه او په ځمکه ولويدم. بی واکه می غږ لوړ شو سر می د آسمان په لور ونيو او په کیلو می چغی ووهلی.
- خدایه مگر بس نده، همدومره درد بس نده.

آیا زما غږ اوری؟؟؟؟ زاری درته کوم لاس مې ونیسه، مه پرېږده چی د ژوند په دی ناورین کی بی لاری شم په چغو می ژړل، حمیده خاله په منډه راغله زر زری ساه اخیسته او په بنده ژبه یی وویل: حرم لوری حالت دی ښه دی؟ غږ دی تر ښکته راځی کوم څه شوې؟

لکه یو ماشوم ځان می د هغی په غیږ کی راټول کړ. ځینی وخت دې زړه غوټه کیږی له یو بل زړه سره داسی چې هیڅوک هغه غوټه نشی خلاصولی.....
ځینی وخت دومره مست کیږی انسان د یو کس د غږ په اورېدو چې غواړی غږ یی ښکل کړی.....

ځینی وخت داسی یو نوم اخلی چې گمان کوی چی مینه ناکه موسیقی ده.....
ځېنې وخت دومره بی واکه کیږی چی د اوبکو پر ځای سیل تویوی.
ځېنې وخت دومره دی زړه تنگیږی چې د جنون په دیوال دی سر وهی مگر هر عذاب یی تاته خوږ وی!!!!!!

حیرانوونکې ده کنه؟؟
خوږ عذاب!!!

ستا له خوا هر څه راته خواږه دی آن عذاب.....

دغه رنگ ده د مینی او زړه بایلو قصه او د ټولو غمونو او یواځېتوب پیل!!!!!!
حمیده ترور هڅه کوله ما له ځمکې پورته کړی په ژړا می ځان تر خونې راوړسوه او سر می په بالښت کیښوده نیوهیږم کله خوب وړی وم.

په دومره وخت کی احمد تل زما پسې راته چی پوهنتون ته لاړ شو. نن هم راپسی راغلی وه ټاکل شوی وه له لارې نه مینه هم له ځان سره راوخلو دومره می په غمونو کی غرقه وم چی آن مېنه چی راته خورتوب یی کړی وه هم هېره کړی وه. مینه خپل د ترور زوی سره یی کوژده کړې وه د ترور زوی یی بهر له هیواد نه وه ددی لپاره چی د هغه ځای استوګنځیتوب لاس ته راوړی بل واده یی کړی وه چی د مینی او د هغی د اړیکی د بربادي لامل ګرځېدلی وه، وروسته له نېم ساعت نه مو مینه هم له ځان سره راواخیستله مګر هیڅ هغه رقم چی ما ګمان کوه نه وه.

د مینی څهره د هره ورځی په رقم ځلېدله او سترګو او شونډو یی مسکا کوله. بیخی له سر خفه نه وه چی کوژدن یی خارج کې د بل جنی سره د قبولي لپاره واده کړې! ځېنې وخت حیرانه کیدلم چی دا نو څنگه نجلی ده؟ آیا زړه لری؟ کوم حس یی په تن کی شته؟ په رېښتیا چی زړه یی درلوده د هغه زړونو نه چی د فولاد نه دی. تل سره له دردونو یی مسکا کوله. پوهنتون ته ننوتلو له احمد نه جلا شوو او له مینی سره یو ارامه ځای ته لاړو او دواړه په یو کونج کی کیناستلو. پوهېدم مینه د ښه اوسیدو تمثیل کوی لکه هغه ونه چی له دننه نه چینجیو خورلې وی مګر له بهر نه لا پرځای ولاړه وی.

د مینه احساس او مینه می د هغی د کوژدن لپاره لیدلی وه. خپله بنده کړی ساه یی خوشی کړه او د لاس کتاب یی پرانیسته. ژور نظر یی د کتاب پر پاڼی واچوه او ویې ویل: څومره زما او ستا حال ددی کیسی په شان دی. زما نظر د هغو الوتونکو په لور وه چی د خپلی ځالی په لټه کی ولی کرا می وویل: ووايه تر څو زموږ په حال ټول پوه شی آن دا الوتونکی..... مینی کرا کیسه ویل پیل کړل:

یوه ورځ څلور پتنگان له اور سره لېدنه وکړه غوښتل یی پوه شی اور څه دی؟ لومړی پتنگ اور ته نږدی شو او پوه شو چی اور ډېره زیاته رڼا لری خپلو ملګرو څنگ ته راستون شو او ویی ویل: اور هغه څه ده چی روښنایي ورکوی، دوېم پتنگ دا

معلومات کم وبلل او وغوښتل یی چې ډیر پوه شی، لږ نور اور ته نږدی شو او د گرمی احساس یی وکړ.

راستون شو او ویی ویل: اور داسی یو څه هم ده چی کولای شی تاسو گرم کړی ملگرو.

درېم پتنگ وغوښتل ډېر پوه شی نو لږ نور هم اور ته نږدی شو او احساس یی وکړ چی وزرې یی سوځی راستون شو او ویی ویل: اور کولای شی وسوځوی هم.

وروستی پتنگ وغوښتل ډېر پوه شی نو له دی کبله اور ته ډېر ورنږدې شو لومړی یی رڼا ولیده، وروسته یی گرمی حس کړه ، وروسته یی د سوځیدلو احساس وکړ او وروسته لږ نږدې شوه او وسوځیده. په رښتیا کی د اور څرنګوالی وروستی پتنگ درک کړی وه مگر ونشو یی کولای چی راستون شی او ووايي چی د اور څرنګوالی او حقیقت هغه کس درک کولای شی چی ترمخ یی وی. لکه مینه!

له همدی کبله هغه کسانو چی رښتیني مینه درک کړی وی نشی کولای بیان یی کړی: " د هېڅ — لېدنه — ناڅاپی — نه — ده. کتاب څخه "

لاس مې پر خولې کیښوده او مرغلرې اوښکی می په انګو راڅاڅیدلی ومی ویل: پوهیږی ژمنه یی وکړه چی نکاح به تری او واده به کوی هغه داسی کس دی چې هر ورو په خپلی ژمنې تا اخیر حد درپږي هغه واده کوی، زما حال لکه پتنگ دی لومړی می د هغه په مینه کی لاس او وزرې ووهلې روښنایي می ولیده په مینه کی می ورته د مینی گرمی احساس کړه نږدی شوم زما وزرې یی وسوځولی او بیا یی زع په فنا لارم، کاش ژوند ته راستون کېدلی شوی کاش کیدلی ماتی وزرې می بیا راجوړې کړی او ښکلی یی کړی ترڅو بیا همغه ښکلی مرغه شم او ستا زړه ته پرواز وکړم.

کاش کیدلی چی د ژوند شپي می صبا کړی او د دی تیارو او غم ژغورونکی شی. بغیر له تانه می د ژوند آسمان تیاره او بی سپوږمی او ستورو دی زه غږ له تا هېڅ

یم. کاش چی دی ژوند راته له تاسره د اوسېدلو اجازه راکړې وای. کاش زموږ د گډ ژوند زیری یی راکړی وای مگر نشته چی نشته.....

د ژړا غږ می پورته شو کتاب یی بند که بلکل لکه زما او د ادیب د مینې او عذاب د صفحی بند کیدو. لاسونه می د ځان نه راجاپېره شول هغه لاسونه چی خپله یی درد درلوده مگر زما درمان شوی ول مینې زه ټینگه په غیږ کی ونیولم او په ژړغونې غږ یی وویل: قربان دی شم وژاړه د زړه درد دی خالی کړه مه پریږده چی زړه کی دی ناسور زخم شی وژاړه.

سر می د هغی له غیږ نه جلا کړ او ومی ویل: ته لکه چی تیره یی هووووم؟ وگوره مینه دی نشته بیغیره شو له بلی نجلی سره یی واده وکه ته نو له کومی خاوری جوړه شوی یی چی درد او غم دی پټوي؟؟ ته هم وژاړه مه پریږده ناسور زخم درته جوړ شی.

یواځی په هغه سترگو چی د غمه خپی تری څخیدلی راته یی کتل بیاځلی می ځان د هغی غیږ کی راټول کړ ساه می د پیری ژړا له امله پورته نه راتله احساس می کوه د زندگی کیدو حال کی یم.

— خدایه که زما قسمت نه وه نو ولی دی دا مینه زما نصیب کی کړی وه؟ مینه- خدای مینه درته نصیب کړه مگر تا په خپلو لاسونو بل چاته مخکی کړه. سر می راپورته کړ ژړلی یی ول سترگی یی سری شوی وی زما مخ یی په لاسونه کی ونیوه په او تونده لهجه یی وویل: بس کړه نور حررم وگوره په ځیر وگوره او خپل زړه ته یی اشاره وکړه زما زړه هم درد لری وینی توویو زما حالت هم له تا نه بدتره دی مگر ددې غم څه گټه؟ باید په حال راشی تا دا مینه قربانی کړه د خور د ژوند او د پلار د عزت په خاطر دی. نور دی باید لکه پخوا خپل ژوند ته دوام ورکړی په حال راشه.

په دوه گوتو یی زما تندی وواوه او ویی ویل: زموږ تقدیر پر دغه څلور خطونو کی نغښتی دی هر ورو به قسمت زموږ نه وه. نو ځکه باید هر څه د قسمت په پښه

خلاص کړو. په هر حال غواړم نن چکر ته لاړ شو. اصلا ستا د بحث او نخرو حوصله نشته زر شه نو پورته شه او احمد سره اړیکه ونیسه چې راشی.

د خپلو اوښکو په پاکولو سره می یوه مسکا وکړه او له ځایه پورته شوم .
مخ یی نورانی شو سترگی یی بریښیدلی سترگک یی وواهه او په خوشحالی یی
وویل: نن د اوښی د جیب د تشولو ورځ ده.

په کنایې ډول می وویل: خدای دی نن زموږ عاقبت پخیر کړی.
په کړس یی وخنډل او ویی ویل: اندیښنه مکوه ستا واده ته پیسی پاتی کیږی.

مینی اصلا بدلون نه کوه زده کړی یی وه چی تل د خپلو دردونو پر وړاندی وځاندى
خپل د وجود ماشوم یی ازاد پرېښودلی وو. تر څو په اسانى وځاندى ونڅیږی او
خوشحالی وکړی. دا هغه ځانگړنې وى چی هغه یی له نورو څخه جلا کوله او زه د
همدی ځانگړونو لپاره یی د هغی د تاثیر لاندی وم او نږدی کس وه راته د هغی په
خبره چی ژوند ډیر لنډ دی نو ولی دومره غوسه او اندیښنه. په مینی ژوند وکړه او له
مینی سره مږه شه. همدا رنگه یی زه تل دی ته اړ کوم چی په وجد (جوش ،
خوشحالی) راشم چی الله د داسی یو ملگری پېرزوینه راباندی کړی. چی کولای شم
ژوند می تری قربان کړم!!!!

ورځی یو بل پسى تیریدلی. د پلار راستنېدل می نږدی شوې وو ځان می تر ډیر د
پلار د خونى پر بدلولو بوخت کړی وه غوښتل می هر څه نوی ووسى زما ژوند کی
رنگ نه وه مگر غوښتل می د پلار ژوند می له رنگونو ډک کړم، پلار می راغی د
میلمنو او لوړ پوړو چارواکو تگ راتک زموږ کور ته ډیر وه مگر له ادیب نه هیڅ خبر
نه وه. یوه ورځ چی ټول سره راټول شوی وونورماه له پلار سره می د ادیب او هیله
ډ نکاح په اړه خبری پیل کړی د نورماه د تللو سره سم می پلار مور ته مخ واړوه او
په نیولی غږ یی وویل: هرڅه ته اړتیا وى ترسره یې کړه یواځی بسنه کوی دا نجلی
می له کوره ورکه شی.

د پلارمی او د هیلې اړیکه له ناوړین سره مخ وه چی دا ناوړین د هیلې کرکه زما لپاره نوره هم زیاته کړې وه آن همغه شپه د پلار د تگ نه ورسته هیلې مخ زما خواته کړ او په یو وار یی راباندی لعنت ویل، د مور په خوبنه می د نکاح کارونه پیل شول. ټول د محفل د برابرولو په شیانو بوخت ول له ټولو ډیر نورماه او هیله چی له خهره نه یی خوبنی څرگنده وه. مگر په دی ورځو کی د سوسن رویه بیخی بدله شوی وه تل یی زما په لیدو اوښکی تویولی مگر خبری یی نکولی. ورځی یو په بل پسې تیریدلی مگر زما لپاره وخت هماغه ځای کی ولاړ وه کوم ځای کی چی زه له ادیب نه جلا شوی وم!!!!

د نکاح ورځ راوړسیده، محفل په یو غټ او مجلله هوټل کی ونیول شو. یوازینی لاره چی می کولی شو د کرکې تخم خپل د لالی په زړه کی وگرم او لایې زړه لځان څخه د تل لپاره تور کړم همدا محفل وو. هیله و سوسن د نور ماه سره یوځای ارایشگاه ته تللی وه. زه د احمد سره بل سالون ته ولاړم. د دی سالون مالکه د مینی نږدی ملگری وه نو کله چی ولاړم، مینه تر ما مخکی هلته ولاړه وه. هغه ښځه چی د دی سالون مالکه وه او قرار وو چی ما سینگار کړی، ښه ښایسته او خوش اخلاقه ښځه وه. زما په لیدو سره یی نری مسکا وکړل او وی ویل: د سپورمی په شان ښایستوب لری خو داسی راته معلومیږی چی زړه دی لکه لمر دی او همدا ستا په ښایستوب یی د غم سیوری اچولی!

په حیرانتیا می ورته وکتل. احساس می وکړ چی مینه ټول څه ویلی دی خو هغې خپل د لاس په ښورولو او اوږو پورته اچولو باندی ښکاره کړل چی بیگنازه ده او زما خوله یی د هر ډول اعتراض د پاره وتړل.

ارایشگری بیا په مسکا وویل: د دردمنو خلکو څخه هیڅکله خپل درد نشی پټولی او بیا د سترگی وهلو سره یی دوام ورکړ: دا درد چی ستا په زړه کې دی یوازی هغه خلک یی ستا د څهری څخه لیدلی شی چې په خپله یی دا حال تیر شوی وی، ما هم دا حال تیر کړی دی.

په شونډو می مسکا وه خو د زړه څخه می وینې څخیدل، څوکی ته یی اشاره وکړل
زه هم کښیناستلم. د هیندارې څخه یی راته وکتل او په ډاډمنه لجه یی وویل: تا
هغه پرېښود که هغه ته یی پرېښودی؟

د اوبنکو ډکی سترگو سره می وویل: ما هغه پرېښودی.....
په کراره یی وخنډل او وی وویل: د نن شپې د محفل سپورمی ته یی ، زه دی خپل په
زړه سینگاروم

همداسی چی زه یی سینگارولم ، خپل د زړه حال یی هم راته ویل: ستا په لیدو خپل
شپارلس کاله مخته می په یاد شو ، واده ته یی ولاړم ، ورقصیدم خو د زړه څخه می
یو خدای خبر وو

په لټوونکی لجه می وویل: د دومره مینی سره یی پرېښودی؟
په ژور نظر یی راته وکتل او یو سوړ ساه یی وباسل او وی وویل: مگر تا د پیر مینی
سره هغه پرېښود؟

سر می ښکته واچول او د سترگو اوبنکی می په مخ باندی په بهیدو شول
رازیاته یی کړه: وبخښه، نه می غوښتل چی خفه دی کړم.

د یو ساعت د تیریدو وروسته می د مینی غږ واوریدل: ماشاءالله خدای دی د بدو
سترگو وساته ، ته دا ښایستوب ته وگوره ، سخت می زړه په بیچاره زوم باندی
سوځی څوک داسی مهربانه او ښایسته میرمن نغواری؟ ته چیری او هغه بدبخته
هیله چیری؟

حرم- اووو مینی څومره خبری کوی!
مینه- ته یو وار ولاړه شه ځان په هیندارې کی وگوره بیا راشه ماته ووايه .

سر می پورته کړ او په هیندارې کی می ځان ولیدل. پیر ساده او سنگینه سینگاری
راته کړی وو. وینتیمان می پر مخ خواره وه. تور رنگه کالی د نازک دوخت سره می
اغوستی وه خو دا زما مات زړه په هیڅ شي نه خوشاله کیدی. یوه ترخه مسکا می په
شونډو وه. د ارایشگرې سره می خدای په امانی وکړه او د مینی سره یوځای او اوږه

په اوږه د سالون څخه ووتلو. په موټر کې د احمد سره د هوټل په لور روانه وم ، احمد هيڅ نه ويل او موټر کې مطلقه چوپټيا واکمنه وه.

پوهيدلم چې د احمد د چوپټيا لامل څه دي ، دي هم مټين وو نو څوک تر ده بهتره د يو مټين په حال پوهيدي؟ د مټين سره يوځای محفل ته ولاړو. محفل ښه په شان و شوکت وو هم هغسې چې ما او اديب خپل د محفل د پاره پلان جوړ کړي وو. سالون د رنگارنگ گلانو سره ، په هر ميز شمع او يو دسته سره گلان ايښودل شوي وه ، ډير زړه وړونکې فضا وه. پوهه شوم چې دا ټول زما سره د ضد د پاره دي ، د ناوې د خور په حيث د ټولو سترگې په ما کې وه ما هم د مټين لاس ونيوي او په يو ميز چې د ناوې او زوم ځای ته نږدې وو ، کښيناستلم. مټين ټينگار درلود چې يوڅه لری او په يو کنج کې کښينو خو ما ونه منل دا واری ماته ډير زور راکړي وو.

منلی می وه چې دا ټول زما د لاسه وه خو دا چې نن شپه دا ټوله خوشالی او نېکمرغي چې تل موږ يو بل ته د يو بل تر څنگ غوښتل نن شپه د بل چا سره وه ، دا راته د زغملو نه وه. څوکي می يو څه شاته کړه او کښيناستلم. د سالون څراغونه خاموشه شول او په دی حال کې د سره گلانو او شمعونو ښايستوب زر برابره شو. د سندرې آواز په ټول سالون کې پيچلي وو.

– په بسم الله قدم راواخله ښايسته ناوکی.

شاته می وکتل. هيله د افغانی کالو سره په داسی حال کې چې گوټې پي زما د جانان د نارينه گوټو مينځ کې وه د سندرې په ساز او د آرام قدمونو سره سالون ته ننوتل. آه چي لالي مي څومره ښايسته شوي وو. افغانی کميس پرتوک د لنگوټی سره ، په جگه غاړه او ډاډمن قدمونو سره سالون کې قدمونه اخيستل. د ده د ليدو سره می يوه خاطره په ياد شوه: (ما او اديب تل به په جنجال وو ځکه د ده نه خوښيدل چې لنگوټه وټړی خو ما غوښتل چې زموږ په کوژده کې دي لنگوټه ولري او ده به تل راته په شيطنت ويل که زما خبری ونه منی بيا هيڅ لنگوټه نه تړم)

په داسی حال کی چی خپل ټوله هڅه می کول تر څو اوښکی توی نه کړم ، د ژړا په پک ستونی سره می وویل: وگوره د ده هیڅ نه خوبنیدل چی داسی کالی واغوندي خو نن شپه یی اغوستی.

مینی زما لاس د خواخوږی د پاره کلک ونيول او وی ویل: پوهیږم چی زغمل یی ډیر سخت دی خو بله لاره نلري.

دوی دواړه زما تر څنگ تیر شوه او گروپونه بیرته روښانه شوه. اوس می د ادیب څهره په روښنایی کی لیدل. یوازی مو د یو بل سترگو ته کتل او د دی کتلو تر مینځ په زرگونه گیلی او خبری پورته ښکته شوی. دواړه د یو بل سترگو ته په کتو وو. په داسی حال کی چی مو هیڅ ونه ویل ، خو ډیری خبری مو ترمینځ تیری شوی. په هر نظر کی یی زرگونه پوښتنی ښځ وی چی زه یی د ځوابه عاجزه وم. د هغه د هر نظر سره می داسی احساسول لکه یو زهرناکه چاره چی څوک زما په زړه کی وهی. د ځایه ولاړه شوم او د رقص میدان ته ولاړم.

تر ټولو ډیر تره حمیده خاله او مینه په حیرانتیا راته کتل نو دوی څه خبر وه چی نن شپه زه بی د شراب د څښلو نشه وم؟ هیڅ څوک نه پوهیدل چی پر ما څه تیریدل ، هیڅ څوک زما د کیسی څخه نه وه خبر. که نن شپه د ټول دنیا شیان د ترازو په یو پله کی او زما اوښکی په بل پله کی پریږدی په مولا قسم چی زما د اوښکو پله به درنه وی. مینه هغه لفظ وو چی د مولانا زړه یی لا د ډیر درده سوری کړی وو نو زه څه یم چی دی درد ته تاب راوړم؟

وناخیدم خپل د یار د غمه. ستا د مینی څخه داسی په شوق نڅا کوم لکه مولوی چی د شمس په لیدو وکړه نڅا کوم ستا د غمه ، داسی نڅا چی مولوی یی د شمس د بېلتون څخه په غم اخته کړ، نڅا کوم ستا د مینی ، د داسی سکرو په شان چی رودابه د عامر د غمه وسوځیده، دا مینه ستا د پاره خلاصه شوه خو ماته تازه پیل شوه د شمس په شان چی خپل په راتلو یی مولوی د مینی په زنجیرونو وتړل په دی مینی کی ته برلاسه شوی او زه هغه بی چاره سرباز وم چی هیڅ می د لاسه

نه كيدل،ستا مينه زه يی د مینی په رېښتنی معنی پوهه كړم او خپل په تلو دی زما خوشالیو ته د پای ټکی پرېښود ، لکه هغه د غم چوپتیا چی مولوی د شمس د تلو وروسته نیولی وو

ټولو فکر کول چی د دوی کیسه پای ته ورسیدل حتی د شمس یقین. آه زما شمسه آه زما د زړه مالکه، آه زما فرهاده،مگر دوی نه پوهیږی چی ته زما په شعرونو کی ژوندي یی؟ هم هغسی چی شهریار خپل لالې تل پاتی کړه ، زه هم تا ځان ته تل پاتی کوم ښایی د نورو د نظره د سندری ساز زه په نڅا راوړی وم خو زه وایم د ژوند ساز زه یی نڅا ته مجبوره کړم،سندره خلاصه شوه ټولو چک چکی کول چی سترگی می په ادیب ولگیدل. په غوسه یی راته کتل د پیر غوسی څخه یی د مغزی رگونه شنه شوی وه ، مری یی یو شیبه هم آرامه نه وه. پوهه شوم چی د ده زړه بدتر زما د زړه څخه اور اخیستی.

ده فکر کول چی ما خپل په نڅا په ده د ملنډې وهلو هدف درلود. نور یی د نظر د زغملو توان نه وو په تلوار د صالون څخه ووتلم.څه پوهیږی چی زما په باور کی زه ،ستا یوه برخه یم، زه وخت او نه هم مرگ هیڅ یو زما تږی توب ستا د وجود او خیال څخه نشی لری کولی،ستا هر درد ماته خوږ عذاب دي او زه یی د زړه له کومی منم.واپی هر درد د یو بل درد درمل دي ، ستا د کرکې درد هم ستا د زړه د بی قراری درمل دي.هغه شپه می د ځان څخه کرکه کیدل ، د ټولو څخه می کرکه کیدل حتی ساعت او ځای راباندی بد لگیدل.

حالت می پیر خراب وو ، دومره خراب چی پلار می مجبوره شو تر څو د احمد سره اړیکه ونیسی. د ابراهیم ، حمیده خاله او احمد سره بیرته کورته راغلو هیڅ می حالت سم نه وو.ژر د موټر څخه کښته شوم او په سرای ننوتلم. په تلوار می ځان خپل کوټی ته ورسول او دروازه می کلکه وتړل. د حمیدی خاله غږ راتی چی د دروازی د ټکولو سره د دروازی د خلاصیدو غوښتونکی وه.خپل ویښتان می په موټ کی ونيول او د کوټی کنج کی، په داسی حال کی چی د پیر غوسی څخه خپل گوټی

می په وینبټانو کی تیروول ، د غمجن سترگو سره چی د ژوند غمونو سیوری پر اچولی وو ، د داسی وجود سره چی د یخ د ټوټو په شان وو او زړه می چی لکه اور سوځیدی ، په تیاره کی کنبیناستلم. د زړه څخه می وینی څخیدل.

دومره می وژړل چی په عصبی حالت کی د کوټی شیان ماتولو ته می اقدام وکړ ، د اتاق پردې می هم همداسی پرینبودی ، هر څه چی می مخته راتلل هڅه می کول چی خپل د زړه خفگان پری خالی کړم. خو شیبی وروسته پلار می چی د کوټی کیلی په لاس کی وه ، کوټی ته ننوتی. په غمجن نظری راته وکتل او ما د ژړا ډکو سترگو باندی د هغه خفگان او د ژړا ډک ستونی می ولید چی د ده د خوشالی وژونکی وو. د غمجن سترگو سره چی د غم د ایرو لاندی وو په لرزانده پنبو زما څنگ ته کنبیناستی او د ده غږ غمجن ترینه غږ وو چی ما په ټول عمر کی اوریدلی وو. یو څاڅکی اوبنکه یی د سترگو توی شوه او په پیره کی یی ورکه شوه.

په غمجن غږی وویل: پوهیږی نن د داسی شان و شوکت سره پیر خلک ارمان لری چی زما پر ځای واوسی خو زه خپل د اولادونو د مینی په کیسه کی بند پاته شوم ، پوهیږم چی تاته می د پلار توب حق ادا نکړ خپل د عزت او نوم د پاره می ستا مینه له مینځه یوره. پیر لویه بښگڼه دی زما په حق کی وکړل خپل د بڅبنی غوښتنه درڅخه نه کوم ځکه زما کار د بڅنبلو نه دی یوازی دا غواړم چی نور ځان ته عذاب مه ورکوه ستا هره اوبنکه لکه مرمی زما په زړه کی لگیږی

خپل ځان می د هغه په غیږ کی د یو بی پناه ماشوم په شان سره ټوله کړه. حرم- خدای ما نه بڅبنی که تاسو زما څخه خواشینی واوسی ، ستا غیږه ماته د جنت په شان ده ، اوبنکه دی لکه سیلاب چی کورونه له مینځه وړی ، ما وړانوی. پوهیږی د کوچینوالی څخه می تل هڅه کول چی یو پیاوړی کس واوسم خو تاسو ویل چی حرم لوری خپل د زړه درد په ژړا د زړه څخه وباسه او زړه دی هوسا او راحت کړه وگوره اوس می زړه تش شو اوس هوسا شوم نور یی نه تکراروم.

زه یی په ویښتانو ښکل کړم او د کوټی څخه ووتی. پوهه شوم د دی د پاره چی زه یی د ژړا څخه نور هم ناتوانه نشم د کوټی څخه ولاړی. غږ می د پیر ژړا څخه نیولی وو ، د همغه نیولی غږ سره می د حمیدی خاله څخه د ویده کیدلو دوا غوښتنه وکړه. نن شپه می غوښتل چی بیده شم که نی می لاس حرام عمل (ځان وژنې) ته وهل. حمیده خاله د یو پیاله اوبو او ویده کیدلو دوا چی دی خپله هره شپه استعمالول کوټی ته راغله. همدا چی دوا می واخیستله سر می پورته کی تر څو یو غږپ اوبه وڅښم چی سترگه می په ماتی هینداری چی ټوټی یی د کوټی پر مخ پراته وه ولگیدل.

کله داسی شوی چی د هینداری څخه نظر واړوي او د ځان څخه وتښتی؟
پوند، کون او گونگ شي؟ خپل روح د نورو د خوشالیو د پاره په زنځیرونو وتړي او جسم دی سرو سرگردانه په یوه تاریکه پاڼه د (ژوند) په نامه بندی کړي؟ داسی شوي ده چی د شپی په تیاره مئین وسی خو د شپی د تیرولو د پاره خپل ځان درباندي بار وگرځی؟ د زړه وینی خورلو په مینځ کی د یو آرامتیا ارمان دی په زړه کی پاته شي؟
آه زما سرکښی او لیوني جانانه! نه پوهیږی چی ستا د هېرولو د پاره څومره په ناتوانی او بی وسی د صبا په امید خوب ته پناه وړم.....
نه پوهیږم چی پر ما به سبا شی که نه؟

خپل سترگی می د هینداری څخه واړول او اوبه می وڅښل. د حمیدی خاله په مرسته سر می په بالښت پریښود ، د ویده کیدلو دوا اغیزه لږ لږ ښکاره کیدل او په پای کی زه یی د خوب نړی ته یورم. سهار د لمر څانگې می په سترگو ولگیدل او زه یی د خوبه ویښه کړم. په سختی می خپل سترگی خلاصی کړی ، سر می د پیر درده په چاودیدو وو. شاوخوا ته په کتو سره یو دم حیرانه شوم ، لکه چی په کوټی کی بم چاودیدلي وو. څو واره می خپل سترگی خلاصی پتی کړی. سر می گنکس وو خپل کوتی می په نالی کلکی کړی او خپل ملا می راسته کړه. نه په رښتیا دا زما کوټه ده؟ د دی گډوپی په لیدو هک پک پاته وم.

په دقیق توګه می شاوخوا تر نظر تیروول ، خپل حافظه می د څو شیبو د پاره د لاسه ورکړه. کاش دا پېښه د څو شیبو د پاره نه ، د ټول عمر د پاره پاته شوي وي او ما ټول شیان لکه یو خوب هیر کړي وي. د تیر شپې پېښې لکه یو انځوریز نندارتون زما د سترگو وړاندې تیر شو. خو په یوازینی ځای کی چی می مغز جام پاتیدی هغه د ادیب بیګانه توب وو. دي اوس د بل چا خاوند وو. ترخه مسکا می وکړل او هغه ورځ می په یاد شوه چی زه د ده وړاندې بخپله وم، زه د ټول هغه کلمو سره چی د ده د تعریفولو د پاره کارول کیدل ، بخپله وم د هغه پانې په وړاندی چی په قلم د ده څهره ایستل کیدل ، بخپله وم، د ده د ښکلي وحشي سترگو په وړاندی ، بخپله وم.

د ده د اوږده بانوګانو په وړاندی چی لکه درختې په سترگو سیوری اچول ، بخپله وم د هوا په وړاندی چی د ده د وجود شاوخوا کی ګرځی ، بخپله وم، د هغه باد سره چی د ده د ویښتانو مینځ کی داخلیدی ، بخپله وم، د ده د سیوری په وړاندی چی بی له ما هم تل د ده سره ده ، بخپله وم، د ده د یو یو شتمنی سره حتی د ده په وړاندی بخپله وم مګر خدای د ده په خلق کیدو کی څومره زیار ایستلي وو؟ زما حتی ستا د یوازیتوب سره لا بخپلی کیږی. بخپله یم د هغه باران په وړاندی چی ته په شوق ورته ګوری

خو نن.....

د لمر څخه لا می کرکه کیږی چی خپل د راتلو سره یی زه بیا بخپله کړم. زما په پلار باندی ادیب بی حده ګران وو خو تر غوږ یی وهلی وو چی د نکاح وروسته دلته نشی اوسېدلي. د مخه یی ځان ته کور اخیستی وو. د موبایل د زنگ غږ پورته شو ، چی ومی کتل سام وو. دوه زړه وم چی ځواب ورکم که نه؟ په پای کی می پریکړه وکړه او ځواب می ورکړ د ملاقات د پاره یی ځای وټاکل او بی له دی چی ماته شی تر څو زه ورته ځواب ورکړم ، اړیکه یی ختمه کړه، مینی ته می زنگ ووهل او وټاکل شوه چی په ګډه ولاړشو ابراهیم مور یی ټاکلی ځای ته ورسولو. سام زموږ مخ ته راغلي وو، هیڅ حالت یی ښه نه معلومیدی ، خفګان او بی کراری یی د لری څخه هم ښکاره

په داسی حال کی چی د ډیر استرس د امله یو وار خپل د گوتو سره او بیا خپل د وینښتانو سره د لوبی به حال کی وو ، پوښتنه می وکړه: سام کیږی وواپی چی څه شوی؟ ولی دی زه دلته وغوښتلم؟

سام: خپله بهتره پوهیږی چی د څه شی په اړه خبری کوم؟
حرم: نه ، زه نه پوهیږم مهربانی وکړی راته ووايست.

سام: حرم ولی ځان په ناپوهی وهی؟ همممم؟ ولی؟ مگر ته په ادیب مئینه نه وی؟
حرم: زه مناسبه نه بولم چی د دی موضوع په اړه خبری وکړم ، ادیب اوس زما اوخښی د.

سام زما خبری د اوریدو ورسته یی په طعنه لرونکی لوجه وویل: اوخښی؟ هممم؟
نو باید یو ځل خپل اوخښی وکوری.
په ځیر می ورته وکتل او پوښتنه می وکړه: پوهه نشوم ، واضح ووايه.
سام: وگوره ، ښه وگوره.

خپل موبایل یی راواخیست او یو انځور یی راته ښکاره کړ. په دوه گوتو می انځور نږدی کړ او د هغه کس په لیدو حیرانه شوم. یوه شیبه نږی می په سر وگرځیدله.
داسی احساس می کول چی د یو سپک شی په شان په هوا کی اخوا دیخوا کیږم.
ادیب لکه یو بیچاره او ناتوانه سرې په کوچ کی ولیدلی وو.

حرم:دا.....دا د کم وخت انځور دی؟

سام: د پرون شپه ، ادیب د محفل وروسته ټوله شپه یی هوټل کی په سکرټ څکولو تیره کړه ستا د تیروتنی د پاره ادیب دا خپلوی ومنل، دا انجلی (هیله) ده اوله هم راباندی ښه ونه لگیدله خو اوس ځینی کرکه لرم ځکه پوهیږم چی څه بد یی کړی که نی.....

د ده خبره می پری کړه او می ویل: بهتره ده چی خپل د خولی په اندازه خبری وکړی ، د دی پر ځای چی ما سره خبری وکړی ولاړ شه خپل ورور ته نصیحت وکړه چی خپل د ښځی څخه ولاړشی مگره نه پوهیږی چی د واده په شپه د زوم تښتیدل

خومره عیب دي؟ هله ژر، نور خپل وخت ما سره مه ضایع کوه. اوس هر چا خان ته ژوند ټاکلي او زما ژوند هم یوازی احمد دي او بس.

د مینی لاس می ونیوي او د هغه خای څخه ووتلو. نه پوهیدم د دی څخه چی ادیب تر اوسه په کامله توگه د هیلی نه دی شوي خوشاله وسم که خفه؟ خو زړه می یو څه یخ شو ځکه دا زجر چی زه وینم یو څه یی هیله هم باید وویني او یو ناوی ته تر دی بدتر چی د واده په شپه یی میرپه(خاوند) هغه پریدی او بل خای ولاړشی، بل څه هم شته؟ خو تر ما مینه بالاتره خوشاله وه، هر وار د (آه شکر خدایه چی دا ورځ می هم ولیدل) په ویلو یو مسکا می په خوله راتله. بنایي هغه شپه زه تر ټولو بی رحمه انسان وم خو ما هم حق درلود مگر زه د اوسپنی څخه جوړه شوی وم چی ټول دردونه وزغمم؟

زړه می د ادیب د حالت په لیدو اور واخیست تر وروستی ساه پوری خان نشم بڅښلی. کورته چی ولاړو خپل کوټی ته ننوتلم او تر شپي می خان بندی کړه. لکه چی افسردگی نیولی وم زړه می هیڅ شي نه غوښتل او د یو شیبی د پاره هم د ادیب څهره می د سترگو وړاندی څخه نه لری کیدل. آسمان تیارو نیولي وو. خپل سر می خپل په ځنگونو پریښود چی سر می دروند شو او خوب یورم. د ملغلری په شان سپین کمیس می اغوستي وو او په لڅو پښو په چمن باندی گرځیدلم. هر قدم چی می ایښودل هغه خای به لکه چمن را شین شو. د لمر خانگې لکه الهی رڼا زما په مخ لگیده.

نا څاپه ناپاکی اوبه زما په کمیس ولگیدی سپینو جامو می تور داغ واخیست. نظر می پر ځمکه ولگید پښي می پورته کړی ټول هغه شین چمن په وچ شوی ازغیانو بدل شوی وو. د آسمان مخ تورو ورپڅو نیولی وه.

زړه می ژړل او سترگې می حیرانې او بی حرکتی وی. ټولو سترگې زما د کمیس داغ ته نیولې وې او له ما څخه په تېښته ول. سترگې می خلاصې کړې سر او مخ مې په خولو لوند وو. په زړه می لاس کیښود لکه د چوغکي په شان په سینه کی درزیده.

د خولی اوبه می تیری کړی. د الله اکبر آرامونکی غږ می تر غوږه شو د یا الله خیر پیخ کړه په ویلو سره د تشناب په لور لارم او اودس می ترسره کړو. د سهار لمونځ لپاره ودریدم، یوه شیبه هم زما د سترگو اوبنکی نه دریدی دا ځل یو بل احساس زما په وجود کی ژوندی شوی وو. یو ریښتینی مینه می احساس کړه. سر می په سجدي کینبود او ومی ژړل فکر می کوه زه له خپل خدای څخه لری شوې وم کله می چی سر له سجده پورته کړ احساس می کوه چی زما زړه خپل سکون تر لاسه کړ. زما په زړه کې هیڅ غم نه و پاتې داسی شوی وم لکه یو ماشوم چې تازه زیږیدلی وی.

هماغه ورځ مې پرېکړه وکړه چې هغه محبوب نور زما محبوب نه دی. نور به د هغه لپاره بخیلی نکوم. زما قلم به د هغه د توصیف لپاره نور نڅا ونه کړی. د نوم ځای به یی تل زما په شعرونو کی خالی پاتی شې. هغه د بل چا د ژوند ملگری وه حتی د هغه په اړه فکر کول هم زما له پاره گناه ده. ما هغه له خپلو یادونو سره یو ځای په خپل زړه کې ښخ کړ. هغه یادونه چې زما ژوند یې لوټ کړی و. دا خوب زما لپاره یو لارښود و. خپله ورکه شوی لاره مې وموندله. د قرآن تلاوت سره می روح او ذهن آرام شو. لمر د کړکی له لارې زما پر مخ لگېده.

پورته شوم خپلې جامې مې بدل کړې او د پخلنځي خواته لارم. خاله حمیده د تل په څیر له ټولو مخکی حاضره وه په مسکا سره می وویلی: د نړۍ تر ټولو مهربانې ښځې ته دی سهار پخیر وی.

هغی زما سترگو ته په حیرانتیا سره کتل، غوږونه یی زما خبرو ته بند ول او سترگی یی زما مخ ته پاتی وی، نشی ویل کیدی چی هغی زما خدا ته کومه خدا چی ما ډیر وخت له لاسه ورکړی وه کومه ځانگړې توجه ونکړې.

ومی ویل: غواړی نن زه ټولو ته صباڼاری تیار کړم؟ هممم؟ خاله لا وخت شته او میلاد او مسیح هم نن کور کې دې څه فکر کوې کیک ورته تیار کړم او حیرانه یی کړم؟

خاله حمیده لکه د بت پشان دریدلې وه او د سر په خوځولو یې زما خبری تایید کول. په وړو کی د هگی ماتولو په حال کی وم چی له شاه څخه د ژړا غږ می واوربډ مخ می واروه د هغی گردو سترگو ته می وکتل او پوښتنه می وکړه: ای وای دا څه دی؟ اوبنکی؟ هوووم؟

په نیول شوی غږ یی وویل: د الله شکر چی ته می پدی ورځ ولیدې. ډېر وخت وشو چی ستا موسکا مې نه وه لیدلې احساس کوم نن وخت شاته تللی ته هماغه.....

د خبری منځ ته ورغلم و می ویل: پخوانی حرم بیرته راغله هغه چی بی پروا به یی خندل، هغه چی د خلکو خبری به یی دویښتانو په څېر د غوږ شاته کول هماغه حرم چی هېڅ څوک د هغی له هدفونو مهم نه وو بیرته را ستنه شوه. ستا له لاسه وگوره دا پاتې شو راڅه مرسته وکړه چی دا تیار کړو.

په داسې حال کې چې یې د دیزې اوبه پورته کښولې زما مخ یې په موسکا سره ښکل کړ. کیک مو تیار کړ. ټول د مېز شاوخوا راټول وو هر یو زما د دې حالت لیدو سره حیرانېدل. لومړی خاله حمیده، بیا مرجان، او اوس نوبت زما مور و. د څو کلونو له تېرېدو وروسته دا لومړی ځل و چې د مور د غېږې د مینې تودوخه مې نصیب شوه. گواکي زما دا حالت ټولو ته یو اختر و. کیک مو واخیست او ټول د مېز شاوخوا راټول شوو. پلار می چې له خوبنی یې سترگې له اوبنکو ډکې وې.

مسیح چې په شوخی یې لاس زما پر مخ ایښی و وویل: دا نجلۍ واقعیاً ناروغه ده هسې نه چې پېریانو ښولې وي؟

له مسیح سره مې عکس واخیست او نارون ته مې واستاوه.

تر نن پورې مې احساس نه دی کړی چې مسیح او نارون زما ناسکه ورور او خور دي. حتی دواړه د هیلو سره دوه مخالف قطبونه ول. د پوډۍ خوړلو وروسته زه خپلی خونی ته ستنه شوم. موبایل مې را واخیست او د ادیب ټول عکسونه او پیغامونه مې پاک کړل.

د خپل کتابچې په لټه شوم د کټ نالې می پورته کړه خو نه وه. په وروستی ځل چې دا کتابچه ورکه شوې وه یوه لویه بلا د هیلې په نوم زما ژوند ته راغله. د هغه کتابچې وروستی یاداشت یادولو سره. هغه ورځ ما خپل پلار ته قسم کړی وو چې ادیب به پرېږدم، اخری خط په هغه کتابچه کې همغ زما اقرار د بې وسې وو، له هغې وروسته می هیڅ د لیکلو حوصله نلرله. د کتابچې لټول می پرېښودل او د پوهنتون د تللو لپاره تیار شوم. د کورنۍ له غړو څخه بدتر زما دوستان حیران وو. مینه چی یوه لحظه هم آرام نه درلود په هغه ورځ یی له ماسره تر شلو زیات عکسونه په بیلابیل ډولونو واخیستل. مدام به یی ویل نن لمر له غرب څخه راختلې دی.

احمد چی د مینې د عکاس رول یی درلوده په څوړند مخ او بی حوصلگی سره یی وویل: هسې نه چې زما د بنځې له عکسونه څخه د ځان لپاره آرشیف جوړوی چې دومره اخلی؟

د هغه په خبره دری واړه په خدا شو. د احمد په بلنه د پوهنتون کفتریا ته لاړو. پیر وخت شوی وه چی دا محیط می هیر کړی وو. مور ډواړو د جای دوه پیالې سفارش کړې. هغه ورځ می د لومړي ځل لپاره وغوښتل چې نه د مجبوریت له مخې بلکې د مینې له مخې احمد سره وخت تېر کړم. یوه اوونۍ تیره شوه پدې ورځي کی می له ادیب څخه هیڅ خبر نه درلود. کله کله به می سام سره اړیکه کې وم هر ځل به یی چی د ادیب نوم اخیست نو بحث به می بدل کړ او اړیکه به می قطع کړه. یو میاشت تیره شوه،

یو ورځ د سوسن زنگ راغی د هغې دی زنگ ته حیرانه وم. له نامزادی ورسته له ماسره په اړیکه کې نه وه. د ځواب په ورکولو سره مو پریکړه وکړه چی هغه شپه زموږ ملیمنه شی. د شپې ډوډۍ خوړلو ورسته یی په بهرنی بورس کی خپل بریالیتوب په اړه خبری اوکړی. مور ټول خوشحاله وو اخر خپل هیلۍ ته رسیدلي وه پریکړه شوی وه چی دوه ورځی وروسته د فرانسې یو معتبره پوهنتون ته ولاړه

شي. هغه شپه يی وغوښتل چې له ما سره پاتې شي. د خبرې کولو نه مخکې مې قهوه جوړه کړه يو څو گيلاسونه مې واخيستل په زړه کې مې عجيبه انديښنه وه. وپريدم چې د ادیب په اړه خبری ونکړی.

څنگه کولی شم خپل ځان کنترول کړم؟ اصلاً څه ځواب بايد ورکړم؟ منفي فکرونه مې له ځان لرې کړل او خونې ته ورننوتلم. د کړکۍ ترڅنگ ولاړه وه او بهر فضا ته يی کتل. زما په ليدلو يی ژوره ساه واخيسته د قهوی گيلاس په اخيستلو سره يی په خبرو پيل وکړ. او ويې ويل: هغه ورځ چې زه دلته راغلی وم په ياد دی ده؟ پلار مې ژوندی وه ستا په اړه مې اوريدلی ول خو له تاسره مې خبری نه وی شوې. په اصل کې ته زما په نظر يو بلا وې. د "بلا" کلمې په اورېدو مې قهوه په ستوني کې بنده شوه. حيران حيران مې ورته کتل په تعجب سره مې وويل: "بلا"؟؟ خو ولې دی داسې فکر کوه؟

سوسن- زما د پلار او مور له خبرو څخه هغوی به تل ويل: چې ته دی ماما گانو پلورلی يی...

سوسن خبرې کولې او زه د قهر له شدت نه، لکه د اور له دننه څخه سوځېدم. خو يو انسان تر کومه حده پست او حقير کېدای شي؟ تر دې مخکې مې فکر کاوه چې د خپلې مور له وروڼو پرته په دې نړۍ کې داسې پست او حقير انسانان نشته خو دا کسان له هغوی هم بدتر وو. خو ايا هغه وخت انتخاب زما په لاس کې و؟ شپږ کلنه ماشومه چې حتی خپل ځان يی نه پېژنده، نو د ژوند او انتخاب په اړه به يی څه پوهه درلوده؟

سوسن- پدی هم پوهيدم چې هيله د ادیب په نوم وه نه يوازی دا بلکی پدی هم پوهيدم چې ته اوس هم زما د لالا سره مينه لري او د هيلی د شوم هوس لپاره تا خپله مينه قربانی کړه.

د دې خبرو په اورېدو مې د قهوی پياله له لاسه ولوېده او پر ځمکه پريوتله. ساه مې په ستوني کې بنده شوه. بيا هم د غمونو هماغه نړۍ ته راغلم، اه زما خدايه! دا څه

ډول ازموینه ده چې له ما یې اخلې؟ ایا زه ایوب یم چې ما دومره ازمې؟ هسې نه چې دا خبره دروغ وي! (صبر تریخ دی خو پایله یې خوږه ده؟) زه نور پدی خوږی پایلې باور نشم کولی. فکر کوم دا خوږه پایله زما لپاره خوږ عذاب ده!

زه له ځان سره په فکر کې وم چې ناڅاپه یو لاس زما پر اوږه کېښودل شو. له خپلو سوچونو څخه ځان ته راغلم سوسن وویل: حیران شوې؟ خبری را څخه په تېښته وی یوازی می ورته کتل.

خبره د نړۍ لږې ترینه کونج ته ورسېږی. خو هغه ونغوښتل ما ته ورسېږی.

د دې څخه به لا لوی عذاب څه وي؟ چې ستا د سترگو وړاندې هغه څوک چې ستا برخه وي، بل ته ورسېږی.

ته به څه کوې که هغه څوک چې ته یې د ټول عمر لپاره غوښتې ناڅاپه یو بل ته ورسې؟

آیا پرېږدې چې لاره شي، له زړه څخه یې جلا کړې، او هغه ته ورسې چې زیات یې خوښوي؟ آیا پرېږدې چې ولاړ شي، دوه مرغان شي، او د دوی د یو ځای کېدو خبر د نړۍ تر لږې لږې برخو ورسې؟

گیله مه کوه، خپل ژړا پټه کړه، هسې نه چې ستا ژړا د دوی تر غوږونو ورسې. خدای دې وکړي چې... نه، زه ښیرا نه کوم، هسې نه چې هغه ته، چې زه پری مین وم، زیان ورسې.

زما ژوند یوازې همدې څو کرښو شعر په شان شوی و.

په حیرانونکي انداز باندې سوسن وویل: ته پوهېږی په لومړې ځل می چی ته ولیدی پوهه شوم چی ستا په اړه ویلی شوې خبرې ټول دروغ دی. ځکه چې زموږ کورنۍ

پر زړو خبرو او عقېدو ولاړه ده او بيحد خرافاتي شيان مني، هغوی تاته "بلا" ويل
ځکه ستا د بدن وينه زموږ سره يوه نه وه! نو ځکه ستا اوسېدل په دی کور کې د
دوی لپاره د شرم داغ و.

او دا چې هغه ورځ موږ د دوهم ځل لپاره دلته راغلو ما د خپل لالا په غوښتنه درته
پالی راوړې. ولې مې درته د هيله په اړه څه ونه ويل؟ ځکه چې زه پوهېدم لالا مې
له دې خبرو اورېدو وروسته هېڅکله د دې واده رضایت نه ورکوي. او دا چې زه له
هغه موضوع څخه څنګه خبره شوم په یو مناسب وخت کې به پوه شې. غواړم چې
د ټولو هغو ورځو لپاره چې درسره مې بد چلند کړی او د پلار ټولې خبرې می حق
بللی بخښنه و غواړم. بخښنه راته وکړه حرم.

ما هغه کلک غېږه کې ونيول او دواړو ژړا ته پيل ورکړو.

سوسن_ له ما څخه مه خپه کيږه .

— نه يم خپه، ما هماغه وخت ته بښلی وې حق دې درلود ځکه هغه ورځ زه دومره
مجبوره وم چې بايد د ټولو په وړاندې مې ځان بد ثابت کړی وايې، نو حق دی درلود
بد گمان او کرکه راڅخه وکړی.

د هغه شپې په سهار سوسن هم لاره.....

ټول د سوسن سره د خدای په امانی لپاره تللی ول میدان هوایي ته پرته له ما.
زه د ادیب څخه په تېښته کې وم پلار مې د دې لپاره چې هيله ونه گوري له تگ
څخه منصرف شو. په دې موده کې د ټولو په ژوند کې لوی لوی بدلونونه رامنځته
شوي وو، یوه یې هم د مینې د ژوند عجیب بدلون، هغې خپل د هغه خارج ته تللي
کوژدن څخه طلاق واخیست او پر یو چا مینه شوه!

یوه ورځ مینی د یو هلک په اړه له ما سره خبرې وکړې چې له ډېر وخت څخه یو بل
سره په اړیکه کې دي. په پیل کې غصه شوم ځنګه یې کولای شو چې داسې یوه
جدي موضوع له ما پټه کړي؟ خو خوشحاله وم چې بالاخره یی بیا خپل ژوند ته یو

نوی رنگ ورکړ. خو کله چې د هلک نوم مې واورېد حیرانه شوم. په ځلېدونکو سترگو او شرمناکې څهرې سره یې نوم واخیست. "سام" د سام نوم اورېدو سره په حیرت کې شوم ځنګه کېدای شي چې دوه مخالف قطبونه یو بل جذب کړي؟

په لوړ غږ مې وخنډل او په پسڅند سره می وویل: وګوره هیڅ ښه ټوکه نه وه. زما په خبرې مینې خپل زیتونی سترګی تنګی کړې او په آرام غږ یې وویل: په الله قسم کوم دروغ نده حتی نن یې راته وویل چې غواړې ما خپل ځان ته په حاله نکاح وغواړی.

په ګردو سترگو سره می ورته کتل، په ګیله من انداز می وویل: افرین دی پر تا وی جینۍ اوس ته هم ځان ته یوه ښه ملګری او خور ووايه، زه خو د بی بی سي پشان خپل د ژوند هره شیبه تاته بیانوم.

مینۍ- ګوره، مخکې چې ته او ادیب یو ځای وئ، ځینې وختونه زه هم درسره وم او سام له ادیب سره و. په اول کې موږ یوازې دوستان و، ته پخپله ښه پوهېږې، شاهد یې وې او لایې هم یې. حتی کله ناکله به دې له ما سره ټوکې کولې، ویل به دې "همدغه هلک ته دی ورکوم او خپل د لیوره ښځه دی کوم" خو کله چې زموږ اړیکه له دوستۍ مینې ته واوښته، هماغه وخت مې غوښتل چې له تاسو سره یې شریک کړم، خو د ژوند رنگ داسې واورپدې چې موږ اړ شو دا راز وساتو، ځکه موږ نه غوښتل چې تاسو خپه شئ، او موږ د خپلو خوبنیو جشن ونیسو.

او له بلخوا زه هم ستا پشان د یو بل چا په نوم شوم نو دا مینه همدلته پاتی شوه خو اوس چې هغه تللې سام یوځل بیا رامخکې شوي، هغه د کورنۍ سره سفر ته روان دي خو غواړي له تگ د مخه نکاح وکړي، یوازې یو ساده کورنی محفل. وروسته چې زه ورسره ولاړ شم، بیا به بل محفل نیسو.

د مینې خبرې راته منطقي او پر ځای ښکاریدې هغې حق درلود چې خپل د ژوند په اړه تصمیم ونیسي. هغه وختونه مې یاد ته راغلل چې زه، سام، او ادیب یو ځای وو؟ ما به سام ته ویل، "ته ما وریندازه بولې، د همدې ښکلي نوم په بدل کې به درته یوه ښایسته نجلۍ پیدا کوم، او مینه مې درته ټاکلې!"

ځان سره مسکې شوم او زړه کې مې وویل "که څه هم زه او ادیب یو د بل نشو خو سام او مینه یو د بل شوه څنگه چې غوښتنه مې وه"

یوه اوونۍ وروسته، مینه او سام کوژده وکړل، درې ورځې پس یې د دواړو کورنیو ترمنځ یو ساده محفل جوړ شو. ما ته معلومه وه چې ادیب د سام رضاعي ورور دی، نو پوهېدم چې ضرور د کورنۍ سره به هلته وي، او همداسې وشول. زه هلته نه ولاړم، په کور پاتې شوم، که څه هم مینه راته خپه وه. خو ځینې وختونه، زمانه او قسمت د چا په خوښه نه ځي.

خو مینې له هغه شېبې، چې دوی یو ځای ول، ماته یې ویدیوگانې او عکسونه راولېږل. د خوشحالی سره یې سترگې ځلیدلې، ما هم په شوق ژړل، دا لومړی ځل و چې زما له سترگو د خوشحالی او ښکې بهېدلې.

په همدې وختونو کې یو لوی بدلون په وطن باندې راتلونکي وو، د اخوا دینخوا څخه ناخوښه خبرونه رارسیدل، خلک په یو ډول خوف او وحشت کې وه، د اطرافو زیاتو خلکو کابل خوا ته مخه کړې وه او پایتخت ته راتلل، ټول د دې امید سره چې دا جگړه به یو ښه انجام ولري. خو ښارونه یو بل پسې سقوط کاوه. ښه مې یاد دې چې هماغه شپه چې د مزار شریف د سقوط خبر راغی، پلار مې فیصله وکړه چې موږ ټول باید له وطنه ووځو.

همغه شپه یې راسره خبرې وکړې، او ویې ویل، چې باید د نکاح مراسم جوړ شی، ترڅو خبره رسمی او اسلامی شی. یوه ورځ وروسته، د دواړو کورنیو ترمنځ یو کوچنی مراسم جوړ شو، او دا فیصله وشوه چې زه به د احمد سره نکاح تریم.

د هندارۍ مخې ته ولاړه وم، د ماشومتوب خوبونه مې راږاد شول. ما تل غوښتل چې ناوې شم، د ماشومانو په لوبو کې به مې تل د هیلې سره د ناوې کېدو په سر جگړې کولې. خو نارون به د جگړې مخنیوی کاوه، یوه سکه به یې پورته غورځوله، او ویل به یې، "شیر یا خط؟" او هر ځل به چانس د هیلې سره و. ما به له ځانه سره ویل، "کله چې زه لویه شم، د نړۍ تر ټولو ښایسته ناوې به شم." اوږده لمن داره سپینې جامې به واغوندم، د مرواریدو پیزاین لرونکی تاج به پر سر کړم، سور شونډ رنگ به ووهوم، لوړې خپلې به واغوندم، او د ناوې شال به مې پر سر واچوم.

خو انسان هر څومره چې لوی شي، ماشومتوب یې بیا هم ژوندی وي. خو د ژوند په حقیقت کې، چانس بیا هم د هیلې سره مل وو. زه ونه توانېدم چې ناوې شم، نه هغه ښکلا راسره وه، نه هغه سپینه لمن داره جامې او نه هم هغه کریستالي تاج! یو غږ زه له خیالونو څخه راوویستم: د مرجان او ابراهیم نکاح پای ته ورسېده، اوس ستا نوبت دی، ناوې صیبي.

حرم- مینې، اوس د ټوکو وخت نه دی، داسې شرایط دي چې هره لحظه یو ناورین رامنځته کېدای شي، ته د شوق او خوښۍ خبرې کوې؟ مینه- دا خبرې پرېږده، حتی مرجان هم ځان جوړ کړی او سینگار کړی وو خو ته! حرم- زه همداسې ساده هم سینگار شوی معلومېرم، شابه نه باید خلک زمونږ راتگ ته ډېر منتظر پاتې شي، زر کوه راځه.

درې میاشتې وړاندې، د مرجان پلار چې فلج وو وفات شو، مور یې څلور کاله مخکې له لاسه ورکړې وه. وروسته له دې، د هغې عمه غوښتل، چې مرجان یو زوړ سړي ته ورکړي، او په بدل کې د هغه د کورنۍ نجلۍ خپل زوی ته واده کړي. زه حیرانه وم، ولې تل انجونې د قربانۍ د وسیلې په توګه کارېږي؟ ولې همیشه دا ظلم یوازې د نجونو برخه وي؟ زه به هیڅکله هېر نکړم هغه وختونه چې مرجان څنګه ژړل او

څنگه غمجنه وه، زه حيران يم، ايا په ځينو خلکو کې د وجدان په نوم کوم شې شتون لري او کنه؟

مرجان يوازې ما بڼه درک کولی شو، يوه يتيمه، بې سرپرسته نجلۍ چې د ژوند د برزخ په مينځ کې راکيره وه. کله چې مرجان دا کيسه زما پلار ته وکړه، او د خپل بدبختيو څخه يې شکايت وکړ، پلار مې پرېکړه وکړه چې مرجان او د هغې کوچني خويندې له هغه کرکجنه او غمجن ماحول څخه وژغوري. ابراهيم، چې د مينې، وفادارۍ، او صداقت سمبول و، د هغې د سرپرستۍ لپاره حاضر شو، او زما پلار، د مرجان د خوښې سره سم، د دوی د نکاح شاهد و.

په سالون کې ټول راټول شوي وو. زه له مينې سره يوځای هلته داخل شوم، زما په ليدو احمد خپل ځان له څوکۍ راپورته کړ، او زما خواته مسکې شو، بېحد بڼکلي بڼکاریده د خلکو خبره زوم رنگ ويستلي وو نور يې له مخ ځلېده، په کراره يې خواته روانه شوم زما هر گام يې په مينه ناک نظر څاره، کله ناکله د هغه د دومره مينې په وړاندي نفس مې بند راځي او نه پوهيږم د هغه د دمره مينې ځواب څنگه ورکړم؟

خپل د پلار څنگ ته کښېناستلم چې مولوي صيب بې له ځنډ د نکاح ترلو مراسم پيل کړل او لومړۍ د احمد څخه درې ځله د قبوليت وپوښتل! او هغه هر ځل ما ته په کتلو په خوشحالي، مينې او بېحد شوق باندې هو وويل، د احمد څخه د پوښتلو وروسته مولا صيب زما خواته وکتل او په لوړ غږ يې وويل: حرم د صبور خان لور ايا دا اړيکه ستا قبوله ده؟

زما د(قبوله مې ده) په ويلو شورما شور او چکچکې شوې. اوس نو په ټوله معنا او رسماً، قانون او شرعاً زه د احمد ميرمنه شوم انسانان تل خپل په اراده او خبره باندې آزاد نه وي ځکه د هغوی تقدير الله ليکي، نو هر هغه څه چې مونږ ته تعيين شوي هغه بايد ومنو.
او دا هم زما تقدير و !!!...

زمونډ اړيکه يوازې په نکاح باندې ولاړه وه، د نکاح تړلو وروسته د څو وخت لپاره احمد خپل کور کې او زه خپل د پلار کور کې اوسيدم، تر څو چې پلار مې د وطن څخه د تلو نيت وکړ. بلاخره د هيواد نامنی پلار مې مجبور کړ چې مسافر شي. پلار مې د هوټل او شرکت ټول مسوليت ابراهيم ته وسپاره ځکه اديب او کورنۍ يې هم د پلار سره مې په دې سفر کې و. عجيبه ورځ وه!

ابراهيم او حميدې ترور د مرجان کورنۍ سره وطن کې پاتي شول هغه هم خپل په زړه، د خدای پاماني ورځ راورسيده ياد مې ده، کله چې مې رخصتي د وطن نه بهر تېروه د نورو پر خلاف زما لپاره ناخوښ و، زما کور همدا هيواد و، همدا درېدلې هيواد، هغه هيواد چې کلونه پکې جکره او په زرهاوو ځوانان شهيد شوي وه، هغه وطن چې يو موټ خاوره يې د خلکو لپاره تر الماس پورته ده.

بکس مې ونړه، سترگې مې د وسايلو منځ کې پر هغه کالو او گوتمې ولگېده چې اديب راته اخيستي وه، ژوند د يادونو دفتر دی

يو د شپې په زړه کې ...

يو د خاورې په زړه کې ...

يو د خوشبختيو همدم ...

يو د سختيو همسفر ...

ځينې وخت د هغه يادو په ليدو لومړۍ خاندي وروسته زړه دې دومره درد کوي چې د ژوند ټولي خوشحالياني دې له منځه ځي

نور هغه ترخه مسکاء هم درته نه پاتېږي، لاس مې په هغه کالو تېر کړ. دواړه مې په قيمتي شکل صندوق کې پريښوده. او بېرته مې الماري قفل کړ!! خپل د زړه په څېر!!! هغه ورځ راته د تدريجي مرگ په څېر و حتی هغه يادونه زما په ياد رانشي شايد هغه يو ساده گوتمي وه خو زما لپاره د زړه يوه ټوټه چې د ژوند تر اخيرې سلگۍ راته د يو ناسور درد ته بدل شو ..

زما په شمول ټول د کور په په باغ کې وو، حمیدې ترور او مینه خو یوه شېبه لپاره هم آرام نه درلوده، اه چې دا خدای پاماني څومره سخته وه، د خپل خپلوانو او هغه ځای څخه چې ماشومتوب او پیغلنوب مې پکې تیر کړی و جدای ډېره سخته وه که څه هم یو وخت ماته دا ځای د زندان په ډول و، خو نن زما لپاره جنت ښکاریدو اصلا حاضره نه وم چې دا ځای پرېږدم خو پلار مې ویلي و چې هېڅکله بې له ما گام به وانخلي او د پلار لپاره مې دلته اوسېدل خیر کې نه و
د حمیدې ترور او مینې په غېږ کې نیولو سره سلگۍ مې پورته شوي.

د دوی څخه لریوالي سخته وه خو د حمیدې ترور لپاره مې اندېښنه نه وه ځکه مرجان او ابراهیم وو او حمیده ترور دوی ته داسې و لکه مور، او د مور په څېر ورته درناوي یې درلوده، مینه هم ډېر ژر مونږ سره یوځای کیده، نیت مو ترکې ته و. ابراهیم زمونږ سره تر هوایي ډگر راغلو، او د هغه ځای نه د ادیب دوی سره تلوو پلار مې مخکې راته یې ویلي و چې د هیلې تیروتنه لپاره نه شي کولای خپل د ورور کورنۍ سره اړیکه پری کړي.

نن هم وروسته له اوه میاشتو ادیب سره مخامخ کېدم، توری جامي چې زما د ژوند په څېر وه اغوستي وه، سرکشی سترگي یې د تورو عینکو شاته پټ کړي وو. وېښتیانو یې د باد د وجې پر مخ نڅا کوله مېایل یې لاس کې و او ښکارېده چې د یو چا سره خبرې کوي، نرمه مسکا یې پر مخ خپره شوه، په مخ یې لاس تېر کړ، پوه شوم چې په مېایل کې غږېدونکی کس دروغ ورته وايي او دی د رښتیا څخه خبر دی!

دا یې عادت و کله به چې ما ورته د مجبوریت یو موضوع ورڅخه پټ کول او دی په هغه موضوع خبر وایې بیا داسي کول او په دې کار یې پوهولم چې د حقیقت څخه خبر دی، ځیني وخت مې ورته اعصاب خرابیدل چې کله خبر وي نو ولې دې ځان په ناپوهی واهه؟ د موټر نه ښکته شوم

د هر گام په اخیستلو سره ساه مې په ستونی کې بندیده، بیا هم هغه احساس مې په

زړه کې را پیدا شو، زړه کې مې خدای خدای کول تر څو شاته ونه گوري خو لکه چې ژوند ماته د درد راکولو څخه زړه نه یخ کېده، د مسیح په غږ یې مخ زموږ خواته را وروه!!

کله چې مې درته لاس نه رسي ...
کله چې ستا نشتون زما ریښه د تیر پشان وهي ...
کله چې شا مې ستا په نشتون نږدې او وړانه ده ...
څه درته ووايم کله چې زړه تنگون له څهري څخه له ورايه بڼکاري ...
دومره زړه تنگ چې په خوب کې نه ځایږي ...
کله چې نوم دې زما د شعرو په کتابچې کې خالي دی ...
نو ولې زما د خیالاتو نه لاس نه اخلې؟
کله چې بیلتون زمونږ کې منځ ته راغلي
نو دومره بې تابی د څه لپاره؟
ته چېرته زه چېرته؟
ته د دې مینې په رامنځته کیدو کې ..
زه د دې مینې په له منځه وړو کې ...
ته مبین په لمر
او زه مینه په سپوږمۍ ...
زمونږ د ژوند لاره د لمر او سپوږمۍ د لارو غونډې ...
آیا دوی دواړه یو بل ته ورسېدل؟
زه د دې ژوند د سکون لپاره طوفان ته اقیانوس شوم ..
او ته بوخت په خپل خیالاتو کی ...
زه ددې کیسي گناهکاره ...
دومره مجرمه او گناهکاره ...
چې د وجود اور مې تر اوم دوزخ هم سوځونکی دی

د یوې شېبې لپاره هغه راوگتل، خو بیرته نظر واخیست او بغیر له دی چې ماته کوم څه ووايې د ټولو سره روغېر یې وکړې، د ابرهیم څخه جلا شو او ترمینال خوا ته مو حرکت وکړ. زما د بد قسمت څخه نن مې باید د هیلې او نورماه منحوسه څپرې هم باید لیدلی وای، پر هغوی مې خیال رانه وړ او گوښه یو ځای کې کیناستم او تلفون مې په لاس د مینې د پیغامو په ځواب ورکولو مصروفه شوم.

د هیلې اوبنکې د مور په لیدو مې توی شوې او مور مې په غېږ ونیوله دومره وخت کې فقط مور مې او مسیح د هیلې کورته تگ راتگ کوه، او دا چې پلار مې ورته ارزښت نه ورکوه اعصاب یې خرابیده. څو ساعته وروسته شاوخوا مې نظر واوروه د مخامخ صحنې په لیدو هکه پکه شوم! هیله په راوتلی خیتې په داسې حال کې ملا یې ښکته کړې و او په زحمت څوکی باندې کیناسته، سترگې مې د هغې په راوتلي خیته وه، سر له دې چې د هغې شپې خوب نه وروسته ځان سره مې قسم کړې و چې نور به زړه ته مې غم نه پرېږدم او غیر له د الله مینې بله مینه مې په زړه نه وي خو په هغې ورځ مې دا قسم مات کړ....

د یو شېبې لپاره مې احساس وکړ چې اسمان په هغه لویوالی سره زما پر اوږو بار دی.....

یعنې ادیب پلار کیږي!!!؟؟؟

دا پوښتنه دومره راته سخته وه چې هغه ماشوم زما د روح قاتل شوو. د اوبنکې څاڅکې مې د سترگو نه توی شوي، هغه په ټوله معنا د بل کس لپاره خاوند و، په زړه کې مې ځان ته ښیراوي وکړې، ښیرا مې وکړه د هغه ټول دردونو لپاره چې خپل په لاس مې ځان ته ورکړ. وایي انسان د الله الهی نعمت دی او امانت کې خیانت کول کفر دی، او ما خپل جسم او روح ته خیانت کړې وو. د دې لپاره چې زما درد او اوبنکې څوک ونه گوري خپل توري عینکې مې په سترگو کړې

سر له دې چې وجود مې زړه مې لږزیده او کرار مې نه درلوده خو ظاهر کې کراره پر څوکی ناسته وم، وروسته له دوه ساعته ترکی ته ورسېدو او د څو وخته لپاره ټول

هوتل ته لارود، هیواد نه خبرې اورېدل کیده او هره ورځ د یو ښار د سقوط شاهد و د هیواد ناامنی ټول اندیښمن کړي و تر ټولو د پلار مې صحنې او جسمي حالت یې ښه نه و دا وضعیت زمونږ ټولو لپاره د اندیښنې ځای و، او مونږ ټول د ابراهیم کورنۍ په اندیښنه و، که څه هم د هغوي راوړل زمونږ لپاره سخته وه خو پلار مې قول یې راکړي و چې د هغوی تک ازبکستان ته جوړوي خو حمیدې ترور رضایت یې نه درلوده همداسې ابراهیم هم نه غوښتل خپل هیواد پرېږدي.

ورځ تر بلې طالبان پرمختګ کوه، د جنګ او د خلکو بې کوره کېدل مونږ یې اندیښمن کړي و زمونږ کار و زندګي د خبرونو اورېدل و، د خلکو بې پناه کېدل او تر څیمې لاندې ژوند کول یې د تیږې زړه یې اوبه کول، تر څو چې یو اونې وروسته کابل ښار سقوط وکړ، په لومړیو کې طالبان زمونږ کورته تللي و او ابراهیم یې ځوروه او هر وخت یې د پلار پوښتنه مې کوله او د دې چې د ابراهیم د خولې نه خبرې وباسي هغه یې تر شکنجې لاندې نیولي و او کله چې ایله شو څو واړه مو وپوښتل خو هغه هر ځلې غوښتل دا خبره پته کړي خو د څیرې نه هر څه ښکاریده.

چې دوې ورځې د دوه قرن پشان ورباندې تیر شوي، تر ابراهیم زیات مې مرجان ته زړه سوځیده د اوبنکو تویدو توان پکې نه و پاتي د زړو ښځو غوندې شوي وه، ښه مې یاد ده هغه ورځ چې ټول یو ځای و او د مرجان په لیدو ادیب په غوصې خپل ګوتی ویښتیانو کې تیرې کړې او په غوسې یې وویل: د کاکا کور دی ونیسي د دولت د ځمکي په نوم او دارای دی ورڅخه ظبط کړی خو دا څه معنا چې ابراهیم یې دوه ورځي نظر بند ساتلی او ورڅخه پوښتنی کوی؟ حیران یم دوی ته چې د اسلام نه غږیږي دا دوی اسلام ده؟ نو عدالت چېرته ده؟

د لیونیانو په څېر د زیات غوسې څخه یې چیغې وهل، وروسته له دوه ورځو ابراهیم د قید روغ رمټ خلاص شو، خو د طالبانو نوم لکه چې وحشت درلود کله چې راغی داسی مړاوی شوی وو لکه کلونه، کلونه چې زندان کې ساتلی وی. هر څه د یو بد خوب په څېر و. هېڅ وخت مې فکر نه کوه چې تاریخ بیا هم تکرار یږي د دې هضم

راته سخته وه. نیت مو و سبا له دې خای نه امریکا ته د تل لپاره لاړ شو، یوه شپه چې باران اوربده د کړکۍ سره ولاړه وم چې د شا له خوا مې یو اشنا غږ واوریده، غږ یې د باران د څاڅکو په شان خوږ و سترگې مې د هغه سیوري ته چې پر بښېښې بښکاریده خپر وو.

آرام زما تر څنګ ودرېده او ویې ویل:

ادیب - ژوند مې د اسمان د دې ملغرو پشان راته بښکاري، د عرش نه فرش ته وغورځیدم خو دا ملغرو تر هغه وخته الهی رحمت دی تر څو چې ځمکې باندې لویدلی نه وي، کله وغورځېږې بیا نو یوازې بویناکې اوبه دی او بس!!!

په کامل توجه سره مې خبرو ته یې غوږ وم، څو شېبو لپاره غلی شو بیا یې وویل: زموږ د مینې پشان! تر هغه وخته دا مینه زما لپاره رحمت او ژوند و چې په هغه کې دروغ او چل نه و وروسته له هغه چې چل په منځ کې راپیدا شو زما لپاره د درواغو افسانه شو

سره له دې چې سترگې مې د باران سره ملتیا کوله ومې ویل: اوس درسره ښه نه وایي چې میرمنه دې امیدواره ده او ژر به دې ماشوم نړۍ ته راشي داسې چتیاټ...

خبره مې پوره شوي نه و چې پسڅنډې ووهل او په کنایه یې وویل: چتیاټ؟ بیا هم درته وایم زموږ ژوند دې د درواغو افسانه باندې بدل کړ اوس دا چتیاټ شو؟ حرم - زه پر احمد مینه یم دا کوم خای یې درواغ دی؟

ادیب - بس کړه د خدای لپاره حداقل اوس انکار مکوه چې ته خپل د پستي خور سزا گورې!!!

د دې خبرو په اورېدو غوږونو مې بند شو هکه حیرانه شوم، او په حیراني مې ورته وکتل د کومه پوه شو؟ نظر مې خپل د خاطراتو کتابچې ته شو چې څو وخته ورکه وه او د سوسن خبرې مې یاد ته راغلي اوس مې د سوسن په خبرو سر خلاص شو کله چې ویې ویل یو مناسب وخت کې به پوهه شې چې زه څنګه خبره شوم! په لړزېدلو لاسونو مې خپل کتابچه ترې واخیسته او په بنده بنده ژبه مې وویل:

- دا...س..تا.... سره څه کوي؟

اديب - سوسن راته راوړه هغه هم هغه يوه ورځ مخکې خپل د تگ څخه، يوه اونۍ زموږ د واده څخه تېر شوي وه خو ما هغې ته کتل لا نه او هېڅ مشترکه اړيکه مو نه وه پيل کړې، خو د مور په قسم او د هيلې په کارونو ...

خپل خبره تېره کړه. طالع مې وکړه چې اديب خپل خاموش شو گنې نو هغه ورځ به دده درنو خبرو زه د ځمکې سره سمه کړې وم.

اديب- سوسن دا کتابچه هغه وخت راکړه چې هيله د درو مياشتو اميدواره وه، باور وکړه که دا کتابچه مخکې راسره وای هيله به

د خبره مې ځيني پرې کړه ومې ويل: فکر دې نيسه چې دا خبره به په خوله نه راوړې، ما دا ټول درد د همدې دپاره تېر کړی ندی چې ته زما د پلار عزت تر خاورو لاندې کړې، اوس چې خبره رسوا شوې نو پوه شه چې هغه وخت هيلې غوښتل ځان وژنه وکړي

زما په خبره اديب په لوړ اواز چيغه کړل او ويې ويل: پرېښودلې به دې وای چې مړه وای نه دا چې څو ژوند خراب کړي، چې مړه وای ښه نه وه هااا! زه مړ وم چې تا دا ټولې خبرې له ما نه پټې کړې وې؟! اوس پوهېږې چې تر مرگ بدتره درد مې و زغمی.

د مرگ د کلمې په اورېدو لکه زړه باندې چې مرمۍ ولکيږي، سترگې مې تنکې کړې او خبرې مې پيل کړې ...

حرم - زما د پاره هيله هېڅ گواښ نده! او نه هم راته مهمه وه چې مری که پاتي کيږي، اصلی موضوع مې پلار وو د پلار عزت مې منځ کې و. ته پوهېږې چې د هغې په مرگ زما د پلار سر به ښکته شوی وای او داسې رسواي هغه له منځه وړو.

دا چې د پلار نوم به مې په هر ځای کې ددې دپاره اخیستل کیدی چې لور يې ځان وژنه کړې، هغه باندې به څه تېرېدل؟! مور دې ما ددې کورنۍ پر مخ تور او ننک گڼي، ان زما خپل مور هم ددې دپاره چې زما غوندې لور يې پيدا کړې شرميږي، خو دې

سړې زه د خپل سکه اولاد نه هم ډېره ونازولم، زما په حق کې يې پلارتوب وکړ، نو دا مینه څه چې په زرگونو مينې به ورته څار کړم، ستا د بيلتون په درد کې ژوند کولای سم خو د پلار په بې عزتۍ کې نه!

پوهېدم که تاته ووايم ته به ما وټاکي خو بيا هم پلار مې له منځه تللی، پوهېږي چې ما خپل د پلار ژوند خپل د له منځه تلو په بدل کې واخيست ... مه هېروه چې هيله د هغه اول نه هم ستا په نوم وه هېره دې ده؟ اوس نو زموږ ټولو تقدير بل ډول بدلون کړي، که څه په نه زړه، او نه غوښتلو سره خو بيا هم موږ د تقدير په لار روان يو، او دا چې زموږ مقصد به چېرته ليکل شوی يي نه پوهېږم ...؟

د يو ټيپي زمري غونډې د کړکۍ خواته لاړ، د غاړې شنه رگونه يې د دننه د اور گواهي ورکوله، او ډېر پر دې غوسه و چې دداسې ماشوم پلار کېدونکی دی چې مور يې هيله ده. په پرېشانه حالت کې د کوټې نه ووت.. کتابچه مې خلاصه کړه، د پاڼو شورېدلوالي څخه پوهېدای شوم چې په وار وار ويل شوې ده، اخرنۍ پاڼه کې مې ځان د ناوې په جامو کې رسم کړی و سره د يو متن سره:

نه پوهېږم چې د زړه تنگونه مینه يم يا د ميمنتوب نه مې زړه تنگ دی! يوازې دومره پوهېږم چې زما په غېږ کې يې، سره له دې چې نه يې او تللی يې، بې تا نه ځمکه پېژنم نه هسک اسمان، رنځوره يم رنځوره ستا د سترگو، يو نظر مې ځمکې او بل اسمان ته دی، زما ژوند د همدې رنځ نه پيلېږي، ته مې په باطن کې لکه اور داسې بلېږي خو په ظاهر کې لکه اوبه ارامه يم، ستا مینه زما دپاره د حیات اوبه ده، زما د زړه د ټولو ناسورو زخمونو درمان کونکې ده، خو ستا د بيلتون درد راسره ملگری دی، او حق دا چې دا درد تر تا ډېر وفاداره دی، او ستا دې درد ته زه د زړه څخه هرکلی وایم، زما دپاره درد دی خو ډېر خوږ، زما لپاره عذاب دی خو ډېر خوږ تا خپل ژوند تريخ کړ ددې د پاره چې د بل چا ژوند جوړ او خوږ کړي، پوهېږي ته ماته تر هر چا گران يې، ته ددې افسانې اتل وي، خوشاله يم چې دا عذاب لرم. خوږ عذاب ...

آخر کې داسې نښې ښکارېدې لکه متن چې په اوښکو پای ته رسیدلی وي. رښتیا ده چې هغه مینه چې تل پاتې وي هغې کې وصال امکان نلری ...

{ د حرم خو خبري د ناول لوستونکو ته }

ژوند سراسر مینه ده، ترخې او سختې پېښې به دې په ژوند کله لوبې وکړي او کله به ته په ژوند لوبې وکړي...
بلکل زما د کیسې په ډول چې اول ژوند زما سره لوبې وکړي او وروسته ما د ژوند سره.....

دېرې پوښتنې مې پیدا کړې، زړه راښکونکې وې راته، د ځینو سره مې وخنډل او د ځینو سره مې وژړل...

خو نشو کولای د ژوند د حقیقت نه تښته وکړو...

ستاسې د محبت نه ډېره مننه تر اوسه مې فکر کوی چې یوازې یم خو د تېرې شپې نه وروسته پوهه شوم چې ستاسې مینه او محبت راته بس دی. په رښتیا هم نیوهېرم د کوم ځای نه یې پیل کړم، شاید د ډېرو په اند زما کار ببعقلتوب وي چې ولې مې دومره ښکلې مینه لکه د ادیب پشان له لاسه ورکړو؛ ایا زما دپاره اسانه وه؟! پوهېرم انسان کله کله په ژوند کې که وغواړي او که نه په دوه لارو کې پاتې کېږي، چې باید یوه یې وټاکي تر څو بله بقا وکړي.

زه ددې نه مخکې چې د چا مینه واوسم د یو چا لور وم، ما د خپل پلار او د هغه راتلونکی عزت وټاکي، او هیڅکله ددې پر بل چا نه اچوم، پلار مې ماته د مخکې نه هم گران دی. ټول وایي چې ولې دې داسې یوه پرېکړه وکړه؟ زه ستاسې نه پوښتنه کوم چې ایا تاسې زما د هغې پرېکړې په اړه چې د ناول پشان مو ولوستل پوهېږئ؟! تاسو هغه بریکړه په دوه خطو کې ولوستل په یوه دقه کې خو ما هغه

پرېکړه په درې میاشتو کې وکړل! زه بیحد زیات د حل لاری پسې وگرځېدم، هره دروازه مې وټکوله خو وتړل شوه، که مې ادیب ته ویلي وای څه گټه یې کوله؟!

پوهېدم ادیب خپله مینه د لاسه نه ورکوي، هغه هم لکه اوس چې تل پاتې مینه ده. خو هیله څه؟! د هیلې په مرگ به مې پلار له منځه تللی وای، زما دپاره مې د پلار ژوند گواښ و نه د هیلې مرگ!! د پلار ژوند مې د هیلې په واده پورې تړلی و، دا پرېکړه زما د ژوند مجبوریت و. زه د راتلونکي نه خبره نه يم خو دومره پوهېدم چې زما او د ادیب یوځای کېدل په دې دنیا کې ممکن نه وه، او نه به هم وی. ځکه زه اوس د بل چا نه یم. ددې کیسې اتل زما له نظره احمد دی.

احمد ډېر بختور و ځکه خپل مینې ته ورسید. هېڅ جفا د احمد سره ونشوه ځکه احمد د ټول فکر سره دې نکاح ته حاضر شو، ورته ویلي مې دي چې زه به تر ابد ورسره د یو خاوند په حیث مینه کوم، درناوی یې کوم، د خاوندتوب هر حق به یې په ځای کوم خو هیڅکله به ورباندې مینه نه شم. درې شیان دی چې ژوند کې یو وار تکرار یې نه په وار وار....

یو وار به زېږېدې، یو وار به مین کېږې او یو وار به مړې.
زه وزېږېدل، مینه شوم او دا چې سفر به چېرته ختم شي نپوهېدم....

د هیلې نه خپه نه يم هغه مې خدای ته پرېښودلې ده خو څو ځله مې د هیلې او پلار د اړیکې د سمېدو کوشش کړی چې د پلار د سخت مخالفت سره مخ شوی يم. فکر کوم داسې ژوند به خپله د هیلې دپاره درد او عذاب وي چې دو نارینه پلار او خاوند تاته په بې ارزښتی وگوري، ډېرو د کیسې د حقیقتوب په اړه پوښتنه کړې، چی ایا دا رښتیني کیسه ده او پوره حقیقت دی او کنه؟ باور کوئ او که نه خو زه پوره باور کوم ځکه ما یې هره شیبه لکه روښانه ورځې په ډول تجربه کړي ده.

دردونه انسانان پخوي او زه خپل تر عمر ډېره پخه شوې يم زما دپاره ډېره سخته وه، زه انزوا ته تللی وم خو بېرته راپورته شوم، او بېرته راپورته کېدل مې د بیا

زېږېدو غوندې وه ځکه زما ژوند له منځه تللی و. هره هغه شېبه چې ما د ادیب سره تېره کړې وه، زما د ژوند یوه نه تکرارېدونکې برخه وه، او اصلاً کوم عذاب نلرم. ایا عشق/ مینه گناه ده؟؟ که مینه گناه وي نو د مخلوق مینه خالق ته هم گناه ده؟! او د یو ملگری د تېرې شپې د متن په وینا چې راته لیکلې وه حرم او ادیب باید یو بل ته رسېدلي وای زه حیرانه کړم...

مینه یوازې رسېدل ندي، مینه د لېرې نه لیدل او ستایل دی!

مینه د حسرت او بيلتون زغمل دی!

مینه کله کله وایې چې معشوقه مې دې ساه اخلي همدا ماته بسنه کوي!
څنگه چې شهریار ساه اخیسته!

زه هغه وینم او ستایم یې!

هغه د خدایه وروسته زما د زړه خدای دی، کیږي چې خدای ونه ستایل شي؟!

او زما د کیسې د نورو کسانو په اړه به ووايم: نارون زما گرانه خور اوس دوه ماشومان لري یو زوی او لور او زوی کټ کټ ناروون غوندې دی. مینه د سام سره په مینې او محبت خپل ژوند شروع کړ، مینه چې دادی مور کېدونکې ده خو بیا یې هم لاس خپل د کارونو څخه ندی اخیستی خو بیا هم ډېره راباندې گرانه ده هغه یو لوی نعمت دی ماته. مرجان او ابراهیم، که څه هم ابراهیم په لومړیو کې د ډېرو خلکو د خوا ورټل شو خو اوس خپل د کورنۍ سره خوشاله ژوند لری او دا چې د دو یتیمو ماشومانو او حمیدې ترور سرپرستي کوي نو زما دپاره یو اتل دی.

زما د پلار ټول کارونه یې په غاړه اخیستي او پوره صداقت یې مخ ته وړي. پلار مې نه غواړم د هغه په اړه ډېرې خبرې وکړم خو بس دا وایم چې زما د وجود یوه ټوټه دی. سوسن کله کله راسره اړیکه نیسي د یو هلک سره مینه کوي او وروسته له ماسټري نه ورسره کوژده کوی. احمد هغه سړی چې زه یې د ټولو نیمگړتیاو سره قبوله کړم. هغه زما دپاره یو زړه سواندی خاوند و، هره ورځ یې په سترگو کې د مینې رڼا ځلېږي، د هغه په مینه کتل ما د دننه څخه اوبه کوي ددې سره چې پوهېږي

هغه د هر چا نه راته گران دی او هیڅکله به ورباندې مینه نشم، یوازې ددې په ویلو سره چې د هغه مینه موږ دواړو ته بس ده ما شرموي.

زما معرفی کیدل د لیکوال عندهلیب سره تاسې ته به د یو راز نه پرده پورته کړم، د ناول په اوله برخه کې (دا ناول د حرم د خولې خپل ملگرې ته ویل شوی) مو یاد ته راځی؟؟ هغه کس عندهلیب وه، ښه مې یاد دي چې د ژمې په هغه سره شپه په عندهلیب پسې د ډېرو گرځېدلو وروسته مې پیدا کړه او خپل کیسه مې ورته وکړه زه ستاسې غوندې ددې داستان لوستونکې یم خو دا چې دا کیسه په څه ظرافت لیکل شوې تر ما ښه هیڅوک نه پوهېږي، عندهلیب مې د سپوږمۍ د اوښکې د ناول نه وروسته دلته وموندل او ټوله کیسه مې ورته وکړه دا چې هغې زه او خپل ځان څنگه دې داستان کې یو کړي یو دا نو د هغې کمال دی.

د هغې د مهربانۍ ډک زړه ماته تسلی وه د هغو ټولو شپو دپاره چې ما دا داستان دې ته په اوښکو بیانوی دا ماته د یو مهربانې فرېښتې غوندې وه...!
د سترگو نه مې اوښکې وڅڅېدې..!
کتابچه مې بنده کړه! د هغه شپې نه وروسته ادیب خپل د کورنۍ سره بل هوټل ته لاړل، د یوې میاشتې نه وروسته ادیب د کورنۍ سره لندن او موږ د تل دپاره امریکا ته مهاجر شو.

"پنځه میاشتې وروسته ... کالیفرنیا امریکا"

د اقلیم په حکمرانی کې منی د رنگونو موسم و او د ځمکې پر مخ پانې په نخا وې. نیمه شپه وه خوب مې د سترگو تښتېدلی و، مېایل مې راواخیست مینه ته مې پیغام پرېښود ...

- سترې یم ډېره سترې یم..!

شبهه نه وه تېره شوې چې د مېایل پانې د ټایپ حالت راته ښکاره کاوه ...

مینه- پوهېږم ډېره درته سخته او د نه زغم ده خو باید ددې سره د حق نه تېره نه شم چې د ماشوم سترگې تاته شوي.

د پیغام په ویلو حیرانه شوم چې مینه د څه په اړه خبرې کوي؟
ما خو د نوې کور د ټولولو د ستړیا خبرې کولې خو دا ماشوم؟!
بیا مې پیغام پرېښود: (کوم ماشوم)؟!

د مینې خبر رانغی زړه مې آرام نوو نو زنگ مې ووهی ومې ویل: مینې تا څه ویل کوم ماشوم؟
مینه - حرم پرېږده یې مهمه نده.

حرم - مینې پوهېږې نیمگړې خبرې مې نه خوښېږي نو سمه خبره راته وکړه.
مینه - حرم ودې ویل سترې یم فکر مې وکړ هغه پوست چې یې خپل انستاگرام کې کړی کتلی دی او...

خبره مې نیمگړې پرېښتودل ځینې او اړیکه مې پرې کړه ژر د انستاگرام پاڼې ته لارم د ادیب په نوم پسې گرځېدم لاسونه مې لږږېدل تقریباً دوه ساعته مخکې یې پوست کړی و ادیب خپل انځو د هغه ماشوم سره چې غېږ کې یې نیولی و سره د یو متن سره پوست کړی و.

دوه ساعته مخکې یو پوست کړې وو، یو انځور وو! انځور کې د ادیب غیږه کې یو کوچنی ماشوم وه او لاندی یو متن هم ورسره لیکلی شوی وو: زما بشکلې د هوسی پشان سترگو والا ښایسته لور څخه دی قربان شم ستا راتگ ماته د ژوند کولو امید راوبخښلو. ستا په راتگ ژوند مې معنا پیدا کړل، که چیرته کومه ورځ مینه شوي د سپورمی او ستورو څخه درته پل جوړم ترڅو خپلي مینه ته ورسېږی.

زما نیمگړې مینې!!

زما حرم !!

آخري کلمه می څو ځلي تکرار کړه: زما حرم! یعنی خپل د لور نوم یی حرم کیخودلی؟ لکه بت پشان مېایل ته حیرانه پاتی وم ...

دوه میاشتي وروسته

نن ورځ ټولو شیانو یو خاص رنگ ځانته اخستی وو، ډیره خوشحاله وم. یوځای احمد سره ناسته وم، چای مو څښلو د احمد څیری ته څیر شوم او ورته می وویل: ما دي ټولو خبرو کارونو لپاره اوبخښه،زه درته هیڅکله ښه میرمنه کیدای نشوم زه هېڅکله ستا د دومره مینې او نیک اخلاق لیاقت نه لرم. زما په خبرو هغه زما لاسونه خپل پهلاسونه کي ونيول،لومړی ځل و چې داسې بې باکه یې لاس راوړو، خو ما ورڅخه بد احساس نه درلود.

نرمة مسکاه وکړه او وپې ویل: زما مینه ډوارو ته بسنه کوي، زه دومره مینه درکوم چې ته هم مینه راسره پیدا کړی حرم. حرم ما ستا تېر وخت منلې او پوهیږم ادیب سره دي ډیره زیاته مینه درلوده حتا د مرگ تر حده، او کوم قربانې چې تا ورکړل هغه هرڅوک هم ورکولای نشي بغیر د رښتني مین څخه، ته یو رښتینې عزت ناکه لور او میرمنه یې. د ژوند په دي پړاو کې زما بخت او طالع د ادیب څخه ښایسته لیکل شوي وه، الله (ج) ته زما په نصیب کړی، داسی حال کې چې هغه یې د میني په درد وسوځه وو، خو تا خپل په راتگ زما تقدیر ښایسته کړو..

کله ناکله د احمد دومره پاک زړه او مهربانی ته حیرانه پاتیرېږم،یوه میاشت کپړي احمد کورني امریکا ته راغلي نن ورځ مینی محفل وه ، مینه هم امریکا ته خپل خاوند څنگ ته راغلي وه یوازې دوه کورنو ترمینځ کوچني محفل مو نیولی وه ټول یوځای شوي وه حتا ادیب او نارون هم محفل ته راغلي وه، دا ځل ادیب د یو ماشوم پلار و او زه د بل سړي میرمنه وم! ادیب د سام په کورکي دا څو ورځي تیری کړی او مور یو بل یوازې د محفل په ورځ ولیدل، هغه هم یوازې د یو سلام او ستړي مشي تر حد او نور هیڅ مو خبري ونکړي خو یو بل سترگو په لیدلو ډیری خبري مو سره وکړل.

شپږه مياشتي وروسته مو بيا يوځل ملاقات وشو، اصلا هغه مخکني نظر کي کوم توپير نه وه راغلي، همغسې په مينه يې راکتل، يوازي کوم څه که چې توپير راغلي وه هغه وخت او ځاي وو! وخت او زمان مور يو د بل سره پردي کړي وه، اوس هغه د يو ماشوم پلار وو په نوم د حرم ...!
او زه د يو بل سړي ښځه وم په نوم د احمد ...!
خو دا مينه زموږ دواړو لپاره يوه افسانوي کيسه به پاتي شې د تل لپاره.

.....

کال د ژمي موسم وو ځنگلونو کي د ليوانو شور ماشور دا شپه پيره زياته 2023 ورېدونکي کړي وه، د زيات يخ والې له لاسه ښښو يو سپين پوښ نيولي وو، بخاري کي اور لمبې مړه شوي وه او ايری پرتې وې، بدن می يخ وهلي وه هيڅ می زړه نغوښته سبا ته دې لمر را پورته شې، په نيولې غږ مې وويل: عايشه! پوهيږي سبا ته کومه ورځ ده ؟

عايشې چې کوبښن کوه خپلو سترگو اوبښکي پتي کړي په ژرغونې غږ وويل: ستا د کلوزه ورځ ده!

د دې خبري سره سم خپل لځايه راپورته شوه په ژړا يې په غيږه کې ونيولم.. سبا ته هغه ورځ وه چې اديب خپل په سلطنت کی زما لپاره د ژيريدنی ورځ ټاکلی وه، هغه ورځ چې ما ته يې گوتمی ډالی کړه، خو زما د دومره دعا با وجود سبا ته لمر د غرو له شا څخه را ښکاره شو، او دا يې يوځل بيا راته ثابته کړه چې نړۍ زموږ په غوښتنو نه چلېږي

د ناول د ليکوال عنديب صيب څو خبري:

اوس هم اديب او هيله يوځای ژوند کوی او د هغري د ژوند کولو يوازيني دليل کوچني حرم ده، اديب د هيلې څخه کرکه لرې او يوازی خپل د لور حرم لپاره هلته

هغه کور کې د هیلې څنگ کې اوسېږي. حرم هم د ډاکټرې درسونه وایي او غواړي په راتلونکي کې د یو ډاکټري په حیث وطن ته راشي. او پاتي شوه ستاسو خبره چې ځینو کسانو کمینت کړې وو چې آیا دا رښتیني کیسه ده یا تخیل او هندي فلم او ډرامه!

نو باید ووايم دا یو رښتیني کیسه ده او هو فلمونه او ډرامې هم د دروغو څخه نه جوړېږي هغوي د واقعیت پر اثاث جوړېږي خو کله ناکله د مینوالو د جذبولو او ليواله کولو لپاره لږ دروغ د کیسې سره یوځای کېږي، لکه همدا ناول چې شاید ما یې ځینو ځایونو کې اغراق کړې وي خو نور ټوله کیسه رښتیا ده. په منني سره عنديلب.

د خوږ عذاب ناول پای.

لیکوال: عنديلب.

ژباړونکي: خواجه زي خپرونډويه اداره.

د داسي نور ښایسته ناولونو د ویلو لپاره زموږ د تلگرام چینل ته راشي دا هم زموږ د

چینل لینک: <https://t.me/pashtoonovels0>

دا هم زما شخصی ایډي: @shuhab09

او دا هم زموږ د یوتیوب چینل لینک دلته غږیز ناولونه نشر کو..

چینل لینک: <http://www.youtube.com/@PashtooNovls09>

دا هم د مدیر د جمیل آدرس: shuhabkhan795@gmail.com

دا هم د خواجه زي صیب د فیسبوک ایډي:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=61572668542014>

یا کولې شې سرچ کړې: خواجه_زي صیب

نو زما ایډي به تاسو ته راشي.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**